"TESTAMENTUL LUI DUMNEZEU"

Ion HALMAGHI

Incetul cu încetul, o parte din "noii filozofi" francezi se îndepărtează de perspectivele inițiale și întăresc suspiciunile cu care au fost primiți, de către unii cititori și critici.

Unul dintre acești filozofi, este Bernard-Henri Levy, care în ultima sa carte: Testamentul lui Dumnezeu, își stabilește o poziție intelectuală, spirituală și ideologică, în afară de structurile europene. Dealtfel, și în orientarea lui anterioară, înainte de a face ruptura de marxismul dialectic și istoric, prin însăși apartenența sa politică la grupul revoluționarilor radicali, aproape anarhiști, se putea discerne anti-europenismul său.

Ruptura spectaculară de filiațiile sale marxiste n'a fost un act de profunziune, ci un joc intelectual, de senzaționalism și superbie. Căci este nepermis să pretinzi că ai cunoscut ororile regimurilor comuniste — numai după apariția Gulagului — așa cum a făcut Levy în cartea lui anterioară: Barbaria cu chip omenesc, în care, deasemenea, afirma următoarea aberație: "Eu sunt copilul natural al unui cuplu diabolic, fascismul și stalinismul" (p.9).

In Testamentul lui Dumnezeu, Bernard Levy, turburat de vertigiile contemporaneității ideologice, își caută un punct de sprijin, un loc de refugiu. Si, îl găsește în judaismul său ancestral, în sânul căruia au fot transmise — lui Moise — cele Zece Porunci, din Vechiul Testament. Adică, Legea, dată poporului evreu.

Din aceste porunci, autorul nostru, alege pe cea care spune: "Să nu ucizi", și care are o valoare universală. Pe temeiul acestei porunci — din Legea dată lui Moise — Levy construiește noua sa viziune filozofică, în care vocația iudaismului ar fi aceia de a opune rezistență față de orice fel de idolatrie, față de orice rău al veacului.

Pornind de aici, el aduce tot felul de imputări învățăturii creștine, căci aceasta ar fi construit un univers de abstracțiuni și a dus la forme idolatrice. In felul acesta, idolatriile creștine au îngăduit apariția ideologiilor totalitare, și chiar le-a dat acestor totalitarisme o legitimitate, prin concepte și idei ca Popor, Stat, Națiune.

După multe aventuri spirituale, Levy se întoarce la rădăcini, la originile sale și-și restabilește identitatea personalității sale intime, pe linia vocației poporului căruia îi aparține. Această revenire la matca etnicității, îl salvează pe Levy de banalitate și minorat, căci îi conferă sensul unei existențe încărcată de conștiința unei misiuni.

Felul în care, însă, prezintă valorile și învățăturile creștine este deficitar. Levy nu a înțeles creștinismul. Invățătura cristică, altoită pe realitățile europene, a adus, pe lângă legalismul Vechiului Testament, puterea virtuților generate de Spiritul Sfânt.

Prima din aceste virtuți — iubirea — nu poate îndruma spre idolatrie și abstracțiuni, spre ideologii totalitare și opresive.

Iubirea creștină leagă pe oameni în comunități bine închegate și pașnice, în neamuri.

Prin legea creștină — oamenii trăiesc în spirit, cred în valorile spirituale și le promovează în viața de toate zilele.

Cuvântul lui Dumnezeu este împlinit — de către creștini — nu din obligația de a respecta legea sa, ci din dragoste, ca virtute fundamentală a sufletului omenesc. In zadar respecți legea de a nu omorî, dacă nu ai dragoste în sufletul tău și nu te integrezi în realitatea mistică a neamului tău, pentru a îndeplini misiunea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Acesta este adevăratul Testament al lui Dumnezeu.

Ion HALMAGHI

Prețul unui exemplar: 85¢

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 4 Nr. 40-AUGUST 1979 PUBLICAȚIE-LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

"ADIO.... CEAUȘESCU, ADIO!"

Eugen BÂRSAN

Am publicat în numărul din luna trecută a acestei gazete, interesantul articol despre aspectele grotesti demonstrate de "curtea ceaușistă" cu ocazia vizitei făcute în Spania, în decursul lunii Mai din acest an. După cum ați putut remarca, articolul de care vorbim, produs de un ziarist spaniol de mare prestigiu, și-a conchis toată substanța critică în cuvintele de încheiere: "Adio, Ceaușescu, adio!".

De atunci încoace, acel "Adio, Ceaușescu, adio!" îmi revine mereu în gând, asemenea unui ecou care pentru un motiv oarecare nu vrea să se mai sfârșească. Si pentrucă de un lucru persistent nu te poți scăpa cu una cu două, m'am apucat să-i descifrez sensurile.

Cugetând și cugetând, am ajuns la mai multe. Dintre acestea, în primul rând mi-a bătut la ochi faptul, că după noutățile îmbucurătoare legate de ieșirea Papei în lumea de dincolo de "Cortina de fier", iată și un mesaj bun care vine din partea de Vest a Europei occidentale, privind vizita "maniacă" a lui Ceaușescu în Spania. Natural, bun pentru lumea de omenie și nu pentru cel în cauză.

Esențialul mesajului din Spania constă în faptul că, în sfârșit, "tipului" și "tipesei" li s'au înfundat. Sau după cum s'ar mai zice "și-au găsit nașul". Si e bine că s'a întâmplat acest lucru și din punctul de vedere, că în lumea lor din România — fundată pe minciună, adulări și teamă — nu mai există nimeni care să cuteze a reacționa cinstit față de matrapazlâcurile și aiurelile bandei comuniste de conducători. De aceea o lecție străină e salutară.

Este bine cunoscut că Ceaușescu și tovarășa sa, madam Ceausescu, au devenit maniaci în a vizita toate țările din lume, stăpâniți de pasiunea de a-și satisface poftele (omului de jos devenit Impărat) cu primiri și onoruri protocolare, prevăzute obligatoriu pentru Sefii de state, oricine ar fi ei. Si fără îndoială împinși și de imaginația că poate se vor mai întoarce acasă cu vreun titlu de doctorat onorific, în plus.

Dacă până acuma în multe părți le-au mers, de această dată apucăturile lor de "scornicești" au dus la un eșec total.

Continuare in pag. 3

SĂ NU ÎNCETĂM PROTESTUL

Radu CÂMPEANU

De câteva luni în România, se petrec evenimente al căror interes și semnificație nu poate scăpa nimănui.

Cuvântările preotului Calciu, scrisorile trimise lui Ceaușescu de către I. Brătianu sau N. Stăncescu din București, dar mai ales constituirea Sindicatului Liber, sunt manifestări tangibile ale opoziției populare împotriva regimului. Expresie autentică a sentimentului general, ele au provocat și mai cu seamă cea din urmă, adeziuni entuziaste în țară. Dar în același timp au îngrijorat puterea politică uzurpatoare care n'a întârziat să pună în funcțiune aparatul represiv împotriva celor care au participat în mod activ la ele. Unii au fost arestați si sunt ținuți la secret, alții au fost condamnați pentru motive fanteziste sau se găsesc în așteptare, iar alții sunt terorizați prin acte de violență și amenințări.

In desfășurarea evenimentelor la care ne referim, două sunt aspectele care, cu precădere, impresionează și impun respectul față de oamenii care suportă astăzi consecințele atitudinii lor de înaltă ținută morală și civică. Primul este voința afirmării publice a unor opinii diferite de cele oficiale în legătură cu fondul problemelor umane, sociale și economice creiate de regim. Atitudine cu atât mai semnificativă cu cât pornește de la refuzul implicit sau explicit al comunismului și nu dela poziția bastardă a marxismului reformist, nemulțumit de aplicațiunile lui practice.

Al doilea aspect, este adeziunea curajoasă a oamenilor, manifestată în mod concret și fără rezerve ca o expresie evidentă a opoziției față de sistemul care îi guvernează.

Pentru cine știe să măsoare riscul grav și iminent al exprimării unor asemenea idei și mai ales, al concretizării lor în acțiuni contrare directivelor oficiale, faptele de mai sus capătă o însemnătate considerabilă. Ele apar ca un simptom caracteristic în evoluția mentalității compatrioților noștri. De data aceasta nu s'au mai revendicat pașapoarte sau satisfacerea altor interese particulare, de altfel foarte legitime, ci s'au evocat probleme esențiale omului și societății în care trăește. Adâncimea de gândire și sobrietatea în exprimare, le-a conferit o evidentă superioritate și o semnificație majoră.

Din nenorocire, tocmai consistența lor morală și politică a provocat brutalitatea reacției regimului comunist pentru care adevărul și libertatea rămân motive de îngrijorare și insecuritate. Si ca acum treizeci de ani, stăpânit de frică, el a lovit și a mințit.

De aceea preotul Calciu, dr. Cana, Brașoveanu, Dascălu, Paraschiv și toți ceilalți au fost nu numai arestați sau condamnați, dar pe deasupra, declarați legionari - fasciști, infractori de drept comun, vagabonzi sau dezechilibrați mintali. Si ca totdeauna, guvernul de la București a spus-o și a scris-o fără rușine.

In fața acestei fabuloase mistificări, n'avem dreptul să obosim în a spune adevărul.

A pretinde că preotul Calciu prin predicile sale a făcut legionarism este tot atât de absurd ca și a aplica această etichetă celor 780 de secui care și-au dat adeziunea colectivă la Sindicatul Liber sau baptiștilor din Sighișoara, muncitorilor din Timișoara, Turnu-Severin, Ploești, Bacău și București care nu s'au sfiit să-și declare în mod public participarea.

Desigur, terminologia utilizată de organele Securității nu este făcută pentru cei din țară care-i cunosc substratul, ci pentru cei din străinătate care mai pot avea îndoeli. Ea a făcut parte totdeauna din tehnica represivă a comunismului de la noi și de aiurea. In fond de ce ne-am mira, când în Occident calificarea de fascist mai este folosită și astăzi pentru denigrarea sau eliminarea din viața publică a persoanelor care nu gândesc după tipare marxiste sau marxizante.

Dar tocmai pentrucă aceste lucruri ne sunt cunoscute, violența și minciuna practicate de regim, cu aceiaș nerușinată și primitivă obstinare de acum 30 de ani, fără să ne surprindă, ne revoltă și ne îndârjește ca pe vremea aceea. De aceea, considerăm că nici-un argument nu poate fi atât de puternic încât să ne împiedice a striga adevărul în fața lumii întregi, cerând eliberarea celor încarcerați și libertate în țară.

Continuare in pag. 3

editorial

DECLARAȚIILE UNEI DEPUTATE DIN AMERICA

Declarațiile deputatei Elizabeth HOLTZMAN făcute în Congresul americam sunt uluitoare și vulnerabile.

Uluitoare, pentrucă contrazic decența, simțul dreptății americane și spiritul legilor americane.

Vulnerabile, pentrucă depășesc orice logică politică, juridică, occidentală, pe care s'a structurat mentalitatea americană.

In câteva acțiuni anterioare acestor declarații deputata Holtzman, a făcut toate diligențele posibile pentru a se urgenta trimiterea Vlădicii Trifa în judecata unui tribunal federal, ceiace nu era compatibil cu poziția sa.

Organele de cercetare ale cazului Trifa nu dispuneau de probele necesare în acuzațiile care i se aduceau prin campania de presă, a unuor grupuri politice, al căror purtătoare de cuvânt se face deputata din New York. Totuși, deputata din America, a cerut judecarea procesului, desconsiderând procedeele autorităților de resort.

A făcut, deci, presiuni politice, care sfidează spiritul legilor americane, ce urmăresc stabilirea adevărului, nu judecarea cu orice preț, chir în cazul celui mai odios criminal. Dorința sa a fost satisfăcută și dosarul a fost înaintat unui Tribunal federal, cu câțiva ani în urmă.

De atunci și până astăzi, organele de cercetare au făcut investigații minunțioase și costisitoare, colectând toate documentele posibile pentru o înfățișare la judecată. Judecată care s'a fixat, cu acordul părților, în Tribunal.

Deputata din Amerca, Elizabeth Holtzman, nu se mai menține pe poziția inițială - de a se intenta proces în cazul respectiv. Dânsa este nemulțumită că guvernul român comunist nu cooperează total în acest proces. Adică, după priceperea noastră, camera de punere sub acuzare nu ar dispune de dovezile necesare.

Atunci, avem o întrebare simplă pentru deputata Holtzman: Pe ce temeiuri legale și morale a cerut, cu ani în urmă, trimiterea în judecată a Episcopului Trifa ?

Dacă existau dovezi în cazul respectiv, ne îndoim că autoritățile de resort ar fi camuflat aceste dovezi.

Dacă existau, de ce, astăzi, deputata din America, cere cooperarea guvernului comunist ?

Ce anume dovezi lipsesc ? Pe baza căror realități sunt solicitate aceste dovezi ? Dacă, până acum, au lipsit, cum a fost posibilă intervenția (ilegală și ne-americană) a unei deputate din America, să se ceară trimiterea în judecată a unui dosar, din care lipsesc probele ?

Noi suntem pentru elucidarea acestui caz, adică pentru o judecare a lui, în adevăratul spirit al justiției americane. Dar suntem împotriva influențelor, de orice fel, politice, juridice, personale, de grup, etc.

Iar dacă este vorba de documente din România comunistă, ne așteptăm ca deputata din America să se plaseze pe dimensiunea adevărată a spiritului american. Adică, să ceară cooperarea în stabilirea adevărului, nu în persecutarea Episcopului Trifa.

Adevărul duce la clarificări, care pot avea două alternative: condamnarea sau achitarea. Dânsa dorește cu orice preț o condamnare. Prin această atitudine, deputata Holtzman, nu seamănă deloc cu omul american, căci nu se ridică la nivelul de omenie al acestuia, ci se menține la nivelul districtual, unde a fost aleasă în Congres, prin jocul electoral.

Noi optăm pentru adevăr, fără pârtinuire, de nici un soi, dar suntem amărâți și îngrijorați de orice pată care ar putea strica imaginea omului american.

Dar, vom reveni.

George Bălașu

STUPIDITATE SAU COMPLICITATE

Aurel POP

Există o revistă de propagandă, "ROMANIA DE AZI", urâtă, posacă, scrisă funcționărește, după calapod, dar tipărită în mai toate limbile occidentale. Imaginea României oferită străinilor din toată lumea civilizată este penibilă, și se arată, de exemplu, că în România socialistă există... și prăvălii de alimente, chiar în conserve, confecții, etc., adică lucrurile de consum cele mai curente sunt prezentate ca mari "cuceriri socialiste", într'o țară în care înainte de apariția lui Ceaușescu oamenii ar fi trăit în copaci și s'ar fi hrănit cu rădăcini. In numărul 5 de anul acesta al revistei respective, se publică un articol intitulat "Neutralitate?" și pus sub o rubrică numită "REPLICA". La ce se dă o "replică"? La o telegramă dinpartea agenției occidentale "Associated Press", și în care comentându-se plenara C.C.-ului P.C.R.-ului din 29.III.1979, se spune: "România nu intenționează să renunțe la atitudinea ei neutră în Orientul Mijlociu". Cuvântul "neutru" a făcut C.C.-ul P.C.R.-ului să vadă roșu, drept care l-a pus pe un oarecare Nicolae Moraru să arate imperialiștilor occidentali că așa nu merge. Deci M.R., cu ardeiul pus, sare cu Președintele înainte și îl citează, cu ce a spus Măria lui la "plenară": "Noi nu am fost și nu suntem adepți ai neutralității. Noi suntem adepții luptei hotărâte împotriva imperialismului și a colonialismului (. . .) Aceasta nu înseamnă neutralism, ci este luare de poziție în deplină înțelegere cu lupta revoluționară a popoarelor".

Este punctul de vedere statornic al stăpânilor sovietici, călăii ultimului imperiu colonial și distrugător de popoare al lumii, și care conduc întreg comunismul din lume: pacea nu înseamnă altceva decât evitarea războiului militar deschis, pe cât posibil, și înlocuirea lui cu războiul civil subversiv, larvar sau cu izbucniri violente locale, cum arată terorismul mondial ai cărui executori, fără excepție, se revendică dela marxism-leninism.

Această doctrină de acțiune este a lui Lenin care a inventat și "coexistența pacifică", și care nu însemna deloc renunțarea la războiul de clasă, cu toată scara de mijloace știute, dus de partidele comuniste de peste tot sub conducerea Moscovei. Dela conviețuirea pacifică s'a trecut la "destindere", la destinderea unilaterală, cu renunțarea la așa numitul "război rece" din partea occidentalilor, care condamnă din ce în ce mai mult anti-comunismul, dar în același timp cu intensificarea războiului rece din partea imperialismului sovietic care duce azi la cea mai uriașe înarmare "caldă" din istoria omenirii.

Avem dreptul să vorbim de o "crimă de pace" din 1945, avem dreptul să vorbim de o "crimă de conviețuire pacifică" de după aceea, și pute vorbi de o "crimă a destinderii" în cea de-a treia decadă care a urmat seriei negre Yalta-Teheran-Potsdam, prin care s'au pus bazele împărțirii lumii între capitalismul privat și capitalismul de stat partinic. Vătafii politicei occidentale au și o presă pe care o pun să adoarmă lumea, ca în cazul telegramei A.P. mai sus citată în care se vorbește voit mincinos de o "neutralitate" care îi indignează chiar și pe bravii revoluționari moscoviți, care știu de când există ei că "pace" nu poate să însemne decât "război permanent de clasă, cu orice mijloace dar bine disimulate". Vătafii politicei îndeamnă lumea occidentală la renunțări, la cedări și lașitate, înspăimântând-o cu "războiul atomic" care nu va exista, pentrucă vătafii sovietici nu vor sinucidere, dar primejdia armelor normale pe care le îngrămădesc sovieticii există, numai că vătafii demagogi din Occident fac politica struțului: armele nu există, pentrucă nu vor ei să le vadă.

Aurel POP

CĂTRE REDACTIE

MILANO, ITALIA. - " Cuvântul Românesc " la care colaborasem din primele începuturi, a căpătat o formă definitivă, devenind o hrană necesară compatrioților de pretutindeni. Imi amintește de faimoasa revistă "Vremea" din Bucureștii de odinioară, indiscutabil cel mai calificat săptămânal românesc de pe atunci.

Imi permit a felicita echipa de străluciți colaboratori pentru impecabila prezentare a publicației, editată cu sacrificii și eforturi.

N. Manzatti

ILLINOIS, U. S. A. - Tin să vă felicit pentru "Cuvântul Românesc" care ține nestinsă făclia idealului neamului nostru românesc și care contribuie atât de mult la unirea conștiințelor tuturor românilor răspândiți pe atâtea meleaguri străine.

M'am bucurat mult citind articolul Dlui Onitză Florian "Caracterologie" în "Cuvântul Românesc" apărut în luna Iunie.

Domnul Onitză Florian este o personalitate de prestigiu cu vaste cunoștințe în domeniul cunoașterii omului.

Fac parte din generația tânără crescută sub jugul regimului comunist care nu a putut totuși stinge setea noastră de Adevăr și Dreptate.

Mulți dintre noi mergeam pe ascuns la Domnul Onitză pentru a-i cere sfatul și pentru a ne adăpa la izvorul înțelepciunii și Adevărului.

M.C.

NEW YORK, USA.- Primiți vă rog, cu această ocazie, pe lângă salutările mele și ajutorul material necesar ziarului, care încălzește atâtea inimi românești. Ce păcat că acest ziar nu poate pătrunde în țară, ca să ajungă la cât mai mulți oameni. Ar fi o mare mângâiere pentru ei. In noianul de măsuri antipopulare pe care guvernanții dela București le iau zilnic, un asemenea ziar ar fi mai mult decât o rază de lumină. Ar fi tonicul de care poporul nostru are nevoie în aceste vremuri atât de grele.

Cu speranța că totul se va sfârși cu bine,

Ion Dima

ILLINOIS, U. S. A. - Proaspăt emigrant, scăpat din ghiarele aspre ale comunismului din România, grație bunului Dumnezeu care m'a ajutat să trec frontiera, doresc ca pe această cale să vă rog a mă considera un abonat al publicației Dumneavoastră. Totodată vă anexez un " Money Order" în valoare de 10 $ costul unui abonament pe un an la " Cuvântul Românesc".

S.G.

DUSSELDORF, WEST GERMANY.- Primesc ziarul Dv. de circa 2 luni și m'am hotărât să mă abonez la acest ziar: "Cuvântul Românesc" care în afară de articole bine documentate și scrise într'un stil academic, conține atât de multe realități din care unele sguduitoare pentru noi ce facem parte din vechea generație, și am trăit atâtea evenimente care a făcut din țara noastră o țară subjugată, iar din poporul nostru un popor de robi! Nu este timpul și locul să comentăm mai mult dar " ZIarul .. Dvs. ține sus steagul Românismului și al libertății călcate azi în picioare ca și în trecut când de cotropitorii turci când de cei ruși și "trădătorii" și cei ce se vând pentru un "blid de Linte" trăiesc în cele mai bune condiții!

. . . .

Doresc să vă mulțumesc că m'ați onorat cu "Ziarul" Dvs. pe care-l citesc cu multă plăcere și care este pentru mine ca un "Elixir" și îmi dă credința că într'un viitor nu prea îndepărtat și pe care și eu sper să-l mai pot apuca! că lucrurile să se schimbe în bine!

V.T.

HOLLYWOOD, U . S . A . -.... "Vă trimit alăturat micul meu gest de recunoștiință pentru cauza căreia v'ați dedicat. Profit de acest lucru pentru a-mi exprima întreaga mea admirație, precum și întreaga mea adeziune la lupta ce o duceți. Aceasta cu atât mai mult cu cât dezbinarea exilului românesc și poziția defectivă a puterilor democratice occidentale în fața pericolului comunist, total opusă imaginei -bazată pe speranță- care există în mintea și inima celor ce trăiesc în țară. A fost o cruntă deziluzie pentru mine în momentul în care am fost confruntat cu realitatea....în curând sper, să-mi aduc și eu modesta mea contribuție la cauza României .

D.B.

DEARBORN, U. S. A. - Mă găsesc de câteva zile în Statele Unite , țara pe care am dorit-o din zorii tinereții, și pentru care am plătit un preț mare. Nu scriu din dorul de răzbunare ci vă scriu cu răspundere și durere. Am cunoscut bine viața reală a poporului Român. Ii cunosc greutățile, necazurile și tot calvarul pe care se urcă din cauza dictaturii bestiale ateiste care au nenorocit neamul nostru. In câteva zile de când mă găsesc în Statele Unite am citit "Cuvântul Românesc". Este o publicație care corespunde realității.........

Petru MUNTEAN

NOTA REDACȚIEI

Ținem să facem cunoscut că redacția ziarului "Cuvântul Românesc" nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ABONAȚI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada și U.S.A., se pot trimite "Cec Poștal" (Money Order) sau "Cec Personal."
-Din Europa și alte Continente, prin "Mandat Poștal" sau "Cec International" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

Insemnări pe margine de drum:

TRISTEŢI

Nicolae PETRA

In fond, omul trebuie să fie optimist, să nu lase să cadă asupra lui tristeţea, disperarea şi să vadă viitorul ca vremea când se vor împlini dorinţele şi speranţele lui. Văzând ziua de mâine plină de promisiuni, crezând cu toată puterea în ceva mai bun ce trebuie să vină, ne ajută să facem mai mult azi, să fim mai plini de entuziasm, să avem un mai bun rezultat din lucrul nostru.

Tristeţea, din contra, e o piedică în activitatea noastră, e aproape un păcat să fii trist când gândul tău e de a împlini ceva.

In lumea de aici, de azi, în acest exil, nu e loc pentru disperare şi pentru tristeţe ci numai pentru entuziasm şi credinţă puternică că vom învinge în lupta noastră pentru a salva ţara de dezastrul cu care o ameninţă ocupaţia streină din afară şi din lăuntru graniţelor ţării.

Dacă totuşi găsim azi tristeţe în noi, ea nu vine din pricina situaţiei ţării, ci din constatarea tot mai evidentă că facem atât de puţin ca să câştigăm o luptă.

Credem că viitorul e asigurat, chiar dacă nu facem nimic, că dreptatea e prea sfântă şi puternică ca să nu învingă mai curând sau mai târziu.

Dar nu e aşa şi duşmanii o ştiu. Dacă încetul cu încetul valorile culturale şi tradiţia noastră se otrăveşte şi se pierde, ce mai poate salva victoria dreptăţii.

Am păstrat multe tristeţi în mine şi nu le-am strigat la lume, mai mult, am căutat să acopăr atitudini şi fapte, dându-le o interpretare diferită de cea care era evidentă.

Când am plâns imposibilitatea noastră de a ne strânge împreună şi a face ceva pentru neam, am lăudat pe cei puţini care fac ceva singuri prin efortul lor propiu. Sunt multe personalităţi româneşti care au ajuns să fie cunoscute pe plan mondial şi motiv de mândrie pentru noi toţi. Dar acest efort pentru a împlini ceva apare mai mult ca unul făcut pentru a satisface propria dorinţă de glorie şi egoism.

Egoismul individual, ori cât de necesar în viaţa unui om, nu e o cale potrivită pentru un individ înlăuntru unui neam. Dacă cineva bunăoară, face un mare şi meritoriu efort ca să ajungă un mare scriitor, aceasta nu justifică indiferenţa pentru cauza românească şi cu atât mai puţin o atitudine potrivnică.

Naţionalismul, deşi o realitate istorică şi izvor de putere pentru un neam, e considerat de către intelectualii absoluţi şi abstracţi, ca ceva de foarte prost gust şi patria e ceva ce un om care se respectă nu o poate considera ca o realitate, ca ceva ce poate fi considerată ca o necesitate pentru sufletul lui.

Când vedem astfel de afirmaţii din partea unor mari scriitori şi intelectuali români pe care îi admirăm pentru opera lor, nu putem să împiedecăm tristeţea şi aproape disperarea, să ne cuprindă.

Pe de o parte, cei mai mulţi din noi nu putem, nu voim, să facem efortul de a lucra în comun, fără egoism şi fără de dorinţa de glorie pentru neam şi cei ce au reuşit să fie cunoscuţi pe plan universal, prin efortul lor individual, se ascund în spatele unor consideraţii abstracte şi nu vor să fie identificaţi ca români sau ca luptători pentru cauza românească.

Totuşi acestă situaţie nu e un motiv de a ne sui pe culmile disperării, a intra în cele mai adânci tristeţi. Nu putem evita îndurerarea, dar asta trebuie să ne ajute tocmai ca să ne strângem la un loc cei puţini, să fim mai încăpăţinaţi în treaba noastră, mai plini de credinţă şi entuziasm iar tristeţea va fi amintirea ce vor lăsa aceştia într'o Românie de mâine, a noastră.

Tristeţea rămâne ca o aducere aminte.

Nicolae PETRA

COMUNIŞTI DIN TOATĂ LUMEA

SALVAŢI PE NICULIŢĂ

Apeluri de împăcare, iertare şi pupare cu duh evlavios sau călare pe detentă avem câte cinci pe semestru şi alte trei de vacanţa mare.

Acum noi încercăm să-i unim pe comunişti pentru salvarea lui Niculiţă.

Absurdă această cerere?

Nicidecum dacă ne gândim la judecata lui Solomon care a oferit celor două mame câte o jumătate din trupul copilului.

"Mai bine dă copilul mamei vitrege" a fost glasul de adâncă iubire şi sacrificiu al adevăratei mame.

La fel şi în cazul nostru.

Suntem un popor puţintel şi o ţară mică.

Decât să ne dispară neamul împreună cu câteva sute ori mii de comunişti, mai bine să supravieţuiască şi neamul şi comuniştii care, şi aşa, sunt umbre trecătoare în istorie.

Ca să dovedim buna noastră credinţă oferim agenţilor de aci o telegramă inspirată de ei spontan:

"Supra iubite fiu al neamului, secretar general, mare Socrate şi lat Pericle!

Gândeşte-te la accidentul de la "Three Mile Island" şi ce consecinţe grele putea avea.

Gândeşte-te la accidentul din Rusia care a lăsat pustiite mii şi mii de km. pătraţi.

Un cutremur cât de mic (din Sept. a.t. şi până în prezent s'au înregistrat în România 9 cutremure— intre 4 şi 4.5 pe scara Richter); o eroare tehnică, o neglijenţă, etc., ar putea ucide odată cu câteva sute de mii sau milioane de plebei şi vreo duzină, două de preţioşi comunişti!

Dar pericolul cel mare rămâne sabotajul.

Un simplu accident din ordinul celor care ne râvnesc glia va transforma Transilvania—Leagănul Românismului—într'un cimitir.

La fel de binevoitoare ne este şi vecina dela răsărit care de secole râvneşte la un imperiu slav peste trupul latinităţii noastre.

Tovarăşe Niculae: salvează-ţi cojocul, muierea şi neamurile.

Opreşte construcţia uzinei de energie nucleară!" Telegrama se termină aci.

Ne dăm seama de situaţia dificilă în care se află "liderii neutri" pitulaţi pe după altare, birouri de redacţie, microfoane sau catedre.

Dacă în numele rămăşiţei dragostei de neam ce le-a rămas în suflet, îndrăznesc să-l contrazică pe Niculiţă, ei riscă să fie înţărcaţi dela sindrofiile ambasadei, plimbările gratuite, reclamele dela Comturist, etc.

Este timpul să despărţim pe genuinii apărători ai mediului înconjurător şi ai păcii de "tovarăşii din stânga drumului" care protestează numai ca să tulbure viaţa în lumea liberă.

Stroe MOLDOVANU

(Notă: Statele Unite, la sfârşitul anului 1978, aveau 67 de uzine de energie nucleară. Prima a fost construită în 1961. In urma accidentului de la "Three Mile Island" guvernul a dat ordin ca toate uzinele nucleare să fie riguros inspectate. Deasemenea s'au oprit, temporar, ori ce construcţii.)

"ADIO, CEAUŞESCU, ADIO!"

Urmare din pag. 1

Un lucru normal dacă ne gândim, că vizita cu pricina a avut loc tocmai în ţara clasică a mândriei manierelor şi cavalerismului. Spania.

Comportarea grotească a familiei Ceauşescu în Spania a fost pur şi simplu sictirită în editorialul din "YA". Ne dăm seama că nu i-a fost deloc uşor să se întoarcă acasă cu "coada între picioare", şi, în loc de diplome "honoris cauza" cu sictireli.

Când ne gândim că Ceauşescu a fost primit şi văzut în Spania ca Preşedinte al României, trebue să ne dăm seama că această chestiune nu e deloc simplă. E în joc prestigiul ţării şi al numelui de român. In timp ce noi ştim cine este şi cât plăteşte, spaniolii l-au luat pe Ceauşescu ca pe un exemplu tipic de român. Iar părerile lor nu ne pot desinteresa, fiindcă în fond e vorba de lucruri care ne fac să ne ruşinăm că România a ajuns în aşa hal.

Ne aşteptăm să auzim şi de această dată argumentul fârtaţilor filoxeraţi de mediul înroşit, că o fi fiind Ceauşescu în multe privinţe într'adevăr aşa după cum arată, dar, că ceea ce în ultimă instanţă contează e faptul că el ar fi "patriot".

In realitate, patriotismul pentru comunişti nu e nimic altceva decât o chestiune de speculaţie ordinară (ca atâtea altele) pusă în slujba dominaţiei şi huzurelii lor. Iată ce a spus în legătură cu această temă un student polonez, cu ocazia vizitei Papei: "Când Papa vorbeşte despre unitatea naţiunii, este ceva deosebit de ceea ce spun comuniştii, în legătură cu aceasta. Unitatea de care vorbeşte Papa, o acceptăm şi noi". Din păcate situaţia din România e mult mai gravă ca cea din Polonia. Mult mai desprinsă de realităţi.

Patriotismul lui Ceauşescu, n'are decât să fie pentru javrele lui, pentru noi "Patria" este altceva. Este ţara care nu vede în el şi partidul lui decât o pacoste grozavă, adusă şi impusă de Kremlin.

In chip sigur, dorinţa cea mai fierbinte a acestei ţări, e ajungerea la clipa de mare eliberare interioară, când românii îşi vor exprima fericirea în cuvintele simbolice din editorialul spaniol:

"Adio, Ceausescu, adio!"

Adio, partid şi năpastă comunistă, adio!

De-acum suntem oameni liberi, stăpâni pe viaţa noastră şi pe destinul liber al ţării.

Eugen BÂRSAN

O DURĂ LECŢIE PE DEPLIN MERITATĂ

Adrian B. COSMA

După plecarea lui din Spania, Preşedintele comunist de azi al ţării Românilor, a fost gratificat cu un foarte vânjos articol, apărut în ziarul "YA", unul dintre cele trei ziare spaniole cu prestigiu mondial, alături de "A.C.C." şi "Vanguardia". Este un articol de fond, deci de precizare a liniei ziarului, pus în capul primei pagini, scris de ABEL HERNANDEZ, şi întitulat "Adios, Ceaucescu, Adios", ceea ce spune fără ocol: bine că ai plecat Ceauşescule, şi să nu ne mai vedem!

E pentru prima oară când se dă în presa occidentală un diagnostic clinic asupra regimului dela Bucureşti şi în care se arată stilul acestui regim, un fel de sinteză între Che Guevarra, Fidel Castro, Amin Dada şi alţi autocraţi, inclusiv "Împăratul" Bocassa, din Africa de ultimă oră.

Nu mai vorbim de lecţia democraţiei veritabile. Autorul articolului citează un gest de cel mai prost gust al ajunşilor prolet-democraţiei-populare, şi care este oferirea unui "bacşiş" celui care ridică pumnul să-l salute comunist în reşedinţa regală dela Aranjuez, probabil un fel de "Sinaia" a Regilor spanioli. Ziaristul redă democratic faptele aşa cum au fost: doi dintre oamenii de serviciu au ridicat pumnul, deci erau între cei din personalul palatului şi doi alegători comunişti, care trăind într'o reală democraţie ştiu că nicio "securitate" nu-i va urmări ca protestatari.

E de întrebat însă ce s'ar întâmpla dacă Suarez venind la Bucureşti ar pune cu vreo ocazie întrebarea: "cine este pentru alegeri libere să ridice mâna". In primul rând nu ar ridica nimeni mâna, de frica "securităţii", iar Suarez ar fi dus pe sus imediat la avionul în care a venit, acuzat de "amestec în treburile interne". Ceea ce nu ar fi posibil, nu pentrucă Suarez ar muri de frică, dar este un om civilizat şi chiar dacă părerile lui sunt altele decât ale comuniştilor, nu ar abuza de ospitalitate, lucru pe care de altfel nici oamenii politici nici diplomaţii români nu l-au făcut până la prolet-autocraţia de azi.

Ceva asemănător cu "bancul" Preşedintelui comunist din România, s'a întâmplat doar odată în istoria recentă a Europei, în preajma celui de-al doilea război mondial: von Ribbentrop, un negustor de şampanie ajuns Ministru de externe, s'a dat în spectacol la Curtea Regală a Angliei, cu salutul hitlerist. A urmat o drastică punere la punct. Ceea ce au făcut şi Spaniolii acum, în legătură cu alţi revoluţionari totalitarişti şi "familie autocratică".

Adrian B. COSMA

SĂ UN ÎNCETĂM PROTESTUL

Urmare din pag. 1

In lupta dusă cu inerţia occidentală şi cu dictatura din România, nimeni n'are dreptul să se lase înglodat în capcana societăţii de consumaţie şi să privească situaţia din R.S.R. cu ochii "realistului sătul şi înţelept", gata să justifice inacţiunea şi neputinţa. Dimpotrivă, socotim necesară sensibilizarea continuă a compatrioţilor noştri liberi ca şi informarea permanentă a opiniei publice internaţionale.

Desigur s'au făcut eforturi în această direcţie. Au fost informate ziare, s'au scris articole, s'au întreprins acţiuni de stradă, ca aceea din faţa Ambasadei R.S.R. de la Paris şi poate în alte ţări, s'au făcut declaraţii retransmise la postul Europa Liberă şi au fost sesizate sindicatele libere.

Dar nu este destul. Nu trebue să ne oprim aici.

Comuniştii ştiu să facă agitaţie şi sunt gata oricând să propage minciuna, diversiunea sau atentatul. De ce noi n'am şti s'o facem pentru desvăluirea adevărului, a oprimării şi a nedreptăţii. Să ne manifestăm fără încetare solidaritatea cu victimele represiunei. Să ne asociem lor cu respectul datorat acelora care slujesc idealul libertăţii şi dreptăţii, înfruntînd riscuri pe care noi nu le mai avem şi mulţi nu le-au avut niciodată. Necontenit să cerem eliberarea lor. Cu riscul de a ne repeta, să solicităm mereu intervenţia personalităţilor politice, culturale, religioase şi sindicale din lumea liberă. Să nu încetăm a scrie instituţiilor internaţionale şi presei.

Stim cu toţii cât este de greu. Dar lipsa de interes a Occidentului sau indiferenţa oamenilor nu trebue să dezarmeze voinţa care ne animă. Dimpotrivă, să fim convinşi că dreptatea este cu noi. Noi cunoaştem adevărul marxist pentrucă l-am trăit, în timp ce ei n'au făcut decât să-l bâlbâe ici- colo, la adăpostul lenifiantei societăţi occidentale. Noi cunoaştem preţul inestimabil al libertăţii pe care am pierdut-o, în timp ce ei bălăcindu-se în prea-plinul ei, o caricaturizează şi îi măsoară în mod confuz, valoarea.

De aceea cu încredere în dreptul nostru la cuvânt şi trecând peste deziluzii sau mâhniri inerente, avem datoria să menţinem mereu în actualitate problema noastră. Să apărăm fără încetare valorile româneşti acolo unde ele se găsesc în realitate şi unde prin destinul tragic al istoriei sunt călcate în picioare de puterea comunistă străină şi duşmană poporului nostru.

Radu CÂMPEANU

IDEOLOGIA GROAZEI

Ștefan FILIP

Infrângând morala democrației, unde guvernează cei pe care îi știm mai buni, mai aproape de sacrificiu, guvernarea fiind act exemplar de corectitudine civică, minte organizată și voință în slujba poporului, dictatura comunistă își consolidează eșafodajul prin mijloacele cele mai perverse: sufocarea libertăților poporului prin teroare, propagandă mincinoasă, aservirea patriei unei puteri străine, URSS.

Nefiind îndreptățită de a conduce, nepresentând altă justificare decât ca unealtă comunistă, tirania ceaușistă reprezintă ultima fază a menținerii imposturii prin groază, când contează numai sabia mereu ridicată deauspra capului, când omul este lupul omului, când călăul a devenit autoritate împotriva cetățeanului, răpindu-i toate drepturile. Impotriva convingerii poporului, instituind teroarea de stat prin monstruoasa ghiară a sovietelor, comunismul a distrus orice urmă de democrație în România. Și dacă democrația înseamnă de multe ori realizarea strălucită a individului într'o armonie socială - infernul uzurpatorilor a suprapus mizeria aservirii statului peste mizeria individului, cumulând astfel nenorocire peste nenorocire.

De la terorismul izolat— uciderea lui Aldo Moro — până la terorismul de stat —singura formă de guvernare a sateliților sovietici—amprenta Kremlinului este vădit manifestă. Odinioară bandiți la drumul mare, acum bandiți în aparatul de stat, tot ce e mai feroce, antisocial, plin de cruzime, în scursoarea societății a găsit o mană a fericirii, slujind teroarea comunistă și satisfăcându-și astfel înclinările bestiale.

Ideologia comunistă și-a semnat traseul prin genocid în România, ucigând peste o sută de mii de oameni la Canalul Dunărea - Marea Neagră; țăranilor li s'a luat bruma de pământ, pentru care sângele eroilor noștrii curge de două mii de ani, fiind acum sclavi în propria lor țară. In cetatea antică erau folosiți sclavii din teritoriile cucerite. Acum sclavia comunistă robește poporul în propria-i țară. In antichitate raportul de la sclav la stăpân era direct, fiind posibilă o comunicare, un apel la omenie, chiar recăpătarea libertății. Acuma, în lagărul Moscovei, cu contribuția directă a lui Ceaușescu, românii au de suferit de pe urma sclaviei comuniste, complet desumanizante, deoarece supune cetățeanul în fața unei entități anonime —statul comunist — un Moloch ce-și înghite proprii fii, o creație sinistră, ce a transformat țara într'o imensă cameră de tortură, de care nu scapă nimeni, fizic și psihic.

Cei morți nu mai vorbesc, cei vii — chinuiți și înspăimântați — sunt tratați în țară ca animale de tras la jug, exploatate dureros de sadica forță de constrângere, menținându-se astfel flagelul ciumei comuniste. Pentru străinătate, se încearcă pavarea iadului cu bune intenții, parfumarea cu izul democrației și lăudarea cu buza minciunii. Redactorul politic al ziarului "L'AVANTI" vorbea la Roma despre un "gentlemen agreement" cu Ceaușescu. I-am explicat tot paradisul situației folosind o înțelegere, ce necesită nivelul unui gentleman cult și bine intenționat, cu ființe care n'au nimic în comun cu noblețea — dimpotrivă — denaturează tot sensul vieții, servindu-se de popor pentru ambiția lor desfrânată. Piticismul sufletesc al acestora chinuie existența unui popor și așa chinuit de veacuri și se'nscrie în cartea lumii ca un blestem de apocalips. Pe grumazul cocârjat al durerii românești, comuniștii — măști ale nenorocirii — își etalează cinismul susținut de teroare, rânjând cu brutalitatea fiarei primitive, fiind total lipsiți de fiorul tradiției, străini de prisma istorică a neamului românesc, comportarea lor mărturisindu-se prin formula antisocială: "După mine, potopul!"

A fi vasalii sovieticilor, care ne-au hăcuit țara este o rușine amarnică, este vaetul sufletelor noastre de a fi supuși la canoane nemeritate, este plânsul basarabeanului și al bucovineanului de a fi înstrăinat de patria mumă, este suspinul înăbușit de teroare al românului care-și vede soarta legată de dușman, simțindu-se jupuit de lăcomia rusească la noi în țară.

Un monstru comunist, văzându-se vicepreședinte de raion în București, își teroriza mama, bătând-o de câte ori vedea că se roagă, exemplificând din plin proverbul nostru: "Când s'a văzut țiganul împărat, întâi pe taică-său l-a omorât!". Se simte că rușii, prin intermediul unor fără-de-lege ca Ceaușescu, încearcă să ne despartă de credință, să ne arunce icoanele, știind că-după aceea- putem fi total robiți. Mulțimea, care se roagă să scape de tortura blestemului comunist, vine din ce în ce mai mare număr la biserică, la Inviere, la Crăciun, la sărbători, ca la un ultim reazim al rezistenței neamului românesc. Dacă ar reuși să ne extirpe credința din suflete, ne-ar lua mai ușor sufletele într'o încercare satanică de a ne distruge ca oameni și ca popor.

Sdrobirea oricărei libertăți, nimicirea aspirațiilor individuale, distrugerea tradiției românești, spulberarea religiei ortodoxe a cărei consistență și continuare a făurit tăria neamului românesc, alterarea sentimentelor de demnitate și noblețe, făcându-ne pe toți robi ai necesității imediate sunt scopurile ideologiei comuniste, ideologie de groază, care a condamnat omenirea la răsboi perpetuu, transformând popoarele în sclavi, unelte de muncă, care trebuie să trudească zi și noapte, neîncetat, să ridice piramidele forței sovietice în ciuda sacrificiilor de incomensurabilă energie cheltuită și pierderi de vieți omenești din imensul lagăr dinapoia cortinei de fier.

Ideologia groazei se reazimă pe experiențe făcute pe animale, pe reflexul condiționat al lui Pavlov, oamenii văzându-se fără posibilitatea de a scăpa din laboratorul gigantic al frankensteinilor moderni din răsăritul Europei. O frică permanentă, generală, cultivată de guvern prin intermediul teroarei, determină animalul din om să se strecoare prin hățișurile compromisurilor, doar-doar îl scapă de ghiarele necazurilor, îl determină să mintă, să-și aclame călăul, să se furișeze în anonimatul umilinței generale. Ideologia groazei, deși condamnă pe cei care o aplică, are drept scop chinuirea și degradarea până la desființare a personalității umane. In acest fel cangrena disocierii românismului este garantată Moscovei, teroriștii oferind pe tipsie jertfa însângerată a națiunii.

Cruzimea deslănțuită a rapacității comuniste ne pustieste timpul devenirii, ne tâlhărește istoria, ne fură viața, sdrențuindu-ne mândria de națiune liberă în încercarea de a ne cotropi total, secând sufletele de speranțe prin oprimare, prin cea mai barbară tortură materială și morală instituită de ideologia groazei. Numai o nesecată forță de rezistență, proprie românilor, ne permite să intuim în viitorul patriei o descătușare, adăugând la atâtea nenorociri ale neamului încă o nenorocire depășită.

Ștefan FILIP

RĂZBOIUL DE 35 DE ANI

Costin MIRON

In seara zilei de 23 August 1944 a izbucnit în România un război civil.

Armele nu au fost, din fericire, nici atomice, nici măcar baltagul, sulița, sau buzduganul. Au fost, și din nefericire au rămas, mestecătura, basna, crunta, pricea și oțărârea: tot atâtea păcate și blesteme, transmise de bunici la nepoți, alți bunici în devenire.

Stins repede pe plaiuri românești, acest război fratricid este continuat cu uluitoare virulență, generatoare de cumpene ale sufletului rănit de desțărare, constituind una din prea multele pricini de dihonie ce hămeiesc atât de amărâtul nostru exil, voind parcă să-l transforme din tragedie, în inutilitate. Spre bucuria lubrică a mini-agenților maxi-securității, ce abia pridideșc cu raportarea unor noi succese în domeniul scindării unor pribegi, pe cât de predispuși, pe atât de preadispuși, încă dela traci, la dezbinare.

Prea deseori se pot citi, întru crescândă amărăciune, invective stropite rareori și cu o fervoare poposită la umbra începutului de talent, superior valorificabil într'un mereu necesar apel la unitate românească și toleranță creștinească, amintind de jocurile de idei și cuvinte practicate de ideologii bizantini, câteva ore înainte de căderea Constantinopoului, dispute ce nu turcilor le-au dăunat. După jumătate de mileniu, învățătura nu a fost trasă, și uitând că alții, sau mai bine spus, mereu tot mai aceeași ne sunt adevărații vrăjmași, mulți din puținii care suntem își irosesc energia în dispută asupra actului de la 23 August.

Cu variațiuni, opiniile pot fi grupate în două categorii mari:

1.- Intr'o înlănțuire a dialecticii probabilităților, actul dela 23 August 1944, considerat ca unul de trădare atât față de poporul român cât și față de aliatul german, este socotit ca generatorul tuturor relelor căzute pe capul bietului român. Se susține, prin incursiuni în domeniul posibilului logic, că inexistența sa ar fi permis o retragere tactică pe linia Nămoloasa - Galați care împreună cu arcul carpatic ar fi constituit un front quasi - inexpugnabil în fața armatei roșii, ceea ce ar fi dus în timp la un armistițiu tratat în condiții corespunzătoare și încheiat cu garanții ce ar fi asigurat reala independență a României.

2.- La celălalt pol, actul are o justificare pragmatică. El nu este altceva decât materializarea unui bilanț militar și politic fără semne de întrebare. Dealtfel, chiar germanii și mai precis acei dintre ei care aveau cea mai bună cunoaștere a situației reale a frontului, au încercat cu o lună înainte ceva identic, dar ratat și pe lângă Claus von Stauffenberg mulți alți, în frunte cu mareșalul Erwin Rommel și amiralul Wilhelm Canaris aveau să plătească cu viața nereușita actului de la 20 Iulie 1944. In această concepție, actul dela București este prezentat ca singura încercare de a se mai salva ceva în fața puhoiului sovietic, bine echipat de americani, în condițiile unor bombardamente sălbatece, evitându-se inutile jertfe umane și distrugerii materiale. Ungaria nu a cunoscut un 23 August, dar a cunoscut praful și pulberea și a fost la fel de comunizată ca și Polonia sau Cehoslovacia, care nu aveau nevoie de acte de capitulație, nefiind inamice, ci aliate cu Uniunea Sovietică. Valoarea unor garanții oferite de Stalin și Molotov era mai mică decât chiar aceea a hârtiei pe care au fost sau ar fi fost scrise. Inscrisă în domeniul unor realități care astăzi constituie istorie, înfăptuirea disputatului act este considerată și ca singura modalitate ce a constituit o reală garanție pentru dobândirea Ardealului, iar dacă Ungaria ar fi încheiat armistițiul, înaintea României, acesta ar fi deschis drumuri noi și primejdioase pentru istoria Transilvaniei.

Dacă acestea sunt, în generale linii, argumentele aduse de o parte și de alta, trebuie să amintim și întrebarea pe care o pun unii din acei care preferă să-și dăruiască energiile românești, altor domenii decât unei fratricide și întârziate dispute și anume dacă nu putea fi evitată predarea către KGB a mareșalului Antonescu?

Există în exilul românesc o tendință de autodistrugere, al cărui suport nu este rațional și cu atât mai puțin național. Decât să ne irosim vlaga într'o dispută stearpă asupra a ceea ce ar fi fost atunci dacă, să ne concentrăm într'un efort creator și unitar la ce putem face acum. Când vom avea date complete și vom scrie sine ira et studio, vom așeza actul de la 23 August 1944 la locul ce i-l revendică nu pasiunea ci istoria. Este mai bine decât să facem jocul pervers al securității, singurul și marele beneficiar al acestui desuet război civil al dezlănțuitelor polemici ale exilului românesc.

Costin MIRON

DURERI ALE EXILULUI

L. CROMIDE

Era acum o săptămână. In piața Constituției, grădina din mijlocul ei se lumina discret cu felinare ascunse între ramurile copacilor, în timp ce ultimele lumini violete ce pâlpăiau pe coasta pietroasă a Hymetului se pierdeau în frumusețile serii. Ne-am așezat la o masă sub palmierii atât de decorativi, dar care acum aproape nici nu-și mișcau frunzele totuși ușoare, sub vara Athenei.

Partenerul mă privea cu deosebită intensitate. Imi evalua hainele, ochelarii de soare acum inutili, țigările, bricheta. . . Se interesa de lucrul meu de la birou și din afară, de orare, apoi tăcea, făcea socoteli în gând și iar revenea avid după amănunte.

Nu m'a întrebat: știa că în lumea asta nu se întreabă cât câștigi, lucru considerat strict intim. Dar era și primul căruia nu aveam poftă să-i răspund, noi românii neavând încă discrețiile de occidentali învechiți: prea venim toți dintr'un loc unde se știe la centimă cât de puțin suntem plătiți. Dar el numai de asta era interesat. . .

L-a mai interesat mult când am început să-i vorbesc de viața de risipă a unora, care strâng în demență banii ziua ca să'i arunce cu amândouă mâinile noaptea, prin localuri de petrecere fantastic de scumpe și de prost gust. M'a întrebat de câteori am fost la asemenea spectacole, căci obținuse o cifră: cel puțin patru-cinci mii de drahme cheltuiala unei persoane.

Nu-mi aminteam și cu un gest vag, am trecul la altceva: că am reușit prima dată în viață, să văd Franța, Austria, Italia. . . Era absent când îi vorbeam despre Bruegelii dela Kunsthistorisches Museum și de minunățiile din Capela Medicișilor, dar mă chestiona despre hotelurile la care trăsesem și la ce restaurante mâncasem. Mă simțeam ca în fața unui perceptor și nu i-am mărturisit că de multe ori, în goană să văd cât mai multe., mâncasem toată ziua numai o pungă de "frites" o pizza sau un hotdog. . . L-am decepționat cu siguranță, dar știu că nu era un om pe care să-l ajuți. Umbla după căpătuială, încercând să ia decizia de "a rămâne" după ce ar fi evaluat șansele de câștig.

Te cunosc, domnule! Am o copie până la identitate sub ochii mei. Altul ajuns aici pe care nu-l interesează decât banii și relațiile, reușind să exaspereze până și pe fanaticii câștigului. Nu-l interesează Țara, nu o apără, nu vrea să facă nimic pentru alții.

Aceștia ne compromit Exilul, dar să învățăm lecția: fiecare e liber să rămână sau să plece, însă fără ajutorul nostru, ci croindu-și singuri drumul lor prin viață, jalonat numai de ambiții bănești. Noi să ne căutăm compatrioții adevărați, mai puțin zgomotoși, mai retrași, dar mai aproape de unicul ideal: neamul românesc.

A doua zi aveam cu adevărat, să mă simt umilit și să măsor cât e de lucru în acest exil. . . Mă plimbam cu un prieten român

Continuare în pag. 6

CAMPANIA DE DENIGRĂRI DELA BUCUREŞTI

Camilian DUMITRESCU

După cum ştiţi, înultima vreme autorităţile dela Bucureşti au intensificat campania de denigrare a disidenţilor români din ţară sau care trăiesc în străinătate, înverşunându-se cu deosebire împotriva scriitorului Paul Goma. Tin să vă informez asupra aspectelor pe care această campanie de denigrare a luat-o în Italia, atât în ce priveşte metodele uzate pentru a se folosi de presa italiană în acest scop, cât şi conţinutul textelor calomnioase pe care reuşesc să le strecoare prin câte un ziar de partid dispus la colaborare.

Voi lua un exemplu.

La sfârşitul lui Martie ziarele italiene au dat ştirea procesului dela Bucureşti privind activitatea anumitor persoane acuzate de a fi constituit un sindicat independent în România. Cotidianul Umanita, organul partidului socialist democrat italian, a publicat la rândul lui această ştire. Dar, spre deosebire de celelalte ziare, la scurtă vreme după publicarea ştirii (4 Aprilie) s'a grăbit să o desminţă.

Vă întrebaţi desigur care să fie sursele "demne de încredere" care au determinat ziarul Umanita să retracteze ştirea. M'am informat la direcţia partidului şi am aflat nu numai că "sursele de încredere" se află la ambasada română din Roma dar că textul însuşi al retractării a fost scris la ambasadă şi "pasat" redacţiei, adică mai exact directorului adjunct care l-a publicat fără nicio modificare.

Incurajată de această primă breşă ambasada se pregăteşte de atac. Misiunea este încredinţată unui "scriitor" care ticluieşte un articol împotriva dizidenţilor români şi a lui Paul Goma, după toate regulile cu care sunt scrise astfel de "puneri la punct" în presa dela Bucureşti. Intre timp soseşte la Roma o delegaţie a partidului comunist român învitată la lucrările plenarei comitetului central al partidului comunist italian. Delegaţia română se află în vizită la direcţia partidului social democrat când articolul este "pasat", ca şi precedentul, în mâinile directorului adjunct dela Umanita, în urma unor discuţii "prieteneşti şi de colaborare reciprocă". În14 Aprilie este publicat, fără semnătură, deşi scris la persoane întâia, sub titlul "Apropo de o dizidenţă născută în eprubetă". Despre ce este vorba?

Tema principală a articolului constă de fapt dintr'o înşiruire neîntreruptă de adjective,blesteme şi de insulte, având ca numitor comun negarea existenţei vreunei dizidenţe în România.

Principalul vinovat ar fi, după părerea anonimului scriitor al articolului, "domnul Goma. . . a cărui biografie e aventura unui impostor, un român corcit (pe adevăratul său nume Paul Efemovici Goma), lipsit de resurse intelectuale, atât de compromis în faţa opiniei publice intelectuale din România, încât plasarea lui în fruntea dizidenţei româneşti nu poate să o ducă decât la descompunere. . ."

Goma este înfierat ca agent sovietic, cu aceeaşi logică e acuzat de. . . nazi-fascism. Una din concluziile articolului, apropo de elemente ca preotul Gheorghe Calciu care ar fi dus "o activitate naţionalistă, şovinistă şi fascistă printre seminarişti" este că "In România nu se pot şterge cu uşurinţă urmele nazismului".

Un articol, după cum vedeţi, solid argumentat. Rămânând doar de precizat cine desfăşoară de fapt în România o activitate "naţionalistă, şovinistă, rasistă" şi cine foloseşte limbajul stalinist care echivalează în presă cu exterminarea fizică a oricărei opoziţii.

Articolul, publicat fără consultarea secretarului general al social democraţiei italiene, a produs stupoare în interiorul partidului. Am discutat chestiunea cu conducerea social democrată. Ei ştiu foarte bine că din moment ce situaţia internă a României nu e cu nimic mai bună (dacă nu chiar mai rea) decât a celorlalte ţări socialiste vecine, ar fi cu totul anormal să nu existe o opoziţie, o dizidenţă, şi că negarea ei e o absurditate. Ei ştiu că Paul Goma, acest scriitor "lipsit de resurse intelectuale", are şase cărţi publicate de editura Gallimard, de editura Seuil, la Paris, şi de editura Rovhold în Germania. Ei ştiu că problema respectării drepturilor omului în România este o problemă reală, şi că în sprijinul celor care se bat în ţară pentru aceste drepturi s'a constituit la Paris un Comitet francez pentru apărarea drepturilor omului în România, format din oameni de cultură de mare prestigiu internaţional, că pentru eliberarea lui Paul Goma din închisoare, în 1977, au intervenit peste 600 de personalităţi din lumea întreagă, dintre care o bună parte militanţi de stânga. Ei ştiu toate aceste lucruri. Cum a fost totuşi posibilă publicarea acelui infam articol?

In ziua de 2 Mai crt. o delegaţie a partidului social democrat italian a plecat la Bucureşti, invitată de preşedintele Ceauşescu. Din delegaţie făcea parte adjunctul ziarului Umanita, Ruggero Pulletti. Vizita a fost pregătită de publicarea celor două articole. S'au discutat "probleme bilaterale". Preşedintele român a fost invitat să întoarcă vizita ca oaspete al partidului social democrat la Roma. Tovarăşul Pulletti, director adjunct la Umanita, a fost invitat să'şi petreacă vacanţa, împreună cu familia, pe litoralul Mării Negre! Ceeace a acceptat cu plăcere. .

Evident, această vacanţă la mare nu explică pe dea 'ntregul afacerea. Pulletti, pus la conducerea ziarului pe timpul vechii linii a partidului, e un cunoscut partizan al comunismului, şi în acest sens se află în contrast cu noua linie social democrată ce se opune categoric oricărei tentative a comuniştilor italieni de a intra în guvern. E explicabilă aşadar slăbiciunea lui faţă de generozitatea ambasadei române din Roma şi a preşedintelui Ceauşescu personal.

Cunoscând amănuntele acestei afaceri am trimis o scrisoare directorilor celor mai importante ziare şi reviste politice din Italia, denunţând opiniei publice acţiunea de corupţie consumată în dauna ziarului Umanita. Totodată am informat pe preşedintele social-democraţiei Saragat, pe secretarul general Pietro Longo şi pe responsabilul cu presa Averardi de cele întâmplate.

Trebuie să precizez că Umanita este un cotidian care a denunţat în trecut cu obiectivitate şi curaj aberaţiile dela adevăratul socialism ale regimurilor din est, şi că în ciuda acestui incident va continua să-şi informeze cititorii consecvent cu principiile democratice care îl călăuzesc.

Iată deci metodele care sunt folosite în străinătate, prin intermediul ambasadelor, pentru a denatura şi a ascunde adevărurile care nu convin.

VEDERI DIN ŢARĂ

STRĂINĂTATEA DESPRE R.S. ROMÂNIA

Sava GÂRLEANU

Nr. 6 1979 al colecţiei suedeze "Ljus Iöster" (Lumina înrăsărit), editată cu începere din 1918 de către organizaţia religioasă "Misiunea slavă", este consacrat României.

Pe coperta e imaginea cunoscutei picturi înfăţişând pe Isus Hristos cu Evanghelia deschisă la chemarea: "Veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi odihni".

Pe pagina interioară e poza pastorului baptist Pavel Nicolescu şi alăturat lămurirea: "El luptă pentru dreptate în România". Fiind impiedicat (1966) să-şi exercite misiunea de pastor, P. Nicolescu a trebuit să urmeze cursurile Facultăţii de filosofie. In ajunul examenelor finale el a fost însă izgonit din Facultate (1974) şi în prezent se întreţine lucrând la un spital. In timpul liber e activ în comunitatea baptistă şi în "Comitetul creştin român pentru apărarea libertăţii religioase şi de conştiinţă". El a comunicat lista (Febr. 1979) celor 17 arestaţi pe motiv de mărturisire a credinţei.

Un articol tratează despre organizaţia baptistă pe ţară, îndeosebi însă despre "Biserica Mihai-Bravul" din capitală (cu imaginea alăturată), una dintre cele mai puternice comunităţi baptiste. Tocmai de aceea, de când autorităţile laice s'au amestecat cu intrigi şi ameninţări, această comunitate stă în faţa perspectivei de a fi exclusă din organizaţia baptistă pe ţară. Ea este strict supravegheată de miliţieni zi şi noapte. Indeosebi e prigonit Jósif Ton, pentru scrierea sa: "Situaţia creştinilor în societatea socialistă" (1974). Aceasta a fost răspândită peste graniţe fiind tradusă şi în limba suedeză şi editată de către "Misiunea slavă".

In articolul "Este vorba de România" se arată contactele unei delegaţii cu reprezentanţii Bisericii ortodoxe. Printre altele, ghidul oficial ţinea să informeze că "Patriarhul Iustin e şi membru în parlament, însă el nu este comunist". Unul la sută dintre locuitori ar fi deţinând un exemplar de Bible. Nu reiese cum vor fi înghiţit delegaţii streini informaţia servită, că un preot ar avea în R.S.R. salar egal cu acela al unui profesor universitar! (Unde şi care anume dintre preoţi!?). Se constată un nivel de viaţă foarte scăzut şi tendinţa tot mai pronunţată de emigrare. "Poate că un milion de Români încearcă să emigreze, poate şi mai mulţi? Nimeni nu poate şti aceasta exact într'o societate închisă ca aceasta!"

Climatul religios în ţară se defineşte de la sine prin fapte ca: desfiinţarea Bisericii Unite, arestarea recentă a părintelui Calciu-Dumitreasa, prigonirea şi tracasarea Penticostalilor, cum se arată aci mai concret în cazul şi al comunităţii de la Rădăuţ.

In articolul: "Incotro merge România?", se vorbeşte de cunoscutele aspecte ale "independenţei" acesteea faţă de Soviete, politica externă de balansare,concomitent cu aplicarea politicii de accentuată constrângere pe plan intern. Aci sunt citate câteva mărturisiri confidenţiale. Unul dintre intelectualii mai cunoscuţi s'a exprimat: "Politica externă n'are absolut nici o urmare binefăcătoare asupra vieţii mele!" Un altul s'a întrebat: "Independenţă fără libertate, la ce bun?" Un profesor care a discutat cu delegaţii într'o seară, le-a spus: "Propriu zis, eu ar fi trebuit în prealabil să anunţ poliţia de această întâlnire a noastră, iar apoi să-i refer asupra conţinutului discuţiei noastre". Intreţinerea cu un strein este un lucru cât se poate de delicat pentru un Român, chiar şi atunci când este vorba de contact cu cetăţeni ai unei ţări cu care se întreţin relaţii amicale la cel mai înalt nivel.

Pe o altă pagină întreagă a caietului se publică lista militanţilor pentru libertatea conştiinţei, arestaţi. Sunt menţionate şi informaţiile organizaţiei Amnesty International.

Pe coperta din spate, fotografia arată o femeie şezând pe trotoar şi cerşind, în timp ce pe aci trec două tinere. Textul alăturat lămureşte: "Două feţe ale României. In România trăiesc laolaltă cei săraci - alungaţi (excluşi) şi cei tineri - cu năzuinţi de viitor. Biserica Ortodoxă care cuprinde 80% din populaţie este oprită a se ocupa de asistenţa socială. Aceasta este acaparată de stat!"

Cu conţinutul arătat, edificator pentru opinia din străinătate, broşura de faţă serveşte cauza informării obiective asupra stării generale din R.S.R. şi îndeosebi asupra pretinsei libertăţi religioase de acolo.

S. GÂRLEANU

CĂPĂTUIALA CLANULUI CEAUŞIST

"Toţi din prima familie"

La 61 de ani Nicolae Ceauşescu ţine în mână un număr impresionant de pârghii ale puterii. De când a devenit "boss" al PCR în 1965, fostul cizmar, mic, îndesat şi smucit s'a autonumit nu numai Preşedinte al Republicii şi Comandant Suprem al Armatei dar şi preşedinte al Consiliului de Stat şi al Consiliului Apărării Naţionale.

Dar nu se poate spune că n'au prosperat şi membrii apropiaţi ai familiei sale. Soţia Elena, 62 ani, ingineră (după mamă n.n.), conduce industria chimică şi e membră în cele mai înalte organe de partid: Biroul Permanent şi Comitetul Executiv (Politic). Fiul cel mare Valentin 32 ani, e fizician la singurul Institut de cercetări nucleare din România. Fiica Zoe, 29 ani, e şefa secţiei de Matematici a Institutului de Invenţii Henri Coandă. Alt fiu Nicolae (Nicu), 27 ani, e secretar al UTC. Dintre cei 5 fraţi ai şefului, Ilie e general-maior, Ion ministru adjunct al Agriculturii, Marin consilier al ambasadei de la Viena şi Florea redactor principal la ziarul Scânteia. Fratele Nicolae (In România se întâmplă ca fraţii să poarte acelaş prenume) e consul la Kiev.

Mai sunt însă şi cumnaţi şi alte rude mai îndepărtate. Lunile trecute mai era prim-ministru Manea Mănescu, soţul sorei lui Ceauşescu, Maria. După ce acesta s'a retras din motive de sănătate, postul l'a primit alt cumnat, Ilie Verdeţ, soţul surorii Reghina. Alţi trei membri ai tribului sunt prim-miniştri adjuncţi, printre ei fratele Elenei Ceauşescu, Gheorghe Petrescu: este responsabil cu problemele industriei de armament. Printre cei 21, 5 milioane de cetăţeni ai României, metodele de promovare ale intereselor familiei Ceauşescu nu au produs vreo mare turburare: nepotismul este o veche tradiţie balcanică şi reprezintă un preţ mult mai redus decât calul de bătae ceauşist, inventat tot de el, "idipidenţei" faţă de Soviete. In amândouă sectoarele Nicu Ceauşescu s'a arătat un maestru.

din TIME (Europe) 30.4.1979.

Comentariu: Noi le ştiam, dar e bine să le afle şi alţii. Totodată mai ţinem să adăugăm şi pe nepotul Cornel Burtică, şef ideolog, vicepreşedinte şi secretar al comitetului central.

P. conf.

J.M. ROMALO

DIN NOU DESPRE OSTROVUL SÂNGELUI

NEÎMBLÂNZITA CREDINȚĂ

Radu DUNAREANU

Una din distracțiile favorite ale milițienilor de "pază penitenciară" era să-i întrebe pe nefericiții din celule:

- Mă, tu pentru ce ai fost închis ?
- Nu știu Dom'major !
- Cum mă nu știi ? Dar ce-ai făcut?
- Nimic Dom'major.
- Cum nimic mă ? Ce, justiția poporului nu știe ce face ? Cât ți-au dat ?
- 7 ani... răspunde omul deja timorat.
- Dute-n mâta banditule. Dacă nu făceai nimic îți dădeau numai 5 !!!

Milițienii n-aveau humor. Spuneau un adevăr tragic, e drept, dar adevăr.

Totuși Robert a întâlnit o mulțime de oameni care, deși "nu făcuse nimic", luase mult mai mult de 5 ani, până la 25.

Această categorie, vastă, cuprindea pe cei închiși pentru credință religioasă și includea tot felul de grupuri: catolicii - pentru că erau spionii Papei; greco- catolicii pentru că fusese spionii Papei și respingeau ... credința "națională" strămoșească; oastea Domnului - pentru că era "deghizarea unei activități subversive, antistatale; o serie de preți ortodocși pentru că nu respectase directivele patriarhiei sau mitropoliei dictate de securistul cultelor și deci aveau o "influență primejdioasă", asupra enoriașilor - etc.

Dar o mare cantitate de suferințe, poate cea mai mare din categoria celor întemnițați pentru religie, a furnizat-o grupurile de "sectanți": baptiști, adventiști, penticostali, iehoviști, etc., etc. Toți nu făcuse alt ceva decât să creadă în adevăratul lor stăpân și să-l ignore pe cel temporar, din lumea aceasta. Luptau prin nonviolență și au primit lovituri și gloanțe. Mulți au cedat, alții s'au prăbușit moralicește - dar cine-i poate blama pentru asta ? Însă unii au rezistat până la capăt. Desigur orice pădure are copacii ei cu aberații genetice. Calitatea de preot sau predicator nu îți asigură și rezistență morală sau fizică a primilor creștini. Cine îi poate judeca ? In anii săi lungi de detenție Robert a întâlnit fel de fel de cazuri ciudate, dar fiecare trebuie măsurat cu propria lui măsură.

Un preot greco-catolic de viță veche transilvană a acceptat să fie brigadier - asta nu înseamnă că a asuprit pe ceilalți. Omul avea peste un metru nouăzeci și circa 90 kg. Un polonic în plus îl ajuta să supraviețuiască. Si pentru a-și potoli foamea năprasnică, celulară amesteca arpacașul cu grâu, ovăz verde, cu frunze de păpădie sau alte buruieni ca să-și mărească volumul din gamelă și să-și îmblânzească chinul de nepovestit al foamei.

Alt preot, ortodox din Ardeal, nu accepta să nu-și facă norma pentru a nu fi penalizat la cantitatea de hrană. Avea mușchi de Spartacus și teoria lui:

- "Fiule, nu mă judeca. Eu pot muncii și dacă trupul e sănătos și stomacul nu mă chinuie prea tare mintea mea poate să gândească și la Domnul. Dar dacă nu, cad pradă pântecelui și e și mai rău"(s'a îmbolnăvit de febră tifoidă. Trupul său de Spartacus se topise. Nu mai putea muncii. La 55 de ani ajunsese să arate ca la 70. O mai fi trăind oare ?).

Unii, cum spuneam, chinuiți de trupul slab și păcătos au decăzut moral, intrând într-un con de umbră al fricii de chin care îi făcea să se anuleze ca fețe bisericești, cel puțin pentru moment. Poate cineva, care a trăit în fața unui microfon, în Vest, să-i condamne ? Preotul G.C., minte teologică strălucită, de rară și fină erudiție la toate nivelurile culturii, pe lângă foame era chinuit și de frica bolii. Salvase, nu se știe prin ce minune, ceva medicamente de primă necesitate, în condițiile din Baltă-vitale, și nu ar fi dat cuiva o aspirină, chiar dacă acea aspirină ar fi fost salvarea vieții cuiva. Dar cine poate juca rolul de judecător imparțial ?

In cea de a noua vale a suferințelor dantești fiecare își rezolva durerea cum credea și cum putea. Cel de sus rămânând să judece dacă versul cutremurător al lui Gyr este valabil:

"Pentru toate rănile mele nedrepte
Eu, Doamne, te iert "

In baltă era închis, condamnat la 15 ani, un personaj senin, matematician de mare talent, tot numai piele si os, distrofic, care-și petrecea puținul timp liber, în baracă, scriind cu o sârmuliță pe săpun sau pe talpa bocancului. Intrebat de Robert ce scrie omul ridică niște ochi blânzi, cristici:

- Calculez existența lui Dumnezeu.

Si îi înșiră lui Robert o fantastică teorie în care se amestecau Pitagora, coordonatele piramidei lui Keops și o serie de calcule astronomice, toate formând în final o formulă care demonstra matematic, deci irefutabil, existența lui Dumnezeu. Omul avea refugiul său, era fericit în paradisul său matematic și a murit de holeră, fericit că, în felul său ajunsese la Dumnezeu. Sperase să mai reziste 10 ani ca să-și publice cartea visată. Dar holera păgână i-a fracționat visul.

Când valul arestărilor a început, nu a existat nici un pretext care să nu fie folosit împotriva preoților, călugărilor, credinciosilor, dar mai ales s'a dus o campanie și de discreditare nu numai de lichidare fizică.

Dacă maculatura oficială nu tipărește un cuvânt despre biserică totuși a risipit zile și pagini de ziar despre un preot din Ardeal care, zice propaganda, ademenea fete tinere la spovedanie și le viola - în biserică -. Procuratura a luat serios cazul și preotul a fost condamnat nu pentru că era o personalitate cu influență în zona lui - ci pentru ... viol și seducere de minore ! Crede cineva că înbuibații din scaunele patriarhiei măcar au făcut un demers ca să afle adevărul ? Le este frică de pierderea ciolanului. Din cauza acestei frici călugărul Vasilache de la Neamț a fost dat pe mâna securității și condamnat pentru că, spun informatorii securității ortodoxe, ar fi complotat la dărâmarea patriarhului de atunci ca să-i ia locul. Bietul călugăr, sărac bine cu Duhul, după eliberare a murit la o sihăstrie. Visa să facă o nouă traducere a bibliei!

Tot în ideia compromiterii creștinismului au făcut proces public (mare minune !), așa zisului grup al Maicii V - dela Mânăstirea Tudor Vladimirescu - Dezonor Tribunalul militar s'a mutat la Galați și au făcut publicitate "Cazului" nu pentru că aceștia ajutase diferiți fugari să scape de securitate, în baza principiului creștin al adăpostului dat celui năpăstuit ci pentru că în numita mânăstire domnea "desfrâul" tutelat de stareță și preotul lăcașului, pentru că făceau spionaj, pentru că aveau arme și le pregăteau contra statului minorității profitoare și încă multe altele ! Un singur lucru nu s'a spus la proces: că toată această mascaradă juridică a avut drept mobil frica, da frica, pentru că mii de oameni se duceau în pelerinaj și astfel credința se întărea. Lacheii patriarhiei au sprijinit orice acțiune ca aceasta pentru a-și păstra fotoliile și a slăbi credința.

La desființarea bisericii greco-catolice represaliile au fost cumplite. Cine n-a semnat adeziunea de a se realipi la "Biserica mamă" (Doamne, ce mai naționalism la patriarhie !). A urmat ca ceva firesc, calea închisorii, deși nici un articol de cod penal nu stipula aceasta. Preoții care n-au renunțat la credință și au avut noroc fugind, au stat ascunși iar apoi au trebuit să se... recalifice.. Cineva îi povestea lui Robert cazul unui preot cu calități spirituale ieșite din comun care a lucrat ani de zile la terasamentele de cale ferată dar în fiecare zi, înainte de a-și îndrepta trupul către cumplita muncă, în cămăruța lui făcea o mică liturghie și se împărtășea. In fiecare zi ! In timpul acesta la patriarhie se "servea" șampanie și vinuri de Cotnari.

După aproape 10 ani dela distrugerea catolicismului ardelean preoții și episcopii greco-catolici au fost aduși în Baltă mai întâi la Salcia și apoi la Stoenești. Dece au fost aduși, numai Dumnezeu stie, pentru că de muncă nu putea fi vorba. Importanți în ierarhie, au fost ținuți separați, într'o cămăruță mică, fără paturi, dormind direct pe paiele așezate pe pământul bătătorit. Interdicție totală de a-i vizita. Totuși mulți au încălcat interdicția și îi ajutau cum puteau, măcar cu o coaje de pâine sau turtoi. La Stoenești un episcop a murit din cauza mizeriei. Pus în ladă de lemn ce ținea loc de sicriu, a fost dus spre poartă. Sergent de serviciu era unul ce i se zicea "cap de pisică", cumplit în amintirea multora - totuși ce străfunduri creștine rămăsese în mocirla sufletului său ?

Prin curte erau câțiva deținuți dela întreținere. Lada cu nefericitul episcop mort era dusă spre poartă, însoțită de sergent. Oamenii se făceau că lucrează la pândă împotriva furiei sergentului. Acesta opri sicriul și ordonă:

- Toți oamenii la mine, fuga marș !

Când s'au adunat:

- Dece stați cu căciula în cap, mă, când eu sunt lângă voi ? Așa respectați voi pe Dom'sergent, mă ?

Drepți, alinierea și toată lumea se descoperă.

Si așa, cu un fel de onor improvizat, sicriul a fost tras de cărucior spre poartă.

Incă un mormânt necunoscut în întinderea Ostrovului Sângelui.

A doua zi sergentul a bătut ca înainte.

Când se depozita carne vie la Jilava în vederea redeschiderii lagărelor din Baltă a făcut senzație reușită adventiștilor de sîmbătă; li s'a aprobat să aibă hârdăul cu mâncare separat ca să nu aibă vreo bucățică de carne de porc (teama lor era gratuită. Greseala asta nu se făcea la Jilava!). Ajunși în Baltă au cerut și li s'a aprobat să lucreze toți în aceeași brigadă și să-și gătească separat arpacașul lor. Munceau conștiincios și făceau și rația de muncă a celui ce rămânea în lagăr ca să le fie bucătar. Pentru că erau mulți, administrația a fost la început concesivă pentru a evita o dezordine în masă. Apoi a început prigoana. Carceră, bătăi cumplite pentru pretextele cele mai minore, reducerea mâncării, etc. După un timp diversiunea: cine se rupe și se desparte de grup primește drept la pachet de acasă. Ispita stomacului plin, a supraviețuirii.

Incetul cu încetul mulți abandonează grupul credinciosilor sâmbătari. In primăvara lui 1961 rămăsese numai unul: Simion, care era și conducătorul lor spiritual. Omul acesta a avut o rezistență morală și fizică ieșită din comun. A raportat că el nu va lucra Sâmbăta dar va lucra oricât Duminica. Oricum Duminica se lucra cel mai ades, așa că a fost tolerat puțin timp. Apoi au început represaliile obișnuite - bătaia și carcera cu regim sever - dar numai noaptea. Ziua era scos la lucru. Omul rezista refuzând să lucreze sâmbăta. Securitatea și-a dat seama că numai cu bătaia nu se va rezolva cazul. Trebuia umilită credința și voința din el. A fost mutat în brigada lui Negrău. Acesta, complice al administrației i-a întins o cursă. L-a sfătuit să iasă Sâmbăta la lucru.

—Ieși, mă Simioane și stai, nu fă nimic. Eu te acopăr și spun că ai făcut norma și apoi ei te uită. Era în Sâmbăta Floriilor. Omul acceptă. Ajuns la dig câțiva caralii cu bâtele încearcă să-l forțeze măcar să țină lopata în mână. Omul rezistă și nu face nici un lucru mecanic, ceva care să fie socotit muncă fizică. Atunci Negrău cu fantezie perversă de aservit, ajută milițienii să-i lege mâinile lui Simion de mânerele roabei, cu o sârmă subțire care i-ar fi tăiat încheieturile dacă n-ar fi ținut roaba cu mâna, de mânere. Victima s'a trântit jos lăsându-se lovit, scuipat, batjocorit. Era plin de sânge în stare de subconștiență. Se vedea că e la limita puterilor. Negrău cu alt brigadier (poate Ciofu?) l-au sprijinit de subțiori și astfel mergând, roaba se târa, legată, după el. Credința lui era umilită. Făcuse o muncă fizică, în zi de sâmbătă.

Lumea privea. Nimic nu schimbă lasitatea cuibărită în sufletele mici. Mulți râdeau și-l condamnau de prostie pe sâmbătar. Dar și mulți au plâns, cu acele lacrimi interioare care lasă urme pe viață.

Simion a fost distrus, însă, până la urmă administrația a fost învinsă. Au acceptat să lucreze la întreținere ca cismar. In felul acesta Sâmbăta era tot a lui. Nu zâmbea niciodată dar nici față întunecată nu avea. Sufletul lui era senin iar credința lui ne îmblânzită.

Autoritățile bisericii autocefale române invită străini și organizează petreceri cu vinuri de Odobești și Cotnari, iar în străinătate se trimit cărțulii cu poze turistice ale câtorva mânăstiri rămase întregi.

Dar marea, neîmblânzita credință așteaptă undeva în afara zidurilor oficiale.

Acolo va trebui căutată, cândva. Iar martirii și mucenicii ei sanctificați.

X X X

Acum, în retrospectiva anilor petrecuți alături de cei închiși pentru religie Robert se gândește și la alte lucruri ciudate ce se petrec în sânul bisericii.

O biserică, cea greco-catolică română este distrusă. Nimeni nu protestează, nici chiar Papa, dar se intervine pentru eliberarea unui cardinal care făcea contrabandă de arme pentru teroriști.

Minunatul și posesorul unui suflet simplu preotul Gh. Calciu este arestat. Nimeni nu protestează dar Organizația Internațională a Bisericilor trimite ajutoare substanțiale guerilei negre pentru a-i ucide pe albi, iar popi și cardinali din America Latină se fălesc cu adjectivul "roșu" adăugat titlurilor lor bisericești.

Homosexuali și lesbiene sunt acceptați în altar iar dacă nu, se fac campanii contra "discriminării".

Preotul român Gh. Calciu este arestat și chinuit numai pentru că și-a păstrat adevărata și neîmblânzita credință - și toată lumea tace -.

Nu cumva Doamne ne întoarcem la epoca în care profetul vorbea în pustiu ?

Iar pustiul este cumplit pentru că este al sufletelor ce se vând fără să știe măcar pentru ce și pentru cât ?

Radu DUNAREANU

Materialul documentar este din "In țara lui Cain stăpână e frica".

DURERI ALE EXILULUI

Urmare din pag. 4

printr'un parc, vorbind natural românește. La un moment dat auzim pași precipitați în urma noastră: două fetișcane de 15-16 ani, roșii de emoție că se adresează unor necunoscuți, ne întreabă în grecește: "vorbiți românește?" . . . Au început să ne spună povestea lor tristă: erau dintr'un sat din nordul Greciei, acasă vorbeau armânește, tatăl lor făcuse școală românească în Macedonia. Mai are încă o carte uzată în românește, pe care o citește singur și. . . plânge.

Si apoi, după ce ne-au spus că sunt servitoare la Athena, s'au interesat unde pot învăța românește pentrucă nimeni nu le crede când spun că vlahii sunt români cum li s'a spus acasă. . . Si că ele ar putea foarte ușor să învețe. . .

Am lăsat amândoi capul jos: zecilor de mii de aromâni statul român le-a acordat superba lui uitare. Preocupat să-și omoare la Pitești, Canal și în alte zeci de închisori fiii mai usor tangibili, a uitat de românii din afară: basarabeni, bucovineni, istrioți, de pe Valea Timocului, macedoneni. . . Pentru prima oară s'a lăsat să se stingă mica luminiță a românismului. Cele două fete reprezentau pentru mine cea mai tristă imagine a Exilului: cei care nu vor mai afla-mâine fiind pea târziu - că aparțin unui popor care odinioară se întinsese din Pind în Maramureș, din Istria la gurile Nistrului. . .

Mă gândeam la afaceristul din ziua precedentă: ce-ar fi înțeles el din asta? Nu dragul meu, du-te cu Dumnezeu, poate în altă parte a lumii pe unde te va purta pașaportul tău cu binecuvântări oficiale, vei găsi condițiile "economice" pe care ți le dorești. Lasă-mă, în această imensă și continuă durere care e Exilul, să nu mai știu că la câțiva pași, tu te înfrupți din facilitățile pe care ți le oferă viața în Lumea liberă. . .

L. CROMIDE

RADIOGRAFIA UNUI PATRIARH

Av. Cornel DUMITRESCU

La 28 și 29 Aprilie 1979, Detroitul, orașul automobilului american, în care locuiește cea mai numeroasă colonie românească din U.S.A., a fost gazda unei importante manifestații românești: sărbătorirea a 50 de ani dela înființarea Episcopiei Ortodoxe Române din America.

La aceasta sărbătoare a credinței au participat peste 2000 de români, preoți și mireni, veniți pe calea aerului, cu autobuze sau cu automobile, din toate cele 47 de parohii, care formează azi Episcopia Ortodoxă Română din America. Serbările s'au desfășurat sub conducerea I.P.S. Valerian, după un program pus la punct în cele mai mici detalii. A fost un nimerit prilej de întărirea unității românești pe pământ american.

Cu acest prilej însă, guvernul comunist și ateu dela București a încercat să samene zâzanie între românii de peste ocean. Ca o sfidare a aniversării de 50 de ani a Episcopiei Românilor din America, comuniștii au trimis o delegație de arhierei, în frunte cu însuși Patriarhul României, exact la aceeași dată și tot în acelaș oraș unde Românii își sărbătoreau Semicentenarul. Se știe că pentru comuniști biserica este cea mai potrivită unealtă de semănare a dihoniei și dezbinării. Stiind însă că Românii americani nu se duc la întâmpinarea unui patriarh venit din lumea comunistă, Departamentul Cultelor a apelat ca și în alte rânduri la sprijinul streinilor - la neamul grecilor, care nefiind latini, nu au nici o tangență cu poporul român, deși câteva progenituri fanariote au fost pe vremuri impuse ca domnitori în Tările Române.

Astfel întreaga vizită a delegației Bisericii Ortodoxe Române în Statele Unite și Canada a fost organizată, finanțată și tutelată de către Arhiepiscopia Greacă din America, întocmai ca și precedenta vizită a altui patriarh uns de comuniști: Maxim al Bulgariei. Cât de penibilă trebuie să fi fost impresia Patriarhului Iustin, care român fiind și venind la români, a trebuit să fie întâmpinat de greci, adăpostit de greci, ospătat de greci, plimbat de greci, pontificând slujba arhierească în catedrala grecilor, alături de ierarhi greci, primind răspunsurile în grecește dela un cor grec. . . . Credem că Prea Fericirea Sa s'a simțit ca un păstor de oi streine.

Când e vorba de o afacere necurată și cu dedesubturi, francezul spune "cherchez la femme", dar când e vorba de greci, toată lumea zice "cherchez l'interêt". Care este deci interesul care a stat în spatele energiei și a banilor cheltuiți cu atâta larghețǎ de Episcopia Greacă din America pentru primirea în luna Septembrie 1978 a Patriarhului Maxim al Bulgariei și între 25 Aprilie și 14 Mai 1979 a Patriarhului Iustin al României?

După cum se știe, Grecia este o țară mică și săracă, având doar 9 milioane de locuitori. Totuși, este foarte ambițioasă în cucerirea rolului de conducătoare a Ortodoxiei mondiale, rol pe care și-l asumă în fața celorlalte biserici ortodoxe surori, și mai ales în fața celei rusești, care, sub pretextul ecumenismului panortodox, își ascunde de fapt hrăpărețul pan-slavism secular. Privind numai prin prizma interesului național românesc, orice român de bună credință este de acord cu Grecii, dar nu trebuie să uite că, odată anihilată concurența rusească, Biserica Greacă ar putea trage în viitor mari foloase, atât materiale cât și politice, foloase pentru care nu ezită să facă acum orice sacrificii. Unul din aceste sacrificii, de care suntem convinși că Biserica Grecească este constientă, dar cu care noi nu putem fi în nici un caz de acord, este acela al sprijinului necondiționat acordat politicii religioase a guvernelor ateiste de dincolo de cortina de fier, care folosesc biserica numai în interesul consolidării sistemului lor ideologic în interior, iar înafara graniților țării, pentru anihilarea forțelor exilului, care luptă împotriva acelor regimuri bolșevice. Având în vedere că Biserica Ortodoxă Română, prin cele 18 milioane de credincioși ai ei este a doua biserică ca mărime în lumea ortodoxiei, putem ușor înțelege atenția deosebită de care ea se bucură în fața prelaților greci, care pentru atingerea acestui țel de dominație, au cooptat și guvernul laic al Republicii Elene.

La 13 Iulie 1978, o delegație a Parlamentului Grec a decorat pe Patriarhul Iustin cu "Marea Cruce a Legiunii de Onoare", decorație oferită de însuși Presedintele Republicii Elene, Dl. Constantin Tsatsos.

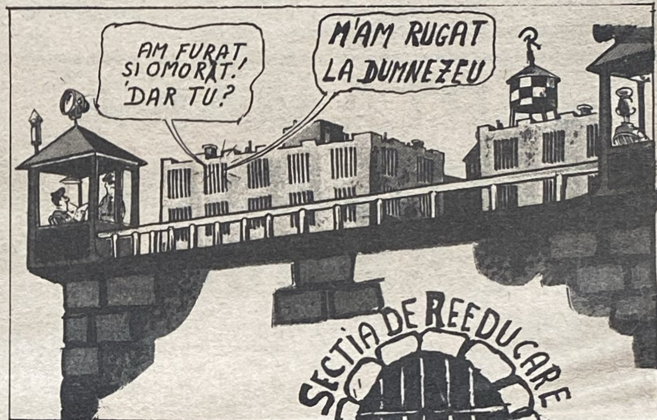
Patriarhul Iustin, care este cunoscut pentru dibăcia sa diplomatică, a înțeles ușor avantajele ce le poate trage din asumarea în cadrul lumii ecumenice ortodoxe a aceluiași rol de "independent", pe care Președintele Ceaușescu pretinde că îl are în lumea politică internațională. El și-a asumat acest rol, cu mult înainte de a fi uns de partidul comunist ca patriarh. De atitudinea lui de dictator se temea și răposatul patriarh Iustinian Marina. Ca Mitropolit al Moldovei și loctiitor de patriarh, Iustin, care de 13 ani este deputat în Marea Adunare Națională, a preluat absolut toate reponsabilitățile Bisericii Române în relațiile externe, conducând aproape toate delegațiile care s'au deplasat peste hotare la diverse evenimente ecumenice. Astfel a condus delegația oficială a B.O.R. la cele trei conferințe panortodoxe dela Rhodos 1961, 1963, 1965 aproape la toate întrunirile Consiliului Mondial al Bisericilor, iar în prezent prezidează Comisia pentru pregătirea temelor, în vederea ținerii Sinodului Ecumenic al Bisericii Ortodoxe.

Ca membru în Comitetul Central al Consiliului Mondial al Bisericilor, a participat la Conferințele dela New Delhi, 1961, Upsala 1968, Nairobi 1975. . etc. Este membru al Prezidiului "Conferinței Bisericilor Europene" și activist important în organizația pro-comunistă: "Conferința Creștină pentru Pace". Asumându-și asemenea lui Ceaușescu toate funcțiunile importante, Iustin Moisescu a străbătut toate cele 5 continente, până în Australia, iar în U.S.A. a intreprins vizite în mai multe rânduri.

Intocmai ca și Ceaușescu, care prin politica externă își acopere samavolniciile, teroarea și opresiunea internă, Patriarhul Iustin vrea să demonstreze prin activitatea lui externă că Biserica Românească este liberă. Așa se explică faptul că se trimit cu mari chieltuieli valutare preoți la comunități românești din străinătate, care nu numără mai mult de câteva zeci de români, cum sunt cele din Australia și Noua Zeelandă, pe când sute de mii de credincioși în țară locuiesc în noile cartiere de blocuri și centre românești fără nici un locaș de închinare. De aceea este acest du-te vino continuu de înalți ierarhi peste ocean, în vizită la câteva minuscule parohii ale Episcopiei Misionare, ca de exemplu I.P.S. Sa Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului, care în ultimii trei ani a efectuat nu mai puțin de 7 (șapte) călătorii în U.S.A. Din numeroasele delegații ale Patriarhiei, nu lipsește aproape niciodată dl. Aurel Jivi dela Institutul Teologic din Sibiu, cunoscut pentru relațiile sale strânse cu securitatea. Domnia Sa participă la orice eveniment religios extern, cu predilecție în Occident, indiferent de mărimea, importanța, numărul participanților sau legătura cu activitatea Bisericii Române. Deaceea se chieltuiesc sume importante pentru tipăriturile religioase externe, ca ziare, calendare, broșuri, almanahuri. . etc, în care de fapt se infiltrează perfid linia politică a guvernului comunist-ateu dela București, pe când pentru credincioșii din țară nu se tipăresc măcar biblii, ca să nu mai vorbim de catehisme sau cărți de educație religioasă pentru tineret.

Din nefericire însă, efectele acestei politici dau adeseori roade. Nici un înalt prelat dela cele 14 biserici ortodoxe surori nu a ridicat glasul în apărarea preotului Gh. Calciu și nici un conducător de cult neoprotestant din țările libere nu a protestat împotriva represaliilor închizitoriale ale securității din România, la care sunt supuși credincioșii diferitelor culte. Frica de a nu rata ocazia primirii titlului de "Doctor Honoris Cauza" al Institutului Teologic din București, împreună cu avantajele morale și materiale ce decurg din acordarea lui, titlu cu care Bucureștiul a știut să cumpere tăcerea imorală a multor înalte fețe bisericești din Occident; frica de a nu pierde grația regimului, concretizată în invitația de a vizita "monumentele de artă" din Moldova, cu nelipsitele banchete pantagruelice, servite în trapezele mănăstirilor, cu delicatesuri gastronomice și vinuri vechi comparabile numai cu cele dela Athene-Palace sau dela restaurantele cu circuit închis ale ștabilor comuniști.

Se poate afirma cu certitudine că, pe planul relațiilor externe, activitatea Patriarhului Iustin, alături de cea a rabinului roșu Mozes Rosen este mai eficace pentru conducerea comunistă dela București, decât cea desfășurată de agenții ei diplomatici oficiali. Dar să ne ocupăm în mai deaproape de persoana celui de al 4-lea Patriarh al României, uns de Comitetul Central al Partidului la 12 Iunie 1977.

Biografii regimului i-au întocmit Sanctității Sale două biografii, după sistemul practicat la secția organizatorică a partidului comunist: una pentru consumul intern, iar alta pentru propaganda externă, cu deosebiri pe care le vom sublinia. S'a născut la 5 Martie 1910, în satul Albești, Comuna Cândești, Jud. Muscel, în familia cu patru copii a unui învățător de țară. Urmează școala primară în comuna sa natală, după care, ca orfan de război, primește o bursă la Seminarul Teologic "Miron Cristea", pe care îl absolvă în mod strălucit în 1930. Tot cu o bursă din partea Patriarhiei Române este trimis la studii în străinătate, la Facultatea de Teologie din Atena, apoi în Polonia, precum și la Strassburg. In 1937 își ia doctoratul în teologie la Atena, după care revine în țară, unde preda latina, la Seminarul din București. In anul 1938-39 funcționează ca profesor de Noul Testament la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Varșovia, iar din cauza războiului revine în țară, unde își satisface serviciul militar, la Scoala de Ofițeri de Rezervă, la Ploiești, până în anul 1940. In toamna anului 1940, este numit titularul catedrei de Noul Testament la Facultatea de Teologie din Cernăuți, refugiată la Suceava. Faptul ocupării Cernăuțului de către Ruși și mutarea Facultății de Teologie la Suceava este omis în biografia "de consum intern", ca să nu se supere rușii, însă este subliniat ostentativ în publicațiile stipendiate de regim în străinătate.

Se mai omite în mod intenționat faptul că la marea demonstrație legionară dela 8 Noiembrie 1940, la Iași, a defilat pe Strada Stefan Cel Mare, încadrat de preotul Mihai Acatrinei și profesorul Boldur, în acelaș rând de patru fiind și Valeriu Iordăchescu. Fotografia se găsește în dosarul Patriarhului, la Direcția Generală a Securității din București. Un anchetator a arătat această fotografie unui călugăr arestat, bătut și chinuit, zicându-i: "Uite, mă, mitropolitul tău a înțeles cu un ceas mai devreme, dar ție aici o să-ți putrezească oasele, banditule"! In schimb, biografia Patriarhului se îngroașă cu înroșirea cameleonică, care s'a produs în epoca stalinistă, cu acel care avea să devină patriarhul bisericii nostre străbune.

Mai lipsește din biografia oficială a Patriarhului Iustin faptul că predecesorul său l-a eliminat din Institutul de Teologie din București, pentru că Sinodul introdusese o lege, ca toți profesorii să fie preoți, iar el a refuzat să se hirotoniseaască, spunând ca n'are vocație, ceeace era adevărat. In această situație îl găsește Constantinescu Iași. Se angajase contabil la un aprozar din București. Constantinescu Iași îl aduce în Departamentul de Culte ca "Inspector General", funcție pe care o deține până în 1956, când devine Mitropolit al Ardealului.

La Departamentul Cultelor începe cariera comunistă a lui Iustin Moisescu. Numai cine nu a fost în România nu știe ce înseamnă un inspector de culte într'un regim comunist. Veghează ca să nu se desvolte credința poporului, oprește educația religioasă a copiilor, îndeamnă pe preoți să se rezume doar la serviciile din biserică. In această funcție, Dr. Iustin coordonează cursurile de reeducare ale preoților, conform politicii noului regim, semnează articole în revistele teologice române, pe linia și optica indicată de partid, în care proslăveste pe conducătorii comuniști și realizările regimului, condamnând pe imperialiștii americani ca "ațâțători la război". Dintre aceste articole, de care suntem siguri că astăzi nu-i face plăcere să i se amintească, pomenim doar "Rațiunile pentru activitatea Bisericii în apărarea păcii", apărut în "Studii Teologice" nr. 3-4 din 1953", Atitudinea retrogradă a papalității față de progresul omenirii", tipărit în "Ortodoxia nr. 1 din 1953", Biserica Ortodoxă în lupta pentru apărarea păcii "din" Studii Teologice nr. 7-8 din 1953. . . etc. Este firesc că această fructuoasă activitate marxistă nu putea trece neobservată sau nerăsplătită de regimul comunist, aflat în căutarea de oameni pentru înlocuirea celor 13 episcopi ortodoxi, obligați să iasă la pensie și a clerului român distrus la "Canalul Morții" și în închisorile "Gulagului" românesc.

Ocazia se ivește odată cu încetarea din viață, la 13 Ianuarie 1956, a Mitropolitului Nicolae Bălan al Ardealului. Din ordinul partidului atotputernic, în câteva zile, dintr'un laic, care nu slujise în biserică nici măcar în funcția de cantor, Iustin Moisescu ajunge în câteva zile Mitropolitul Ardealului. Pentru a se acoperi rapida trecere prin treptele ierarhice bisericești, nici o biografie a Prea Fericirii Sale nu menționează data hirotonirii lui ca diacon și preot. Cel mai important moment din viața unui slujitor bisericesc este hirotonisirea. Dar asta nu contează la comuniști. Se ascunde în mod oficial această dată importantă, în schimb, amănunte lipsite de importanță, ca: absolvirea școlii de ofițeri și altele abundă în biografia lui. O spunem noi cei dela "Cuvântul Românesc", ziar care, după declarația unui ierarh din țară, venit în vizită în U.S.A. le-a "produs mai multă bătaie de cap decât toate celelalte publicații din exilul românesc la un loc". La 23 Februarie 1956 este hirotonit diacon, iar numai după o zi preot, apoi în interval de o săptămână făcut arhimandrit, episcop și Mitropolit al Ardealului. Amețitoare ascensiune! In revista "Biserica Ortodoxă

Continuare in pag. 8

SĂPTĂMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE, 1979

PROCLAMAȚIA PREȘEDINTELUI CARTER

Acum 20 de ani, printr'o rezoluție comună aprobată la 17 Iulie (73 Stat.212), al 86-lea Congres a autorizat pe Președinte și i-a cerut să proclame a 3-a săptămână din luna Iulie a fiecărui an drept SAPTAMANA A NAȚIUNILOR CAPTIVE.

Oricât de mult s'a schimbat lumea în timpul generației trecute, credința fundamentală a patriei noastre în libertatea omului rămâne statornică. Americanii acum, ca și în toate epocile din istoria noastră, rămân constanți în credința că libertatea și independența națională sunt printre drepturile cu care se nasc oamenii.

Amintind moștenirea noastră democratică și atașamentul nostru pentru drepturile omului, să folosim această ocazie pentru a reafirma admirația noastră pentru toți bărbații și femeile din lumea întreagă care luptă pentru cauza libertății.

Si cu gândul la propria noastră moștenire bogată și diversă, să ne exprimăm compasiunea și respectul pentru persoanele de pretutindeni din lume care încă își caută realizarea acestor idealuri în propriile lor țări.

ACUM, AȘADAR, EU, JIMMY CARTER, Președinte al Statelor Unite ale Americii, proclam prin aceasta , săptămna începând dela 15 Iulie, Săptămâna Națiunilor Captive.

Invit poporul Statelor Unite să sărbătorească acestă săptămână prin ceremonii și alte acțiuni corespunzătoare și să-și reafirme devotamentul lor pentru idealurile care ne unesc pe noi și servesc ca inspirație pentru alții.

Drept mărturie, eu îmi dau semnătura mea azi, 22 Iunie, în anul Domnului 1979 și în al 203-lea an al Independenței Statelor Unite ale Americii.

ÎN APĂRAREA PREOTULUI CALCIU

Dl Mircea Eliade, Profesor Distins de Istoria Religiilor la Universitatea din Chicago, Președintele " Comitetului American pentru Apărarea Preotului Calciu " a dat Agenției de Presă "Religious News Service" următoarea declarație :

Am citit câteva din predicile Părintelui Gheorghe Calciu. Le-am găsit pătrunse de o credință adâncă și fierbinte, de o umilință cu adevărat crestinească, precum și de convingerea nesovăitoare "că spiritul nu poate fi întemnițat".

"Ați fost învățați - a spus Părintele studenților săi - despre ura de clasă, despre lupta politică și mereu despre ură și ură. Cuvântul iubire vi se părea străin, dar acum Biserica lui Christos vă arată o mai bună cale - calea iubirii."

Cât de adevărat și cât de mulțumitor este să auzi că tineretul român e irezistibil atras spre un asemenea om și o asemenea învățătură.

Aceste mesagii de iubire, cu desăvârșire lipsite de ambiții lumesti sau de ațâțare la violență, sunt răspunzătoare pentru arestarea Părintelui Gheorghe Calciu.

In numele Comitetului pentru Apărarea Preotului Calciu protestez cu toată tăria împotriva presiunilor trupești și mintale la care este supus un mare slujitor al lui Dumnezeu. Comitetul cere imediata și necondiționata eliberare a Părintelui Calciu și reîntegrarea sa în postul de profesor al Seminarului Teologic din București.

New York, la 21 Mai 1979

SÃPTÃMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE

Prin proclamația Președintelui Statelor Unite ale Americii, Jimmy CARTER, dată la 22 Iunie 1979 în baza unei rezoluții aprobată de cel de al 86-lea Congres în 17 Iulie 1975, cea de a treia Săptămână din Iulie a fost declarată ca ,, SAPTAMAMANA NAȚIUNILOR CAPTIVE".

Cu această ocazie se organizează pe tot cuprinsul Statelor Unite ceremonii și manifestații de protest împotriva opresorilor celor 34 de Națiuni Captive care își reafirmă idealurile lor de libertate, independența națională și de respectare a drepturilor omului.

La New York, programul organizat de "Comitetul Națiunilor Captive" a început Duminică 15 Iulie 1979, cu o procesiune prin mijlocul orașului. La ora 10.30 a.m. a avut loc o slujbă religioasă la Catedrala Sf.Patrick, cu care ocazie s'a adus cunoștiința și benedicțiunea dată de Papa Joan Paul al II-lea pentru descătușarea Națiunilor Captive.

In "Central Park Mall", după intonarea imnului național American și pronunțarea legământului de credință fața de poporul American, la orele 12.00 dl Horst A Uhlich, președintele Comitetului Națiunilor Captive din New York, s'a adresat adunării participanților celor 34 Națiuni Captive din Albania, Armenia, Azerbaijan, Bulgaria, Bielorusia, Cambodia, China, Crimea Tătară, Cazachia, Croația, Cehia, Germania de Est, Estonia, Georgia, Idel Ural, Karathays, Laos, Lituania, Mongolia, Caucazia de Nord, Corea de Nord, Polonia, România, Serbia, Slovacia, Tibet, Turkestan și Ucraina.

Au mai luat cuvântul diferiți reprezentanți, dându-se cetire proclamațiilor Președintelui Carter și a guvernatorului Hugh L.Carey, D-l Petre C.Wytenus (Lituania) a cetit rezoluția adoptată de Comitetul Națiunilor Captive, cu ocazia celei de a 21 comemorare a Săptămânii Națiunilor Captive prin care se exprimă protestul Națiunilor Captive împotriva guvernelor Statelor opresoare - URSS, Cuba și China Comunistă- care au acaparat țări și teritorii străine subjugând în același timp propriile popoare, cât și națiunile captive.

Dna Mary Dusnych (Ucraiana), maestră de ceremonii a prezentat pe organizatorii -acestei manifestații- și noul Comitet al Națiunilor Captive din New York. In acest Comitet au fost aleși trei reprezentanți ai României: dl Valentin Cantor ca "treasurer" al C.N.C., Dr Alexandru Bratu unul din vice-presedinți ai C.N.C. și Aristide Nicolae, presedintele coordonator al "Expoziției Folclorice a Națiunilor Captive", organizată la Washington.

Sâmbătă 21 Iulie a.c. a avut loc la Washington D.C. "Expoziția" în "Sala Constituției", luând parte peste 20 de naționalități.

Toate festivitățile din cadrul Săptămânii Națiunilor Captive s'au desfășurat sub deviza " ACESTE NAȚIUNI VOR FI LIBERE... CAT DE CURAND, DEPINDE DE TINE SI DE MINE".

Reporter A.B.

RADIOGRAFIA UNUI PATRIARH

Urmare din pag. 7

Română" nr. 7-8 din Iulie-August 1977, la pag. 586 este scris: "La 26 Februarie 1956 Iustin, care între timp (între timp? n.m.) primise taina hirotoniei în preot, a fost ales Mitropolit al Ardealului". Prestigioasa revistă suprimă celelalte trepte ierarhice dintr'un condei. In "Studii Teologice" nr. 5-8 din Mai-Octombrie 1977, la pag. 383 se spune: "Hirotonirea sa în Arhiereu s'a săvârșit în 15 Martie 1956, iar la câteva zile mai târziu, duminecă 18 Martie 1956, a fost instalat sărbătorește în jețul metropolitan dela Sibiu". Nu se pomenește nimic de primele trepte. Așa s'a scris istoria partidului, cu falsuri, inexactități și omisiuni; așa se scrie și cea a Bisericii Române, în acești ani triști pentru poporul român.

Moisescu este un om cult, instruit, care stăpânește la perfecție mai multe limbi streine, un intelectual în adevăratul sens al cuvântului. Dacă însă ascensiunea Patriarhului Iustinian, predecesorul său, se datora unui singur și întâmplător fapt-și acesta putând fi categorisit crestinesc, a adăpostit un fugar, pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, în noaptea de 8 spre 9 August 1944, după ce acesta evadase din lagărul dela Tg. Jiu, ascensiunea lui Iustin Moisescu se bazează pe o activitate politică asiduă și îndelungată ca mirean, dar care va lăsa urme adânci și în activitatea sa de după primirea Sfântului Har. E deajuns să ne gândim la martiriul care i se pregătește preotului Gheorghe Calciu Dumitreasa, cu complicitatea Patriarhului și a Inalților ierarhi ai Bisericii Române.

La 10 Ianuarie 1957, Iustin Moisescu este instalat ca Mitropolit al Moldovei, în locul răposatului Sebastian Rusan. Ajunge deci Vice-președinte al Sfântului Sinod și locțiitor de Patriarh. De mult ar fi dorit guvernul să-l vadă patriarh, însă Iustinian Marina s'a încăpățînat să trăiască până la 26 Martie 1977. Este însă un fapt de notorietate publică, faptul că Iustin Moisescu a fost adevăratul conducător al treburilor Bisericii în ultimii 20 de ani. Era atât de puternic politicește, încât îl teroriza pe bolnăviciosul Iustinian Marina, că îl va închide într'o mănăstire, dacă "nu dă cezarului ce este al cezarului", adică dacă nu se supune orbește ordinelor Departamentului de Culte, care este cureaua de transmisiune între partid și biserică și unde el avea mare influență, pentru că fusese inspector general. Dela moartea lui Gheorghiu - Dej, 19 Martie 1965, Patriarhul Iustinian Marina devenise o țintă vulnerabilă. Paternitatea unor măsuri, care au lovit în exercitarea credinței străbune, deși edictate și semnate de Sfântul Sinod, aparțin de fapt lui Iustin Moisescu, care de multe ori bătea cu pumnul în masă pentru impunerea lor, asa cum s'a întâmplat cu Deciziunea alungării călugărilor și maicilor din mănăstiri în 1959, pe care Patriarhul Iustinian Marina a refuzat să o semneze, dar care a fost impusă de pumnul lui Iustin Moisescu, Vice - președintele de atunci al Sfântului Sinod. Călugării și maicile au fost disperați. Mitropolitul Moisescu personal îndemna pe călugări și maici să se căsătorească, să muncească pentru construirea socialismului victorios. A transformat mănăstirile în obiective turistice, prin amplificarea și modificarea arhondaricelor în adevărate hoteluri, a transformat pe unele călugarițe evlavioase, ca maicile Cecilia și Laurenția dela Moldovița și maica Olimpiada dela Sucevița în niște ghizi turistici, care aveau ordin să prezinte mănăstirile numai ca pe niște obiective istorice și nu ca locașuri de cult. Ba mai aveau obligația să prezinte securității în fiecare săptămână un caiet cu numele turiștilor streini, ce întrebări au pus și ce răspunsuri li s'au dat.

S'au numit unii stareți politici, care să conducă mănăstirile prin teroare despotică, cum a fost cazul stareții Eustahia Ciuncan dela Agapia și Nistor Vornicescu dela Neamțu sau Gherasim Cocoșel dela Putna. Persecutarea unor călugări cuvioși și bine pregătiți teologic, cum este călugărul Iachint dela Putna, Benedict Ghiuș dela Cernica și alții ținuți în izolare, fără drept de a se afirma. Scoaterea din patrimoniul Bisericii Ortodoxe Române și trecerea în patrimoniul statului a unor documente istorice, obiecte de cult și piese de artă medievală de o valoare incalculabilă. Eliminarea din seminarii și institutele teologice a obiectelor științifice, a cursurilor de mistică și apologetică, pentru ca preoții să fie incapabili a-și apăra credința lor și a poporului, prin argumente raționale. Instituirea unei atmosfere de teroare stalinistă în seminarii, care a dus la eliminarea din rândurile clerului și a cadrelor didactice a preotului Prof. Gheorghe Calciu, netezindu-se astfel calea pentru arestarea abuzivă, pentru că a vorbit tineretului împotriva ateismului.

Pentru toate acestea, Patriarhul Iustin va da socoteală cândva, dacă nu pe pământ, măcar în fața nemitarnicului tribunal, în care el nu crede. După informațiile pe care le avem, rolul în care partidul îl pusese pe el în timpul lui Iustinian Marina, îi este acordat acum Prea Cuviosului Episcop Vicar al Patriarhiei și secretar al Sfântului Sinod, Antonie Plămădeală, care îi stă în coastă. Așa este la comuniști, vigilența și controlul reciproc, neîncrederea și suspiciunea. Aceeași piesă, alți interpreți. De unde se adeverește proverbul că, "Dumnezeu nu bate cu bățul," nici chiar dacă e vorba de un patriarh.

Av. Cornel DUMITRESCU

BISERICA CREȘTINĂ

MITROPOLITUL VISARION PUIU

Pr. Dr. Petre POPESCU

Acum 15 ani, în 10 August 1964, s'a stins în Franța, în Exil, Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Visarion Puiu.

Dacă ar fi trăit până astăzi, ar fi împlinit vârsta rotundă de 100 de ani, căci s'a născut în 27 Februarie 1879 în târgul Pașcani, din părinți moldoveni de obârșie din Județele Neamțu și Roman.

Seminarul l-a făcut la Roman și Iași, iar studiile superioare la Facultatea de Teologie din București, unde a obținut titlul de Licențiat în Teologie în anul 1905.

In 22 Decembrie 1905 în Catedrala Episcopiei de Roman primește tonsura, intrând în tagma călugărească, iar trei zile după aceia a fost hirotonit diacon pe seama Bisericii Ortodoxe Române din Paris.

Destinul a voit altfel. In loc să vină la Paris, a fost trimis la vestita Academie Teologică din Kiev, pentru doi ani, ca bursier al fondului episcopului Meechisedec din Roman.

Intors în Tară a fost hirotonit preot în Catedrala Episcopiei din Galați, la 6 Decembrie 1908 și ridicat la rangul de Arhimandrit la 1 Ianuarie 1909. La 1 Aprilie același an a fost numit Director al Seminarului din Galați și Arhimandrit de Scaun al Eparhiei Dunării de Jos.

La 1 Septembrie 1918 a fost trecut ca Director al Seminarului din Chișinău, iar la 1 Noiembrie acelaș an a fost numit Exarh al Mânăstirilor din Basarabia.

In sesiunea din 17-30 Martie 1921 a fost ales Episcop al Argeșului. La 25 Martie hirotonit arhiereu de Mitropolitul Primat al României, Miron Cristea, în Catedrala Mitropolitană din București și tot în aceeași zi investit de Regele Ferdinand I, iar la 27 Martie instalat în scaunul episcopal dela Curtea de Argeș, unde a păstorit timp de doi ani.

In 28 Februarie 1923, Congresul extraordinar al bisericii basarabene, compus din clerici și laici, a chemat cu unanimitate de voturi pe P.S. Visarion în scaunul de Episcop al Hotinului, unde a păstorit până în anul 1935 și unde a avut o excepțională activitate bisericească, spirituală și gospodărească, în calitate de ctitor al acestei episcopii.

In 17 Octombrie 1935, a fost ales Arhiepiscop de Cernăuți și Mitropolit al Bucovinei.

Ca Mitropolit al Bucovinei, pe lângă faptul ca a pus ordine în Fondul Religionar și a încurajat prin donații substanțiale o serie de opere de cultură și viață românească, s'a îngrijit și de Locurile Sfinte, ajutând Patrairhiile istorice ale Ortodoxiei, din Ierusalim, din Antiohia și Biserica Sinodală Rusă din Diaspora.

I.P.S. VISARION PUIU

După criteriile omenești aici se oprește ascensiunea Mitropolitului Visarion Puiu. După criteriile duhovnicești abia aici începe Mitropolitul Visarion Puiu să-și arate adevărata măsură de mare și dârz ierarh, poate cel mai mare din câți a avut România după întregire, până în necăjitele noastre zile.

In 1938 Ministrul de Justiție, Avocatul și Profesorul de Drept Civil, Micescu a chemat la telefon pe Mitropolitul Visarion, spunându-i ca a doua zi Carol al II-ea îl invită la masă și prezent va fi și Ministrul Cultelor Zigre. In aceeași seară Inalt Prea Sfințitul Visarion a luat acceleratul de Cernăuți-București, iar a doua zi dimineața era așteptat pe peronul gării de Nord, de Ministrul Justiției și de Ministrul Cultelor. Impreună s'au îndreptat spre Palatul Regal. Inainte de a intra în Palat, Profesorul Micescu spune Mitropolitului, că pentru a-l vedea pe Rege, va trebui să salute pe "domnița". Mitropolitul mirat îi răspunde: 'Domnule Micescu, Domnița noastră este în surghiun, cum, a revenit?" Atunci Ministrul Micescu îl lămurește că este vorba de Ileana Lupescu. Marele ierarh îi răspunde: 'Domnule Micescu, Mitropolitul Bucovinei nu va saluta niciodată concubina regelui României". Au fost introduși în sufrageria palatului și regele era extrem de supărat și iritat. In timpul mesei Carol al II-lea îi spune că Domeniul Coroanei este vecin cu propietățile Mitropoliei și că ar dori ca Mitropolia să-i cedeze o parte din pădurile ei. Atunci Mitropolitul Visarion cu voce blândă dar apăsată îi spune: "Mitropolitul Bucovinei nu va semna un astfel de act chiar dacă i s'ar tăia degetele".

A doua zi după întrevedere, Carol al II-lea i-a retras investitura de Mitropolit al Bucovinei, fără să consulte Sfântul Sinod.

In aceeași seară Mitropolitul Visarion și-a luat o singură valiză și pe jos dela Palatul Metropolitan s'a îndreptat spre gară, pentru a se retrage la Mânăstirea Neamțu. Vestea se răspândise în Cernăuți ca fulgerul. Până la gară mulțimea se îngroșase atât de mult, încât în fața gării totul era blocat, iar o mare de lume în genunchi și cu lacrimi în ochi își lua rămas bun dela părintele spiritual și dela rara personalitate bisericească și politică din România, care a avut curajul să înfrunte și imoralitatea și abuzurile fostului rege al României de tristă memorie, Carol al II-lea. Trenul a trebuit să plece cu trei ceasuri întârziere. La plecare sirenele dela toate locomotivele din gară, cu sunet lung și plin de jale, anunțau nu numai trimiterea în surgiun a Mitropolitului și protestul anonim al bucovinenilor, dar și zilele grele, noaptea ce urma să vină peste acest colț de grădină și ctitorie voevodală. In 1940, luna Iunie, Carol al II-lea a semnat cu mână proprie cedarea Nordului Bucovinei. Tragic destin. . .

In timpul războiului, Mitropolitul Visarion Puiu a fost însărcinat de Sfântul Sinod al României să se ocupe de problema bisericească în Transnistria.

Ziua de 23 August 1944 l-a găsit la Zagreb, în Jugoslavia, delegat tot de Sfântul Sinod la sfințirea unui episcop sârb.

De acolo, refuzând să se întoarcă în Tară, Mitropolitul Visarion Puiu a luat drumul lung și greu al exilului și s'a identificat cu soarta românilor pribegi, ocupânduse de viața lor religioasă și spirituală.

In Exil, a înființat Episcopia Ortodoxă Română din Exil, cu sediul la Paris.

Pentru guvernul comunist din București, prezența Mitropolitului a fost obiect de mare îngrijorare. In 1948 se pusese la cale să fie furat din Paris. Complotul a fost descoperit la timp și încercările au eșuat.

In această vreme, ca secretar al său, am fost zilnic lângă Marele Ierarh. Am fost cucerit total de rarele lui calități sufletești, de dorința fierbinte ce-i clocotea în inimă să înfăptuiască ceva sănătos pentru viața religioasă a Românilor în Exil, de marea lui dragoste pentru Biserica strămoșească și pentru Țara Românească.

Mitropolitul Visarion Puiu s'a dăruit total pe cărările bisercești și românești, imprimând în toate faptele lui, demnitatea de om, credința și dragostea de Biserică și Neam.

A fost trimis în Exil de Dumnezeu ca o binecuvântare, dar unii oameni ai pământului n'au fost capabili să sesizeze darul dumnezeesc și semnele vremii.

Mulți nu l-au înțeles din neputință sau din frica de-a le lua înainte. Mitropolitul Visarion Puiu a fost necunoscut de acești oameni. El era ierarhul modest, blând, bun și cu un trecut care putea să dea Exilului mare prestigiu.

A fost lovit, i s'a înscenat boală mintală, a fost părăsit, n'a fost ajutat și prin pierderea lui, Exilul Românesc s'a lipsit de una din cele mai frumoase figuri.

Infrânt, ca un stejar despicat de fulger, - de răutatea omenească- nu s'a întors în Tară, așa cum emisarii îi propuneau, ci a ales să moară în Exil, lângă cei ce l-au iubit, lângă cei ce l-au amărât și lângă cei ce nu l-au înțeles. El îi iubea pe toți, pentrucă așa cum adesea spunea, "Toți sunt fâpturile Sfântului Dumnezeu, toți sunt frații noștri, toți duc aceeași cruce, toți ispășim păcate grele și toți, chiar fără voia lor, cer să fie iubiți".

Exilul Românesc are o datorie morală: și cei ce l-au iubit și cei ce nu l-au înțeles și cei ce l-au amărât, toți să mergem într'o zi la mormântul lui, și în genunchi să-i cerem iertare.

Ar fi ungest de echitate morală.

Scriind aceste puține și incomplete rânduri, închei așa cum totdeauna sfârșeam scrisorile mele: Rămân al Inalt Prea Sfinției Voastre supus, credincios și plecat serv.

Căci dacă omul s'a dus, duhul marelui ierarh trăiește cu noi în Exil. Figurile intrate în legenda bisericească sau românească rămân vii.

Pr. Dr. Petre POPESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

FĂRĂ PAȘAPORT PRIN U.R.S.S.

JOHANN URWICH

Insfârșit, Dl. Johann Urwich și-a împlinit misiunea ce și-a luat, de a împărtăși omenirii libere, cruzimile și bestialitățile din lagărele de concentrare și prizonieri ale Rusiei Sovietice, publicând cel de al treilea volum din sguduitoarea sa trilogie: FĂRĂ PAȘAPORT PRIN U.R.S.S.

Volumul acesta este dedicat aproape în întregime grevei deținuților din lagărele din Vorkuta.

Si în acest volum, ca și în celelalte două precedente, se găsesc pagini cu adevărat cutremurătoare. Dar și mărturia de ce anume se poate realiza, chiar într'o țară în care domnește teroarea, atunci când prin unitatea și hotărirea fermă a celor ce nu mai aveau nimic de pierdut decât o viață de câine, se trece la o acțiune bine organizată.

Pregătirea acestei greve din 1953, cea dintâi de acest fel în istoria lagărelor rusești, despre care presa din Apusul liber a fost informată și a scris, mai mult sau mai puțin, la timpul său, este descrisă în amănunt, pentru a rămâne un document istoric, dând în vileag amănunte neștiute sau pur și simplu ignorate de presa lumii libere.

Rușii, prind de veste, prin informatorii lor recrutați dintre chiar deținuți, că aceștia pregătesc ceva și încearcă a preveni o catastrofă, promițând o ameliorare a vieții de lagăr și unele concesiuni umane garantate de organizația mondială a Crucii Roșii. Prea târziu însă această trezire la realitate a conducătorilor lagărelor respective, de teama de a nu cădea ei înșiși victime, pierzându-și nu numai posturile ce dețineau, ci chiar propria lor libertate. Ei se izbesc de solidaritatea victimelor în fața călăului. Si scânteia aprinsă în lagărul Nr. 2, mina Nr. 7 din Vorkuta, declanșează un uriaș incendiu ce se întinde cu repeziciune de fulger și în celelalte lagăre. Cu riscul vieții, victimele își înfruntă călăii, refuzând a mai ieși la lucru. Nu se mai milogesc pentru niște drepturi garantate de toate forurile internaționale privind deținuții, fie ei politici, de drept comun sau prizonieri de război, ci, ceva nemaipomenit pentru satrapii muscali: victimile pun condiții!. . . . Cuțitul, nu numai că le ajunsese la os, dar pătrunsese până în măduvă. O moarte violentă, adică, de a fi secerați cu toții de gloanțele ucigașe ale mitralierelor călăilor, le era mai de preferat decât o moarte lentă, dar sigură.

Dealungul acestor 457 pagini ale acestui volum, cu o seamă de ilustrații documentare în text, cititorul întâlnește figuri de legendă, gata de orice sacrificiu. Dar și târâturi omenești. Oameni dintr'o bucată, alături de oameni de nimic. Tigrii, dar și lipitori. Eroi și. . . trădători. Si unii și alții, sunt descriși de autor, în cuvinte puține de multe ori, dar adânc grăitoare. Nu vom da în această prezentare, nici un nume. Nici a celor din prima categorie și nici din cea a lașilor, dat fiind faptul că, printre cei slabi de înger, este menționat și numele unui Român-American. Lăsăm ca cititorii cărții să-i identifice singuri și să-i judece, fiecare, așa cum va crede de cuviință.

Un capitol interesant din această carte, din punct de vedere internațional, este, apariția în cadrul litigațiilor dintre victime și călăi, a Procurorului General al Uniunii Sovietice R. A. Rudenko, unul dintre judecătorii ce au trimis la moarte, în faimosul proces dela Nurenberg, o seamă de personalități din guvernul lui Adolf Hitler, pentru crime, împotriva umanității. Si, Dl. Urwich, documentează în acest volum, că, Rusia Sovietică, se face vinovată, de aceeași crimă.

Tipărindu-se această carte, cu mari sacrificii personale dinpartea autorului, recomandăm cititorilor noștri, care doresc a o avea - și ar trebui ca fiecare s'o aibe în casă - să se adreseze, direct autorului. (Johann Urwich, Weitl Str. 149, 8000, Munchen 50, West Germany).

CRONICAR

dumitru ichim

de unde începe omul

Puține sunt cărțile de poezii ce-au apărut în România din zilele noastre în care să nu găsești cel puțin o "odă" pentru partid, pentru zisul "Conducător", pentru 23 August 1944, pentru belșugul și "noua viață", etc. etc. Cartea aceasta, este una dintre acele puține, în care poetul a rămas el însuși, la el acasă, în atelierul lui de creație. Si aceasta îl face cinste. Mare cinste. Dovedind c'a fost publicat, nu pentru osanalele aduse cuiva, ci pentru talentul pe care-l dovedește din plin. Si iată cât de fin ne-o spune în versurile din chiar prima bucată întitulată simbolic; "SE CLATINA PAMANTUL": "Mă tem groaznic de mine că eu voi fi înfrînt! E greu să porți în suflet și cerul și pămîntul!"

Debutul lui Dumitru Ichim în poezie, se face deci curajos și frumos. Poetul spune în versuri, ceea ce n'ar fi îndrăznit să spună în glas, în mai multe bucăți din acest volum, dar mai răspicat, ni se pare, în "DE-A V-AȚI CUVINTELE":

Ne ascundeam după cuvinte
-Vechi ca anul din stejar
Unu-ndătinat în har
Intomna adus aminte.

Ipostas mintea în ape
Cel adînc și nepătruns
Si mereu ne-am tot ascuns
Si-n departe și-n aproape.

Intre noi noptat-au multe!
După trunchiul lor sonor
Ne strigam încetișor
Numai melcii să ne-asculte.

Am ajuns în cel ce minte
Codrul jocului ce-a fost;
Ne strigăm fără de rost
Si-ntre noi numai cuvinte. . .

Nu, nu putem trece cu vederea un fapt izbitor din poezia lui Dumitru Ichim, și anume, obsedanta "teamă" și "frică". Iată de exemplu acest catren final din "CENUȘA DE FRICA":

Cine-o fi-n adânc de mine?
Poate mie îmi lipsesc,
Frică mi-e să te-ntâlnesc
Si mai frică fără tine.

Si, revine iarăși în "TEAMA DE IERBURI":

Devenit simbol în herburi
Nu-ncerca să mă împaci,
Tot mi-e teamă de copaci
Si mai teamă mi-e de ierburi.

Migala cu care Dumitru Ichim își construește poemele, pentru a le da acea rezonanță interioară și frumusețe arhitectonică, se poate limpede vedea în "PREA TARZIU ȘI PREA DEVREME":

N-am avut un prea devreme
Cît al anilor mă știu
Totdeauna prea tîrziu
Si în cer și-n lut și-n vreme.

Prea devremele chemării
Il găseam în ultim ceas
Cînd era tîrziu în glas
Verde-nchis sub geana zării.

Prea tîrziul pentru struguri
Il găseam că-i prea curînd;
Pentru-o floare-am vrut să-mi vînd
Sufletul în nopți de muguri.

Cine-ar ști să mă mai cheme
Cînd n-am știre de-unde viu?
E în toate-un prea tîrziu
Si în toate-un prea devreme.

Ne găsim cu adevărat în fața unui autentic poet, dăruit de pronie cu un remarcabil și subtil talent, dela care așteptăm și alte realizări, acum când, găsindu-se printre noi, își poate turna în versuri, visele, fără de teamă.

Nicolae NOVAC

• Informații Culturale •

* DUMNEZEU ESTE IUBIREA, se intitulează placa de patefon recent apărută în Statele Unite, cuprinzând câteva cântări religioase interpretate de D-na Mimi Mateau, din Stow, Ohio, cu aranjamente muzicale ale maestrului John Innes, dela Institutul Biblic Moody și acompaniamentul orchestrei "The Pinebrook Players". Toate cântările sunt în limba română.

Interpretarea vocală, aranjamentul muzical și acompaniamentul, sunt, fără doar și poate, la înălțime.

Cititorii noștri, care doresc a avea această placă religioasă, și-o pot procura, trimițând costul ei, care este de $7.00, pe adresa: John Mateau, 3906 Leewood Dr., Stow, Ohio, 44224.

BIBLIOTECA "SATUL", realizată pe pământul Americii de Sud, și anume, în Brazilia, de către Dl. Prof. D. Paulescu, a luat inițiativa de a construi în capitala țării, Brasilia, un cămin în stil românesc, ca lăcaș propriu, în care să fie adunate și expuse comorile Neamului nostru. Cu această ocazie și inițiativă, d-sa, a emis cărămizi de subscripție, ce se pot obține, scriind la adresa: Biblioteca Română SATUL, Caixa Postal 07-0907, Brasilia DF. 70.000, Brasil.

Salutăm cu sinceritate această demnă inițiativă și îndemnăm pe această cale pe toți cititorii ziarului nostru să-și dea, fiecare după puterile sale, contribuția, pentru realizarea acestui deziderat de ordin național.

* PERSPECTIVE, se intitulează "Buletinul Misiunii Române Unite din Germania. In primele două numere de câte 16 pagini, frumos și îngrijit tipărite, colaborează, pe lângă Msgr. Octavian Bârlea, inițiatorul acestei publicații, d-nii: Nicolae Timiraș, Constantin Sporea și Octavian Vuia. Fiecare număr conține la fel, un buletin de știri din lumea românească și din colonia Românilor din Munchen. (Adresa: Dr. Octavian Bârlea, Kreittmayrstrasse 28 II., 8000 Munchen 2, West Germany.)

* RADACINI, este titlul buletinului Bisericii Ortodoxe Române Sfântul Ioan Botezătorul, din Kitchener, Ontario, Canada, de sub păstorirea Părintelui Dumitru Ichim. Si iată anume, din primul număr, pentru care motiv: "Rădăcinile noastre sunt neamul și credința în Dumnezeu. Cel care-și uită limba, neamul și religia strămoșilor se desrădăcinează. Cu cât rădăcinile credinței noastre în Isus Hristos sunt mai adânci, cu atât sufletul nostru e mai înalt, mai curat, mai bun, mai puternic".

Iată înfârșit un "buletin" al unei Biserici, care, deși are numai patru pagini mici, se prezintă excelent, din toate punctele de vedere. Si nu-i de mirare, având în considerare că Părintele Ichim este în acelaș timp, un veritabil poet. Si, poeții, nu se fac, ci, se nasc. Bine-venite sunt, poeziile cu caracter religios. Asemenea perle, sunt greu de găsit.

* DRIM-FLORICA BATU: OGLINZI, Colecția "Vestitorul Român Canadian", 1975.

Datorită frumoasei activități literare a Colecției "Vestitorul Român Canadian", exilul s'a îmbogățit în ultimii ani cu câteva interesante și alese broșuri și plachete, printre care și placheta de față a poetei de real talent, Florica Bațu: "OGLINZI", care cuprinde două poeme de o incontestabilă valoare literară și anume: MELC și RANA, LUMINII. . .

Desenele ce împodobesc această plăcută plachetă sunt semnate de: Atena Elena Ganea.

• •

Am primit la redacție, nr. 36 al revistei Ambasadei Americane din București "Sinteza". Cele 64 de pagini ale revistei apar din nou în condiții grafice și artistice ireproșabile. Actualul număr este dominat de câteva articole care se ocupă de drepturile omului.

Subsecretarul de Stat Warren Christopher semnează articolul Drepturile omului: "Chemare și Făgăduință". Un articol este dedicat activității desfășurate de cunoscuta organizație Amnesty International; Un articol se ocupă de situația drepturilor omului în Statele Unite, în timp ce un articol și mai sugestiv este consacrat drepturilor americanilor de a cunoaște conținutul dosarelor întocmite asupra lor.

Un interesant articol este dedicat fuziunii nucleare și perspectivelor energetice deschise de ea, iar un articol ilustrat descrie actualele preocupări artistice ale pictorilor și sculptorilor Americani.

Precizăm că Statele Unite au deschis recent o interesantă expoziție artistică la București, care urmează să fie deschisă și în alte orașe din țară. Expoziția se intitulează "Artistul American la lucru" și este dominată de genul modern al artei contemporane.

•

IARĂȘI "UMANISMUL" LUI VLAD ȚEPEȘ

Horia STAMATU

După două piese de teatru cu Vlad Tepeș, cald sau rece, a mai venit și un film, lung de două ceasuri.

Cultul lui Vlad Tepeș, nou în România și venit pe neașteptate, nu se datorează unor oarecari "organe executive", ci unor membri de organe culturale, cu toate școlile absolvite. Deci nu este vorba de incultură ci de un fel de apostazie pentru a se trece la cultul anti-omeniei.

Se va spune că "Eminescu a zis". Ei și? Eminescu a fost fără îndoială un geniu, dar niciun geniu, de nicăeri, nu este nici Dumnezeu Tatăl, nici Dumnezeu Fiul, nici Dumnezeu Duhul Sfânt, nici Treimea cea de o Ființă, ci este un om, și ca orice om, geniu sau nu, poate spune și lucruri îndoelnice, poate să facă erori. Nae Ionescu spunea că eroarea unui oarecare nu are consecințe, dar să te ferească Dumnezeu de eroarea unui geniu, ale cărei urmări pot fi incalculabile. Dar să vedem ce a spus Eminescu, vorbind de lumea politică din vremea lui: "Si în două temniți large cu de-a sila să-i aduni să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni". Eminescu nu a făcut aici apologia lui Tepeș, ci a vorbit doar ca omul la mânie, pentrucă multe spune omul la mânie! Dar cine poate să și-l închipue pe Eminescu părtaș la sistemul penitenciar din România anilor 1948-1964, cu toate ororile lui?

Se pare însă că s'a trezit un fel de invidie pe Vlad Tepeș, sau mai bine zis pe specialitățile lui: tragerea în țeapa a oamenilor de vii și Holocaustul motivat de "ne-rentabilitatea celor ce nu muncesc".

Afară de amintirea acestor nelegiuiri nu a rămas nimic dela Vlad Tepeș. Din fericire această cruzime dementă, exercitată pentru centralizarea puterii în mâinile proprii, nu a rămas pe seama Românilor, nu s'a considerat o caracteristică a lor, pentrucă monstruozitățile lui Tepeș n'au fost reluate de niciun alt Domnitor român, cu excepția asasinatului de boeri al lui Lăpușneanu, și acesta recunoscut dement.

Dar se pare că există azi în România preocupări de "moralizare" a vieții publice, care se pot observa și în alte țări comuniste. De pildă într'o carte ungurească apărută în 1978, și consacrată "eticei marxiste", se scrie negru pe alb: "Un fiu sau o fică nu trebue să-și ucidă mama sub niciun motiv, în afară de cazul că aceasta devine o trădătoare de clasă". Supărat un cititor trimite revistei "Viață și literatură" dela Budapesta, o scrisoare în care întreabă: "Cât de gravă trebue să fie 'trădarea de clasă' pentruca să poată fi judecați părinții de către copii, cu îngăduința societății? Este suficientă o ușoară trădare, căreia să-i urmeze o presiune mai tare a societății, sau e nevoe de o 'trădare de clasă' mai gravă, mai convingătoare? "Când așa stau lucrurile cu privire la mamă, care oricum este un simbol al iubirii, ce se va întâmpla cu tatăl, cu sora, cu fratele, care de asemenea ar putea comite o 'trădare de clasă'?"

Asemenea griji de impunere a "eticei socialiste" au dus probabil și la confecționarea filmului "Vlad Țepeș". Numai că reacția față de acest film se pare că este cam neconformă cu "etica socialistă", pentrucă în "Viața Românească" din Februarie 1979, se poate citi: "Așa dar Vlad Tepeș este un film care împărtășește publicului (celui mai larg), în două ore și jumătate de proecție următoarele informații: 1) conflictul acut și nedisimulat (imprudent eventual) dintre domnitorul patriot, urmaș conștient al lui Mircea cel Mare, și boierimea egoistă și meschină; de unde 2) necesitatea unei accentuate politici de centralizare; 3) superioritatea oastei permanente; 4) încurajarea comerțului interior și exterior (. . .); 5) sistem de alianțe (. . .) 6) disputa pentru cetatea Chiliei a fost, inițial, un aranjament între Stefan cel Mare și Vlad; 7) separarea puterii seculare (a voievodului) de cea bisericească: "De suflete să aibă grije Sfinția Ta", îi spune Vlad Mitropolitului (în film), iar acesta: "Ele cad în seama fiecărui păstor!", pentruca ultimul cuvânt să-l aibă natural, Domnitorul: "Fiecare păstor cu fluierul lui", etc.

Autorul acestei cronici, intitulată "Fluierul lui Tepeș" este Florian Potra. Despre propaganda pentru "centralismul democratic", azi "democrația" fiind "Domnia" din vremea lui Tepeș, nu se sfiește să spună: "filmul ca album ilustrativ în sprijinul celor ce studiază manualele gimnaziale de istorie. (. . .) Dar componenta propagandistică și formativă? Ea se realizează cât într'o conferință de popularizare ținută de profesorul Dumitru Almaș și cu acelaș indice de emoționalitate. Dar, însfârșit, componenta estetică, artistică? Ea este nulă: nicăeri și nicicând în această onorabilă peliculă nu răzbate fiorul artei (. . .) La urma urmei, dacă ne gândim bine, cinematografia autochtonă culege nici mai mult, nici mau puțin decât ceea ce seamănă. Sau parafrazându-l pe Mohor: fiecare cinematografie cu fluierul ei".

Adevărul este că Vlad Tepeș nu avea comun cu Mircea cel Mare nimic, sau cel mult tot atâta cât actualul Popescu-Dumnezeu are comun cu Zalmoxis. Mircea cel Mare a lăsat în urma lui Muntenia mare alcătuită din: Muntenia, Oltenia, Banatul Severinului, Tinutul Făgărașului și al Amlașului, Dobrogea și Sudul Basarabiei. Mircea se considera egalul Regilor creștini și protector al Domnitorului Moldovei. El a stabilit Instituțiile de bază ale țării și prin vitejia lui a evitat ca Țara Românească să devină un pașalâc, căzând cu Turcii la un compromis, adică plata unui tribut foarte moderat. Importanța culturală a lui Mircea este covârșitoare. Numele lui este legat de cele mai frumoase mănăstiri muntene, Cotmeana, Cozia, Tismana, Vodița, nu numai monumente de artă unice dar și mari centre de cultură românească de-a lungul secolelor.

Politica internă a lui Mircea a fost o politică a stabilității, iar cea externă a siguranței. Ceea ce nu a mai fost deloc cu Vlad Tepeș. Stabilitatea internă a fost înlocuită cu instabilitatea la care ducea teroarea exercitată în vederea instalării unei "puteri centrale absolute", iar siguranța a fost înlocuită cu oscilațiile sinucigașe între Est și Vest. Cultural nu a rămas decât o singură urmă dela Vlad Tepeș, aceea a legendei negre a unui fioros Dracula, transformată de un scoțian în secolul XIX într'un roman senzațional cu strigoi. "Patriotismul" lui Tepeș a fost setea de putere absolută, nu binele poporului. Țepeș era fiul lui Vlad Dracul, sau Drăculea, iar "Țepeș" a fost numit de cronicari. Iși începe domnia având bune relații cu Ungurii, fiind moștenitor al Amlașului și Făgărașului. Repede trece de partea Turcilor și atunci Ungurii îl susțin pe Dan împotriva lui. In 1457 Tepeș trage în țeapă toți negustorii transilvăneni care-i cad în mâini, trece munți în Transilvania unde pârjolește localități întregi și trage pe capete în țeapă, ceea ce cu greu s'ar putea justifica "patriotic". Cu teroarea și "acțiuni politice" care se bat cap în cap, Tepeș desorganizează țara și economia ei, așa că nu mai poate plăti birul care-i asigura liniștea din partea Turcilor. Aceștia s'au supărat, atacă Muntenia, Tepeș încearcă s'o ia de-a capul cu prietenia occidentală, a Ungurilor, dar prins cu mâța în sac este închis de Matei Corvinul timp de 12 ani la Buda (1462-74), și nu l-a omorât pentrucă erau rude. In 1476 Stefan cel mare și Stefan Bathory îl pun din nou pe tron, dar după o lună, în Ianuarie 1476, sunt uciși și el și fiul său de Laiotă, adus de Turci.

Dacă Dan, fiul lui Dan I, pe care Matei Corvinul voia să-l pună pe tron în locul lui Tepeș și care a fost ucis de Tepeș, se trăgea din Dan I, erou menționat în poezia populară a Sârbilor și Bulgarilor, Vlad Tepeș se trăgea din Vlad Dracul, sau Drăculea, poreclit așa de popor din cauza răutății lui. Si cum capra nu sare unde sare iada, Tepeș l-a întrecut pe Drăculea, dar nu a intrat în folclorul eroic, ca Dan I, din ramura "Dăneștilor", ci a intrat în legenda neagră cu numele de Dracula.

Horia STAMATU

SADICA UMILIRE A INTELECTUALILOR

DISCRIMINARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR DIN ROMÂNIA

Miron BUTARIU

Cele nouă teze, promulgate de Ceaușescu în Iulie 1971, după reîntoarcerea din China, ca să servească ca puncte de orientare, pentru formarea unei societăți comuniste și "crearea" unui om nou de tip comunist în România, sunt aplicate cu multă strădanie, chiar și acum. Sunt legi, regulamente, dar mai ales instrucțiuni specifice, date de ministere, prin care organele de resort, sunt îndrumate să aplice faimoasele teze. Intre acestea semnalăm "instrucțiunile pentru promovarea la studii de doctorat" date de Ministerul Educației Naționale, în anul 1972 și puse în aplicare începând din anul 1973. "Admiterea la doctorat - scriu instrucțiunile - se face pe baza recomandării "Comitetului Oamenilor Muncii" din unitatea în care lucrează candidatul și numai cu aprobarea organelor locale de partid. Candidații la doctorat sunt propuși din rândurile membrilor Partidului comunist, care au depus o activitatea politică și au un moral ideologic ridicat". Instrucțiile au fost trimise tuturor universităților și institutelor superioare de învățământ, care eliberau diplome de doctorat. Domnul Dr. Inginer Mircea Rațiu, care a reușit să scape în lumea liberă anul trecut, fost conducător științific pentru teze de doctorat la Institutul Politechnic din Timișoara, a dat la iveală acest lucru.

In anul 1973 Domnul Rațiu este informat oficial, ca să pună în aplicare instrucțiile ministerului, în calitatea sa de conducător științific la diplomele de doctorat. Determinat de ilegalitatea acestor măsuri și de revolta unanimă a candidaților la doctorat, redactează și trimite un documentat memoriu lui Ion Anton, rectorul Institutului Politechnic din Timișoara, membru în Consiliul de Stat, vicepreședintele Academiei R.S.R.; membru al Comitetului Central al Partidului comunist, fost bursier al Liceului confesional greco-catolic (unit) din Beiuș. Memoriul sublinia faptul că discriminarea este împotriva atât a legilor în vigoare în România, cât și a Convențiilor Internaționale; între ele Convenția UNESCO din 1960, ratificată de Guvernul român, care "oprește orice fel de discriminare în accesul la învățământ de toate gradele". Se arăta deasemenea că în anul 1961, după ratificarea convenției UNESCO, Gh. Gheorghiu-Dej, a anulat toate măsurile discriminatorii, care existau la acea dată în învățământ. In anul 1974 un memoriu identic a fost trimis lui Paul Niculescu-Mizil și Susana Gâdea, ministrii educației și învățământului și lui Emil Bobu...

Răspunsul la aceste memorii a fost că "dispozițiunile Ministerului Invățământului sunt legale, întrucât în România singurele legi sunt acelea elaborate de organele de Partid și de Stat". In anul 1975 și 1976 memoriul este depus la Consiliul de Stat, fiind adresat personal lui N. Ceaușescu; care nu dă nici un răspuns. In Ianuarie 1977, domnul Rațiu, considerând că a epuizat - să zicem așa, căile legale din țară - trimite memoriul directorului general în funcție atunci Amadon Maletar M'BOW, UNESCO, Paris. La 7 Iulie 1977 Domnul Rațiu primește răspunsul dela UNESCO care confirmă primirea, cerând "permisiunea să comunice textul memoriului Guvernului Român și deasemenea permisiunea să ancheteze plângerea". Indată după primirea răspunsului Domnul Rațiu, trimite consimțământul său, prin scrisoare recomandată, cu aviz de primire. Neprimind nici un răspuns, la scurte intervale de timp, mai trimite alte două scrisori. După câteva luni și cum nu primise avizul de primire, Domnul Rațiu face o reclamație la Direcția Generală a Poștei și Telecomunicațiilor, dela care primește răspunsul: "scrisorile s'au pierdut în cursul transportului".

In Aprilie 1977 rectorul Ion Anton, îl cheamă pe Domnul Rațiu într'o audiență, pentru a discuta memoriile sale. Rectorul declară sentențios. . . "Trebue să înțelegi odată și pentru totdeauna, că în țara noastră numai cei buni și oamenii de științe sunt membrii Partidului Comunist. Astfel dispozițiunile privind atestarea activității politice este profund justificată; mai mult chiar se impune, pentru a elmina orice promovare a persoanelor care nu au nivel politic ridicat. Dispozițiunile sunt legale, pentrucă acordurile internaționale nu pot invalida Constituția și legile noastre. . . ele se aplică numai în limitele legislației din țară. Nu acceptăm nici un amestec în treburile noastre interne". Este evident că partidul în care s'au îmbulzit semidocții, vrea cu tot dinadinsul să-și înobileze rândurile, prin oameni de știință, care fug ca de dracul de partidul comunist.

Răspunsul Domnului Rațiu a fost că va trimite memoriul la Conferința de Securitate Europeană și Cooperare dela Belgrad, La vre'o zece zile Securitatea din Timișoara, unde i s'a pus în vedere că este acuzat că a trădat secrete de stat, crimă pedepsită de legea 21 pentrucă a transmis memorii în străinătate, plângându-se împotriva guvernului. Ancheta a durat câteva luni. La urmă și fiindcă domnul Rațiu a susținut cu tărie nevinovăția sa, arătând că obligațiile internaționale asumate de Guvernul român, au prioritate față de legile românești care trebue să se conformeze acelor obligații, anchetatorul i-a spus că "în realitate ancheta a fost făcută numai cu intenția de a-l avertiza să nu violeze legile țării". Memoriile Domnului Rațiu pentru abolirea discriminării n'au avut rezultate, dar mai mult ca sigur că au ajutat autoritățile să-i acorde pașaportul de plecare în Statele Unite; de unde poate să continue străduințele, ca odioasa discriminare să înceteze.

Rațiunea acestei discriminări este eliminarea intelectualilor din viața publică. Arată vădit dispreț față de oamenii de știință; crezul militant al lui Ceaușescu; pe care nu se sfiește să-l manifeste cu orice ocazie. Orice membru de partid, care își etalează membria sa și profesează o adâncă cunoaștere a așa zisului materialism istoric, marxism, leninism, etc., etc. este apt să ia loc de conducere, în orice domeniu, chiar și în știință. Dovadă evidentă a sclaviei intelectualilor autentici sub tirania soților Ceaușescu; care mânați de instincte megalomaniace duse la extrem, se erijează în oameni de știință, autori de noi teorii, economice, științifice, politice, istorice, literare. Elena Ceaușescu elaborează referate științifice și cercetări chimice; iar Nicolae Ceaușescu este autorul "Unei Noi Ordine în Lume", istoric al Tracilor, poet - noile versuri ale Imnului Republicii "Trei Colori" și filolog, inventator al termenului "futurologie" sau "viitorologie".

Dar pe lângă neajunsurile ce măsura discriminatorie o aduce pe plan personal, ea aduce catastrofice pagube creației științifice românești, care încorsetată în norma rigidă și stupidă a lui Ceaușescu și a soției sale, nu se poate naște și nici desvolta, lipsită fiind de elementul cel mai esențial, libertatea de creație.

Deaceia avem obligația să denunțăm asemenea măsuri și în acelaș timp să facem continue și mari eforturi ca acestea să înceteze cât mai curând.

DOCUMENTA TRANSYLVANIAE

Edited by John HALMAGHI

The maghyar thesis regarding the origin and the settlement of Roumanians between the Tisza and the Carpathes

The hungarian delegation at the Conference of Peace at Paris, contested in the notes they addressed to the president of the conference, the *continuity* of the roumanian people on the territory of ancient Dacia, from its origins until to the Hungarian invasion in Panonia, and adopted the theories of Sulzer Engler and Roesler (a pseudonyme), according to which the Roumanians, originary of the Balkans, imigrated later — after the XIII-th century — in Transylvania. In note VIII, (anexe 4) they state, that:

1. «Anonymus, king Bela's anonymous historiographer, is *the sole* chronicler of the middle-age who finds Roumanians, at the arrival of the Hungarians in their actual country, in ancient Dacia; but... critical history has demonstrated that the part concerning the Roumanians of Transylvania, has been inserted later only, in that chronicle».

*

2. The greek writer, Kedrenos, is mentioning for the first time the existence of the Roumanians in the Balkans, in the X-th century. «According to historical truth, these balkanian Valachs are the ancestors of the roumanian nation of to-day».

*

3. «The proof against the dacian origin of the actual roumanian race, is the roumanian language itself».

*

4. «They (the Roumanians) are mentioned for the first time on the hungarian teritorry, at the beginning of the XIII-th century (1210).

*

5. «None of the non-maghyar races living in this country (Hungaria before 1918), cannot flatter herself to represent the first population of origin, and the Roumanians, whose imigration began at the XIII-th century, are the less entitled to do so». (Summary of Note II, 14-th January 1930, letter of count Apponyi, addressed to the president of the Conference).

*

6. But in Note VIII of the hungarian delegation, [illegible] is stated, that *separated roumanian districts* were existing in the region of Hatzeg (Transylvania) during the XII-th century.

*

7. In the same Note of the hungarian delegation at the Conference of Peace (N. VIII) is stated that: «The first (?) man who expressed the opinion that the roumanian people must be the descendant of that element of the roman people who remained in ancient Dacia, was Bonfinius, who — in virtue of the ressemblance existing between the roumanian and italian langue, is admitting in fact, that the Roumanians of Transylvania are direct descendants of the legionaries and colonists of emperor Trajan».

The historical truth regarding the origin and the continuity of the roumanian people on the territorry of ancient Dacia

All the chronicles of the middle-age — none of them being roumanian — do mention the existence of the Roumanians on the territorry of ancient Dacia and on the Balkanic peninsula, under different denominations: *Volohs, Vlachs, Blachs*, a. s. o. as well as the *Roumanian Lands* and *Countries*:

*

1) *Nestor's russian chronicle* (X-th century) is talking of the *Volohs* (Roumanians) who were established a long time before, in the regions they are living to-day, in the epoch of the hungarian invasion in Panonia.

*

2) In the chronicle of the anonymous notary of king Bela of Hungary, of the XIII-th century, there is stated that there existed a native, roumanian population, before the arrival of the Hungarians in Panonia, and statement is made too of the roumanian principalities and dukedoms, between the Tisza and the Carpathes mountains.

*

3) The hungarian chronicler *Simon of Geza*, of the XIII-th century, is also stated the presence of the Roumanians in the same countries, previously to the hungarian invasion.

*

4) The anonymous chronicle of 1308 (*«Anonymi Descriptio Europae orientalis»*) — attributed to a catholic clergyman — is talking about the Roumanians of Panonia encountered by the Huns (Hungarians) at their arrival in this country, («Blachii ac pastores Romanorum») as well as of the Roumanians of the Balkanic peninsula, who are *of the same roman origin*.

*

5) In the «Niebelungenlied» (Song of the Niebelungs») of the middle-age, there are mentioned, among peoples: Russian, Polish, *Valachs* (Roumanian), Kiewish and Pecenegs — and among the princes arriving at Atila's court, the prince of Valachs.

*

6) In «*Chronicon pictum Vindobonese*», «*Chronicon Posoniense*» as well as in the writings of Thomas of Spalato of the middle-age, of Ricardus, Odo de Deogilo and others, there is found the confirmation of the assertions of king Bela's anonymous chronicler, as well as those of the other hungarian chroniclers regarding the continuity of the roumanian people on the therritory of ancient Dacia.

*

7) In a patent of 1222, Andreas II, king of Hungary, [illegible] that the teuton knights of the «Tzara Barsei» (region of Barsa, near Brashov) as well as the Saxons, should pay no tribute on their passage through the country of the Secules, or the *country of the Roumanians (Terra Blachorum)*.

*

8) Later, during the XV-th century, *Bonfinius*, secretary of Matheus Corvinus, king of Hungary, wrote that the Roumanians of Transylvania are the direct descendants of the legionaries and colonists, who settled down on the orders of the emperor Trajan in Dacia; their language, which is ressembling to the italian, prooves it».

Scientifical criticism has rejected the theory of Robert Roesler, regarding the absence of continuity of the Roumanians on the territory situated between Tisza and the Carpathes, because of its lack of seriosity and as being in contradiction with historical truth.

FARA ARMÂNEASCĂ

ROMÂNII MACEDONENI

Vasile COMAN

CONTINUARE DIN NUMARUL PRECEDENT

Emanoil Gojdu.

In general, în toate orașele din Imperiul Austriac unde Aromânii au fost în număr mai mare, au pus bazele unor puternice centre economice, religioase și culturale, care în marea lor majoritate au fost puse în slujba neamului românesc. Inainte de dualism și după aceia în Imperiul Austro-Ungar, cel mai puternic centru de activitate a fost însă, Budapesta. Din sânul acelei comunități s'au evidențiat în mod special trei familii și anume:

Familia Gojdu
Familia Saguna
Familia Mocioni (Mocsony)

Voi începe cu prima familie. Din mijlocul ei se trage Emanoil Gojdu, care a moștenit dela părinți printre altele, o stradă întrega pe nume Str. Corbului.

Baronul Emanoil

Baronul Emanoil Gojdu, urmează Dreptul și ajunge Președintele Inaltei Curți de Casație din Budapesta, fiind considerat de unguri un maghiar autentic, făcând parte din aristocrația capitalei. Pe timpul acela, ca să poți urma studiile înalte trebuia să fii catolic. Nu se știe dacă acesta a fost motivul sau altul, dar în felul acesta Gojdu a reușit să urce treptele ierarhiei sociale, practicând acasă - pe ascuns- ortodoxia. Paralel cu funcția pe care o ocupa, Gojdu, era foarte actv și în afaceri bancare. El era rudă de sânge cu Andrei Baron de Șaguna și mai mult ca sigur că împreună au conceput și pus la cale un plan măreț care a avut urmări așa de binefăcătoare în viața Neamului Românesc din Imperiul Austro-Ungar. Emanoil Gojdu se pare că a închis ochii prin anul 1865 fără să lase urmași, Datorită titlului de baron, a funcției avute și a stării sale materiale i s'au făcut funeralii naționale, cortegiul funerar fiind urmat de crema aristocrației imperiului. Frantz Iosif al II-lea - al cărui consilier intim a fost Emanuil Gojdu - a trimis la funeralii, un reprezentant special.

Prima surpriză care i-a uimit pe unguri la deschiderea testamentului, a fost dorința lui Gojdu de a fi înmormântat după ritul... ortodox.

A doua surpriză a fost și mai uluitoare: Baronul Gojdu, întocmise împreună cu Episcopul Șaguna, un plan privind averea sa, concretizat în crearea 'Fundației Gojdu". Planul a fost atât de bine întocmit din punct de vedere juridic, încât în toată furia lor, ungurii nu au putut să-l atace. El prevedea ca din uzufructul și alte venituri ale Fundației să se acorde vezi venituri ale Fundației să se acorde burse acelor tineri Români-ortodocși din Imperiu și din Ungaria (Dualismul a venit mai târziu) care vor să studieze la universități și sunt lipsiți de mijloace materiale. Nu au fost uitate nici băncile, școlile, bisericile asociațiile culturale, bibliotecile și asociațiile de meseriași - toate instituții românești.

Aromânul Baron Emanoil Gojdu, a înglobat 95% din imensa lui avere în Fundație - pentru scopuri românești- și a lăsat 5% instituțiilor culturale maghiare.

Articolul care a surprins și indignat pe unguri la culme, a fost acela unde se specifica următoarele: In cazul că din motive și împrejurări nefavorabile românismului din imperiu, românii ortodocși ar fi constrânși să treacă la greco-catolicism, întreaga avere a Fundației Emanoil Gojdu va trece în stăpânirea Statului Român.

Pentru aceste fapte, contemporanii români ortodocși în semn de prețuire, au pus portretul binefăcătorului în biserici, alături de sfinți.

In anul 1941, cu ocazia primului meu refugiu, am vizitat Fundația Emanoil Gojdu din Str. Corbului. In frumoasa capelă ortodoxă, l-am cunoscut pe Prot. Vasile Ungureanu, administratorul fundației. Am aflat spre marea mea surprindere că la acea dată, averea fundației se ridica la aproximativ 1 miliard și jumătate, dar acești bani erau complect inutulizabili pentru scopuri românești. Administrația maghiară, invoca o clauză din actul de funcționare al Fundației, ca vor beneficia de bursele fundației toți doritorii de a studia din cuprinsul Imperiului Austriac și Ungaria (Români-ortodocși). Ori după 1918, în acele țări, mai rămăseseră foarte puțini români ortodocși.

Intr'o zi, m'am dus și am răsfoit registrul îngălbenit de vreme în care erau trecute numele acelora care au studiat cu bursele Fundației Gojdu. Am rămas impresionat de sumele mari acordate bursierilor și de numele beneficiarilor. Dela începutul Fundației și până în anul 1918, numărul lor se ridica la 3555 de bursieri. Am citit cu emoție numele lor. Intelectuali de seamă ai vieții românești din Transilvania. Unii însă nu s'au păstrat pe linia înaintșilor. Iată numele câtorva din ei:

Aurel Popovici	Veturia Goga
Vasile Goldiș	Ion Ghișe
Zaharia Boiu	Onisifor Ghibu
Partenie Matei	Petru Groza
Ion Moța	Ion Roșca
Ion Albini	Octavian Goga
Nicolae Ivan	Ion Cunțan
Corches Ion	Nicolae Bălan
Amos Frâncu	Miron Cristea
Emil Siancu	Aurel Vlaicu.

vedem deci cât de importantă a fost contribuția Fundației Gojdu la crearea unei temeinice pături intelectuale în Transilvania.

Vasile COMAN

Frândza

Avea agiumta'n cârciliu
pi dega nai ma'naltă;
bănândalui di pomu vìu
ca nâsă nu-avea altă. . . .

S'dădea cu vimtul hărios
sum țerlu plin di vreari
ș'mutrea la frândzăli di'nghios
s'li facă ti cripari. . . .

Di vâră soață nu-asculta:
c'agiumsă ahăt 'n dzeană
și s'minduiască totăna
că țâni di fidană. . .

. . Ma bruma toamnillei cădzu
pi munti 'nă dămneață
ș'lăita frândză, nu putu,
și'ngălbini la față. . .

Cădzu di degă, ș'zurul vimt,
u dusi tu cupră̆iă,
ca morțilli fără di murmint
și fără vâră soiă. . . .

Ca di fârmac fudzeau di ea
și căpărli și oili,
chirută'n groapă putridza
cu lăschiurli ș'cu ploili. . .

S'cum pomu'lli deadi măndzili
tu pulbiri ș'tu-arină:
"Așì va pată. . . Frăndzili
ți fug di rădzătină"!

Zahu PANĂ

Cunoaștere geografică

AROMÂNII

Aromânii formează mai multe ramuri distincte, acestea fiind în funcție adesea de regiuni sau centre regionale. Iată principalele ramuri ale lor:

PINDENII, care locuiesc în Pind, în Zagor, pe versantul Râului Alb (Aspropotamos), în Tesalia, spre Olimp, precum și în regiunea Veriei și în câteva sate din spre Bitolia și în Tracia. De notat că termenul de "Pindean" e cult;

GRAMOSTENII, care locuiesc în regiunea Gramostei (astăzi e frontieră între Grecia și Albania), în regiunea Bitoliei, precum și în munții Traciei (Serbia și Bulgaria sudică);

FARSEROTII: apar în Albania sudică, în regiunea Vodenei (azi Edesa) și în munții Pindului;

MIZACHEARII sau MUZACHEARII: locuiesc în Albania centrală, apuseană și nord-vestică;

MOSCOPOLENII, originari din Moscopole (în Albania), emigrați și în regiunea Bitoliei.

Tache PAPAHAGI

HARTA ETNO-LINGUISTICĂ A AROMÂNILOR

CALINDAR PI AUGUST

LUNI	6 August	-	Sutira (Alăcsearea Hristolui la față)
ÑIERCURI	15 August	-	StăMăria (Mari sărbătoari armânească)
ÑIERCURI	29 August	-	Tălliarea capului al Avìul Iani (preasñi)

DIN LUMEA MACEDO-ROMÂNĂ

Dumănică, 15 Alunar, Biserica "Sf. Dumitru" di Bridgeport Con., ancllimă la uspitlăchiă pi tuț pistupsitorilli dit parohiă și cunuscuțlli a lor. Adunarea s'feați tu ună mușată livadi di ningă Bridgeport cu virdeață și păduri ca tu locurili dit Machidunià. Armânilli ma vecllì tu Americă, se-adunară cu nolli viniț zburără deadun și s'cunuscură ma ghini. După Părinteasca dimândare, căntată dit suflit, ținiriili grămusteni, noi viniț dit Rămănià, anchisiră un cor armânesc ți nu ma s'bitisea. Giocurli ș'cântițlli țănură până seara amânat când oaminilli s'trapsiră cătă casă.

MATERIALELE PENTRU " FARA ARMÂNEASCĂ " SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:
ZAHU PANĂ 31-25, 89-th STR . JACKSON HEIGHTS
N.Y. 11369 U.S.A.

Din 'Jurnalul Cersetorului Lazar'

Rana întâia

Ca 'n nopţile de sânziene
râuri adânci, subpământene,
le-aud cum rod umbra 'mi târzie,
în împrumutul de chilie.

Cu haine albe trec pescarii. . .
- Opriţi-vă, noi suntem carii
închipuim pre. . . şi vai, mie!
Cine vâsleşte, cine scrie?

Port rana Ta. Mă ceartă merii,
cerbii de lemn ai Invierii
şi nu mai ştiu . . . e jocul sferic
în sorb adânc de întuneric.

Pe-aproape-oi fi? Sunt doar părete
în care mă izbesc - erete,
cercând să'mi smulg inima'n ghiare
şi peştilor s'o zvârl izvoare!

Rana a doua

Tu cine eşti? Ne întâlnim mereu
bătrâne Bartimeu -
Eşti timpul? Nălucirea de a fi? Cuvântul?
Dece îmi ari cu "mulţumesc" pământul
scoţând'mi viermii de sub păpădie?
Eşti glasul ce nu iartă şi mă ştie?
Eşti tu-tot eu? Dublarea nu mi-e rară:
Mi-e foame şi's cuptorul plin în seară-
Mi-e sete şi's fântână fără ciuturi -
Mi-e zbor şi's borangic -jertfă de fluturi!
Poate bătrânul Bartimeu
e nordul din argilele de eu,
când eu - flămândul mărilor din sud,
căit de zări, mă cresc cu val ghimpos şi crud.
De tac, cerşeşte noaptea lui
cu ochii mei. . . şi cum să spui?
Dacă respir mi 's ceas şi vamă!
Mamă,
mi's Bartimeu, prin dibuiri, vreo ursitoare
pândindu-mi lutul de potir şi de ulcioare?

....

Pâinea o frâng..şi orbul mi-e adaus
străinului pe drum către Emaus.

Rana a treia

In lacra mică din penar
Găsii peniţa de şcolar.
Să scriu, am vrut ca şi atunci
De moara frunzelor din runci

Tocul muind după cuvânt
In călimara de pământ,
Singurătăţii dându'i chip-
Macul pe'o plajă de nisip.

Să scriu, voiam, cu frici de ieri
Că sunt tăcere din tăceri
Si's neajuns şi am rugini
Pe colţul ghindei de lumini.

Un pas era spre cerc de eu!
Stia peniţa curcubeu
De rugăciune a brădet
Torcând otrăvi de minuet.

Când. . . rătăcind pe sub curmal
Văzut-am rana de pumnal
In coapsa Ta şi'n palme iar. . .
Am tras capacul la penar

Inspăimântat de Toma nou
Crescut ecou după ecou. . .
Am tras capacul la sicriu
Peniţelor ce nu mai scriu.

Rana a patra

Mi-e frică de cuvânt să nu mă vândă.
Cine în el se-ascunde stând la pândă?
Cine se roagă'n el prin el ca să exist?
Urechea la pământ - auzi un acatist?
. . . şi umbre-aud strângându-mă'n coral,
Rocă de rocă în scripturi de val.
Nainte de cuvânt eram doar nălucire?
Găsesc stratificate rugi de prin psaltire,
Când sap în umbră'mi (noaptea'mi sunt miner)
Cu târnăcop cioplindu'mi cer de cer,
Tot mai adânc şi dau de-aripi pietrificate
In lacrimă, în lavă, în păcate.
Credeam că's doar un boţ de tină
Si's numai întrebări şi galerii de mină.
Cuvântul l'am zidit din sânge şi cenuşă -
Cine eşti tu, străinule la uşă?
Eşti tu cuvântul, eul meu de-aiurea?
Mi'am strâns făcliei cerul şi pădurea.
Tu baţi în uşă. . . Si piroanele
Pătrund în chip icoanele
Si sunt ce nu's, dar nu 's ce sînt
Mi-e frică să-ţi deschid - cuvânt!

Dumitru ICHIM

Edgar R. Rafael: "ENTWICKLUNGSLAND" RUMANENIAN ZUR GESCHICHTE DER "UMDEFINIERUNG" EINES SOZIALISTISHES STAATES.

("Tara in curs de dezvoltare" Romania)

- RECENZIE-

In cinci capitole,-Poziţia României în lagărul socialist, Apropierea României de ţările în curs de dezvoltare, Tările în curs de dezvoltare în politica externă a României, Discuţii ideologice-teoretice şi Concluzii: Doctrina Ceauşescu-, încearcă Edgar A. Rafael să facă istoria României socialiste spre "ţară în curs de dezvoltare". Pentru a da o tărie celor susţinute de autor înserează în două locuri că a făcut parte din corpul diplomatic român (pg. 10 şi copertă), iar într'un sigur loc susţine chiar că "a făcut parte din diplomaţie timp îndelungat" (pg.10). Din păcate nu numeşte postul deţinut în diplomaţia română, şi aceasta, pe lângă altele, ne-ar fi interesat pe noi, deoarece Edgar R. Rafael s'a alăturat celor ce colportează de aproximativ 15 ani de zile că România socialistă ar duce o politică de independenţă şi de autonomie faţă de Uniunea Sovietică. (pg. 14). Nu este de mirare ca Rafael să fi făcut parte din corpul diplomatic. Dacă am fi aflat ce post a deţinut, atunci i-am fi cerut, şi ar fi trebuit ca în lucrarea pe care a prezentat-o şi ca teză de doctorat, să nu repete ceeace ştim din presă şi publicaţii despre "schimbarea" României şi despre fazele de independenţă şi autonomie. (vezi pg 21-43). Dacă ar fi fost într'un post diplomatic însemnat atunci ar fi putut relata ceva despre diplomaţia socialistă. Deaceea vom face apel la alte surse.

Ne pare rău că nu putem afla dela un fost diplomat român, care este misiunea diplomaţiei socialiste. Intr'o lucrare apărută la Moscova în anul 1973, ca autori un număr mare de specialişti sovietici şi cu o prefaţă de ministrul de externe sovietic Andrei Gromâco, intitulată "Diplomaţia socialisma", aflăm că misiunea diplomaţiei socialiste este de a "pune în practică colaborarea dintre ţările socialiste" (pg 52). Tot acolo aflăm şi despre modul de lucru al diplomaţiei socialiste, şi anume că are două misiuni: a) de a aduce la unison problemele care privesc "întărirea comunităţii socialiste şi dezvoltarea dintre ţările socialiste", de exemplu: strânsa colaborare economică şi coordonarea planurilor cincinale, colaborarea culturală şi tehnică, coordonarea informaţiilor şi a propagandei şi b) coordonarea relaţiilor cu ţările capitaliste şi cu cele în curs de dezvoltare. Tot acolo mai aflăm că "Eficacitatea politicii externe a ţărilor socialiste şi rezultatele ei depind de coeziunea ţărilor socialiste". (pg. 52 din Diplomaţia. . . .) In altă ordine de idei, tot acolo aflăm cum funcţionează diplomaţia socialistă. Iată-o: a) Ministerul de externe sovietic ţine contactul permanent cu ambasadele ţărilor socialiste acreditate la Moscova; b) Ambasadele sovietice din ţările socialiste ţin legătura permanentă cu ministerele de externe, c) înainte de conferinţe sau dezbateri ale Organizaţiilor internaţionale se întâlnesc reprezentanţii ministerelor de externe care fixează o linie unitară de urmat, d) aceleaşi întâlniri înainte de Conferinţele şi Intâlnirile din cadrul conferinţei Dezarmării, Comisiei energiei atomice şi altele. Dacă este nevoie atunci miniştrii de externe se întâlnesc pentru a hotărî linia de urmat. Astfel de "întâlniri" au avut loc pentru fixarea liniilor de urmat în problema Germaniei, în problema Securităţii europene, în problemele dezarmării şi altele. De aici se poate trage concluzia, că România, ca ţară "făcând parte din lagărul socialist" trebuie să urmeze, în cadrul politicii externe linia sau hotărîrile luate de aceste întâlniri. Astfel de întâlniri au avut loc şi la Bucureşti. Si se mai ştie că înainte sau după un discurs al lui Ceauşescu se anunţă şi o vizită a ambasadorului sovietic dela Bucureşti.

In trecut s'a vorbit mult despre "opoziţia României în cadrul C A E R (Consiliul de Ajutor Reciproc) (vezi pg. 31 Rafael), dar dela Edgar Rafael aflăm că "încadrarea României în CAER este perfectă". Rafael ne informează că numai între 1971 şi 1974 România a semnat 19 Convenţii multilaterale de coordonarea planurilor economice, că a contribuit la construirea conductei de gaz Orenburg-până la frontiera sovietică, că a contribuit la construirea fabricei de celuloză dela Usty-Ilimisc ca şi la construirea unei fabrici de azbest dela Chiembaev. In plus România face parte din 19 Institute de cercetare, ca şi din organizaţiile economice internaţionale "Interatomenergo", "Interelectro", etc. pg. 31-33).

Toate cele de mai sus nu vorbesc şi nici nu se poate trage concluzia că România duce o politică de "independenţă şi de autonomie faţă de Uniunea Sovietică, ci din contră de o "încadrare sistematică în angrenajul sovietic".

Părerea noastră şi concluzia logică ar fi fost, că Edgar Rafael, în calitate de diplomat român, ar fi trebuit să cunoască mecanismul "diplomaţiei sovietice" şi să ne spună mai mult decât ne informează autorii sovietici. Cu siguranţă c'ar fi aflat şi locul şi timpul când "ţările socialiste au hotărît ca România să intre în Grupul 77 format din ţările în curs de dezvoltare". Este drept că la 5 Mai 1976 în Nairobi, a produs senzaţie şi că opinia publică mondială a rămas uimită de faptul că România se găseşte nu alături de ţările socialiste, ci alături de ţările în curs de dezvoltare", dar unui fost diplomat român nu i se poate cere să fie în rândurile lor. Dacă ar fi cunoscut procedeele de lucru ale diplomaţiei sovietice atunci n'ar mai fi tras concluzia că "după Nairobi s'ar fi înmulţit criticile în lagărul socialist contra României". (Vezi pg. 116). Ar fi fost mai simplu, sau era chemat ambasadorul român sau ambasadorul sovietic se ducea la ministerul de externe român. Ori în lucrarea sovietică amintită mai sus, se poate citi negru pe alb, că înainte de Conferinţele internaţionale, delegaţi ai ministerelor de externe se întâlnesc pentru a fixa drumul de urmat. Nu s'ar putea ca România să fi primit o astfel de "însărcinare"? Aceasta n'ar fi o noutate. Un săptămânal polonez comunică că "ţările socialiste primesc misiuni speciale", adică fiecare ţară socialistă trebuie să urmărească şi să îndeplinească ceva. Poloniei îi era încredinţată misiunea să se ocupe de Franţa, în timp ce România avea misiunea să se ocupe de ţările latine ale Americii de Sud. Ori mai se ştie şi despre o altă misiune a României: de a spiona NATO. Si a reuşit să corupă funcţionari francezi şi belgieni procurând documente importante.

Pentru apărarea României? Desigur, nu!

In plus lucrarea lui Edgar R. Rafael mai are şi alte lipsuri. De exemplu nu traduce titlurile articolelor citate în lucrare. Autorul le dă numai în limba română. Nu prea a fost atent cu istoria. Confundă pe Gheorghe-Gheorghiu Dej cu Maurer (pg. 47), iar la pg. 35 ne povesteşte că Ceauşescu a răspuns la 22.8.1968 ceeace Pravda a scris la 25 August şi altele.

Alexandru S. ALDEA

LITERATURA ROMÂNEASCĂ DIN EXIL

Pentru a satisface dorinţa cititorilor noştri, în special a noilor veniţi, setoşi de slovă românească, dăm mai jos a doua listă de cărţi în limba română, preţul lor în dollari USA şi adresele de unde pot fi procurate:

1. Nicolae Novac: ULTIMUL ÎNVINS, poeme, $ 2.00 (The Union & League RSA, Inc., 720 Williamson Bldg., 215 Euclid Ave., Cleveland, Odio 4412)
2. St. Georgescu-Sergent: CARNETUL UNUI VETERAN, Schiţe şi amintiri. $ 12.00. Editura RIGMOR.
3. St. Georgescu-Olenin: SUB CERUL TARII SI SUB CER STRAIN, $ 12.00. Schiţe şi amintiri. Editura RIGMORA - N.S. Govora. (Se poate procura dela "CARPATII", Calle Conde Penelver, 82, 4 Dcha., Madrid 6. Spania)
4. Dr. Paul D.Quinlan: CLASH OVER ROMANIA - BRITISH AND AMERICAN POLICIES TOWARDS ROMANIA: 1938 - 1947. $ 7.00 (American Romanian Academy of Arts and Sciences, 265 Lee Street, 101, Oakland, Califonia 94610, USA).
5. Ion Cârja: INTOARCEREA DIN INFERN, vol. 2, $7.00 (Acţiunea Românească, P.O. Box A - 111, Radio City Station, New York, N.Y. 10019)
6. Ion Cârja: CANALUL MORTII, $ 10.00 - se poate procura dela adresa de mai sus. (Prima carte cuprinde amintiri din închisorile comuniste, iar a doua, dela Canalul Dunărea - Marea Neagră).
7. Nicolae Novac: TALMACIRI DIN LIRICA AMERIDIANA, prima transpunere în limba română din folclorul indienilor din America de Nord şi de Sud. $ 6.00 (Editura "Apoziţia", Ion Dumitru, Siegfried Strasse 3,8000 Munchen 40, West Germany).
8. N.S.Govora: 81 EPIGRAME, $ 10.00. Editura RIGMOR (Ambele cărţi ale editurii RIGMOR, pot fi procurate prin Editura "CARPATII", la adresa de mai sus)

La cererea cititorilor, ziarul «Cuvântul Românesc» va populariza literatura românească din exil.

In acest scop, rugăm pe autori să comunice redacţiei titlul cărţii, autorul, preţul şi adresa exactă de unde se pot procura aceste cărţi.

NOUTĂȚI ÎN ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

PIATRA MAGICĂ

Misterul "pietrei magice" a fost rezolvat.

Incă din timpurile vechi, membrii regalității au aruncat pietre "bezoar" în vinul lor pentru a se proteja împotriva otrăvirii cu arsenic.

Cuvântul "bezoar" este un cuvânt compus de origine persiană și înseamnă "protecție împotriva" și "otravă".

Regina Elisabeta I a Angliei purta pietrele ei magice, în inele de argint pe care le golea în vinul ei înainte de a-l bea.

Pietrele bezoar sunt de fapt concrețiuni care se deavoltă în tractul digestiv al căprioarelor, lamelor și altor animale rumegătoare. Nimeni n-a știut dece aceste pietre au lucrat, dar ele au lucrat. Regina Elisabeta niciodată nu a suferit de otrăvire cu arsenic. Acum cercetătorii dela Institutul de Oceanografie din San Diego, California, au descoperit prin folosirea urmelor radioactive, că arsenicul este îndepărtat prin combinarea cu sulf în părul animal parțial digerat și care face parte din combinația chimică a pietrei. Părul, de fapt, acționează ca un burete chimical, absorbant pentru arsenic.

REFLEXUL SCUFUNDĂTORULUI

Dr. Martin Nemiroff, cercetător în probleme pulmonare la Universitatea din Michigan, revoluționează tratamentul victimelor prin înnecare. El a descoperit că persoanele presupuse înecate, pot fi readuse la viață fără distrugerea celulelor creierului, până la mai mult de jumătate de oră din momentul înnecului. De zeci de ani, experții medicali au presupus că după 6 minute sub apă, o persoană înnecată nu poate fi readusă la viață. Scoase din apă, victimele înnecului sunt reci, albastre, fără să respire. In cele mai multe cazuri, respirația artificială nici nu este încercată. Dr. Nemiroff a descoperit că în apa sub 20 C, victimele înnecului pot trece prin "reflexul scufundătorului" în care timp cantitatea de oxigen normal trimisă spre piele și mușchi este drastic redusă. Oxigenul este trimis în schimb spre creier, spre a-l proteja. Reacția este numită după un reflex găsit la balene, delfini și alte mamifere marine care pot înnota sub apă jumătate de oră înainte de a ieși la suprafață pentru aer. Dr. Nemiroff sugerează că reflexul scufundătorului este responsabil pentru readucerea la viață a unui băiat de 18 ani care a stat sub apă timp de 39 minute. Mai mult de 12 alți înnecați pentru mai mult de 10 minute au fost readuși la viață la spitalul său. Cu cât mai rece este apa, cu cât mai tânără este victima, șansele de salvare sunt mai mari.

PRIMUL SAT SOLAR

Primul sat solar în lume va fi construit în Arabia Saudită, la 50 km de Riad, în virtutea unui proiect finanțat în părți egale de SUA și Arabia Saudită. Proiectul va intra în funcțiune în 1981 și va satisface integral nevoile energetice ale satlui, incluzând curentul electric și desalinizarea apei.

BUMBAC PIETRIFICAT

Cercetătorii dela Departamentul Agriculturii din Statele Unite au descoperit din întâmplare cum să transforme bumbacul într'un material clar, sticlos bun conducăror de electricitate. Trebuie doar să umezești pânza de bumbac într'o soluție apoasă de sare de plumb și apoi să o arzi la o temperatură de 593 de grade Celsius. Dacă pânza de bumbac o acoperi cu o folie de aluminiu înainte de încălzire, ea dispare într'o peliculă sticloasă si devine un strat conducător. Aceasta poate face "Bumbacul-sticlă" să găsească aplicații largi în electronică și energie solară.

CUCII DEȘTEPȚI

Contrariu cu credința populară cucii sunt foarte deștepți. Cucul european de fapt e așa de deștept că pun alte păsări să-i crească puii. In primul rând cucul caută alte păsări ale căror ouă să semene cât de aproape cu ale lui. (unele ouă de cucu sun albastre, altele pestrițe). Apoi aruncă ouăle din cuibul pasării după care și le plasează pe ale lui.... Cum știe el cum va arăta ouăle înainte de a le oua ? Experții cred că ei caută cuiburile care ar semana cu cele în care au crescut părinții lor. Celelalte păsări se pare că sunt prea stupide să observe că ouăle sunt străine. Intre timp cucul pleacă și continuă să-și cânte cântecul său cu o singură notă crescându-și reputația de pasăre idioată. Numai cucul european e așa de deștept, cel american ne-știind de obiceiul celui din lumea veche își clocește singur ouăle.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Aronel CLOTEANU-OHIO

... DULCE ROMÂNIE ...

ORIZONTAL

(1) Comună pe Bega, la sud vest de Timișoara.(3 cuv.) (2) Comună istorică, a lui Horia, din Munții Apuseni, la vest de Câmpeni. -O frumoasă și pur românească comună între Sibiu și Păltiniș, cu vechi tradiții de oierit. (3) Roman Bunea. -Oraș important, situat pe Bistrița moldovenească.(2 cuv.) (4) Comună în Muntenia, în apropiere de Fierbinți Târg, la vest de Urziceni, sau, nume de femeie săsoaică. -George Sebeșan. -Istodie Rareș. -"Mișcare" făcută de om. -Iosif Trifa. -Vedete ! ! (7) Dânsele. -Dody Dumitrana. -Cinste și respect. (8) Julia, nume scris așa cum se prununță în limba engleză. -Oraș pe Someșul... de Satu Mare. -Negație. (9) Dânsa. -Oraș istoric și cultural în estul Moldovei. -Olimpiu Ducea. (10) Intins. -Orașul petrolului. (11) "Bucin" fără muștuc ! -Operație ce o fac plugarii pe rândurile cucuruzului, mai ales odată cu săpatul de-al doilea.(adj.) -Mamifer tibetan. (12) Incă. -A se muta din cauză de forță majoră. -A alege. (13) Munții noștri...poartă, Noi cerșim din poartă'n poartă. -Celebru pictor român. -Comună în Jud. Târnava Mică, dar fiindcă nu avem la îndelete, spre edificare, o hartă detailată a dulcii noastre Românii, adaug că numele comunei este acelaș cu al crainicului publicațiilor românești BNS dela New York. (14) Două orașe (primul în Transilvania și al doilea în Muntenia) între care s'a întemeiat pe vremuri prima linie aeriană internă de pasageri (2 cuv).

VERTICAL

(1) Capitala Daciei (pân'la Tisa) sub Regele Decebal. (2) Orașul unde s'au încoronat primii Domnitori-făuritori ai României Mari, Regele Ferdinand I și Regina Maria.(2 cuv) -Miercurea.... oraș pe Oltul Superior. (3) Nicadoru Bădiță. -Costume naționale românești de femei. -Subsemnatul. -Victor Ilieș. -Rele ! (4) Hartă sau portscript. -Vegetale tropicale. (5) Aici. -Vechi oraș pe malurile râului Târnava Mare, primul care a folosit metan și unde s'a dezvoltat ca atare industria sticlăriei. (5) Numai pe jumătate este "vajnic" ! (6) Orășel între Oradea și Ciucea. -Indoit. (7) Actor sau pictor. -July Iordan. -La Bacău (!) la Bacău, "pe la mahala", s'a'ntâmplat, s'a'ntâmplat, c'o literă lipsea ! (8) Anotimp. -Animalele Rășinarilor. -Copil. (9) The United States of America. -Oraș grăniceresc la vest de Timișoara. (10) Loc anume pentru întreceri de box, etc. -Sf.Mucenic a cărui prăznuire se face la 2 Martie și 18 Mai. -Basarab Răstocea. (11) Cinstit. -Negație. -TOE ! ! (12) Marta A. Abrudean. - A apărea. -Zeul morții la vechii egipteni și totodată soțul zeiței fertilității, Isis. (;3) Mesteacănul dela poarta mândrei mele. -Despicat cu cuțitul. (14) Sare a acidului azotic. -Orășel minier din zona Petroșanilor.

DESLEGAREA IN PAG. 20

LUCRURI DE ȘTIUT

Andrei CRĂCIUN

Am fost de trei ori victimă a arestărilor abuzive în România. Nu mai este un secret, că aceste organe de opresiune a regimului ce-și zice comunist, folosesc închisorile de drept comun pentru toate cazurile politice. In acest fel consideră ei, ating mai multe țeluri la fel de importante. Primul: nu mai au, chipurile, deținuți politici. Al doilea: Foștii și prezenții activiști politici anticomuniști, sunt compromiși cu diferite învinuiri de drept comun, bine înscenate de securiști. Al treilea: Autentici delicvenți de drept comun sunt infiltrați în occident printre ceilalți refugiați, creind dezbinare și scandaluri rușinoase în țările de depozitare a refugiaților (vezi Traiskirchen, Austria).

Aici mai adaug un fapt din sistem. Pe tot timpul detențiunii politicilor în mijlocul dreptului comun, tâlharii și hoții autentici sunt puși să facă viața politicilor și mai de nesuportat. De exemplu: se folosesc de diferiți foști boxeri ajunși bătăuși de profesie, care nu mai au nici un scrupul. Ii bat și amenință zilnic în celule pe cei însemnați politic. Li se ia pachetele cu mâncare, trimise cu sacrificii de familii. Li se răstoarnă lăturile ce țin loc de mâncare. Ii șicanează punându-i de plantoane noaptea peste rând, aducându-i în pragul nebuniei. Asemenea indivizi ca boxerii Horst Stumpf, Ghețu Velicu, Constantin Niculescu, Ion Mageri, au înlocuit și înlocuesc cu destul succes pe celebrii criminali ai închisorilor politice de la Pitești, Gherla, Canal, ca Eugen Turcanu, Bogdănescu, Enăchescu, Popa Tanu, etc.

Poate că pentru unii nu spun nimic nou. Cu toate acestea, îmi fac datoria să amintesc și confirm crimele care se săvârșesc contra deținuților politici din România. Ultima oară când le-am experimentat pe piele proprie, a fost în 1976, când între cele câteva sute de foști deținuți politici, arestați pentru motive abracadabrante, am fost și eu. Am ținut să-mi dischid gura, pentrucă mi-se pare că ești în complicitate cu opresorii atunci când taci. Si nu vreau să fiu în categoria acestora.

Andrei CRĂCIUN

VĂRUL DIN AMERICA

N. STOIA

Vărul din America poate fi o realitate fizică dar mai presus e o stare de spirit. Vărul din America era așteptat ca eliberator în Europa de două ori în acest veac și a acționat ca atare. In aceeași calitate mai e așteptat în țările satelite Uniunii Sovietice. Mai rezonabil speranțele s'au deplasat în timp spre obiective limitate. El va pune o vorbă bună în apărarea celor asupriți pentru dreptate și eventual va întări-o prin strângerea robinetului care lasă să treacă credite comerciale și technologie avansată în țările respective-oxigen absolut necesar economiei lor. Cândva, într'un viitor încă nebulos, vărul american probabil că va pune umărul din nou însă bunul simț cere ca să facem fiecare dintre noi efortul necesar oricărei schimbări în bine.

Acest efort începe cu examinarea propriei noastre constiințe: trebue să fie și o vină a noastră care ne-a adus și care ne ține în actuala situație. Stadiul următor este fixarea sacrificiului pe care suntem în stare să-l facem. Insfârșit, unirea eforturilor și acționarea sub o conducere înțeleaptă, democratică.

Noi cei aflați prin grația cerească în Lumea Liberă ocupăm o poziție complexă. Intâi ca veri americani pentru cei din Tară și al doilea dar nu mai puțin important, ca exponenți ai românilor asupriți. Ocupând un loc înseamnă și datoria de a-l merita și păstra cu demnitate. Modestia, buna cuviință, înțelepciunea sunt virtuți tradiționale, tipice românești și obligația de a le observa există de ambele părți ale Cortinei de fier. Dacă le acceptăm drept conduită personală și colectivă avem toate șansele să reușim. Toate acestea ca generalități bine cunoscute. Dar concret:

In anii teroarei ca armă de intimidare, anii închisorilor și Canalului, orice deținut avea simpatia și sprijinul moral al întregii Națiuni române. Aripa morții ne ținea pe toți uniți. Călăii noștrii, paznicii de închisori, anchetatorii spuneau: -Nu vă bucurați degeaba. O zi înainte de a veni americanii vă lichidăm! -Deci se temeau. Azi nu se mai tem. Li s'au dat asigurări clare că o asemenea zi nu va veni. Si mai grav, desființând detenția politică în mod oficial iar practic etichetând-o ca fiind de drept comun("oții") s'a îndepărtat și pericolul pentru regim al unei solidarități naționale. Goana după alimente, tentația blidului de linte, favorurile gradate subtil- toate acestea sunt arme în arsenalul lor. Abuzurile activiștilor de partid și a lucrătorilor din aparat (de Stat, represiv, comercial, etc. . .) sunt atent mușamalizate și uitate. Noi ar trebui să le înregistrăm și să le difuzăm pe larg. Izolarea, identificarea exactă a acestor bandiți oficiali, promovarea ideii că vor da seama în fața poporului și că nu vor scăpa de răspunderi e, cred, singurul mijloc de a-i ține azi în frâu și deci ar trebui să-l folosim din plin.

Astfel presiunea acestor abuzuri va scădea, iar curajul celor de acolo de a le înfrunta, va crește.

Judecarea lor "in advance" ar avea efecte neașteptate: oamenii de execuție ai regimului comunist - destinați să facă treburile murdare - vor cântări de fiecare dată riscurile. Instinctul lor le furnizează coșmarul unui nou Nuernberg, secvență logică după noul Muenchen pe care îl trăim mereu de ani de zile. Să dăm Românilor din țară acest mic ajutor și vom vedea cum se vor înpicioroga ca puii timpurii când dau de colțul ierbii și de viermișori.

N. STOIA

CAPITOLUL 7 TESTAMENTUL DIN MORGĂ

MOTTO:
"Noi și înspăimântătoare filozofii au apărut pe lume, ca să înțelegem ce însemnează în termeni de sânge, de ferocitate, credința că statul e totul, iar individul, nimic."
(P.P. Negulescu)

Remus RADINA

După câteva zile, am fost transferat din nou la Jilava, dar acum în celula 6 de la reduit. Această celulă avea forma unui tunel, cu o singură fereastră. De-a lungul pereților se montaseră priciuri, pe două nivele. In această celulă zăceam două sute de oameni, așa de înghesuiți că nu ne puteam întoarce de pe o parte pe cealaltă și că eram în permanență uzi de transpirație. Mulți dormeam pe beton, chiar și sub pat, până lângă hârdăul cu fecale, la care se putea ajunge cu mare greutate. Cine privea din curte fereastra celulei noastre, vedea că din interior iese un abur permanent, ca dintr'o baie.

Intr'una din zile am fost scos la amenajarea terenului din prima curte. Cel care ne dirija munca era generalul Mociulski. Vroiam să comunic cu prietenii de la celula 13, dar generalul Mociulski mi-a strigat:

- Nu încerca nimic, că de te prinde Maromet, te omoară în bătaie!

Intervenția lui Mociulski m'a revoltat și i-am răspuns;

- Domnule general, ce sunteți așa de fricos? Este dureros că trebuie să vă vorbească astfel un fost ofițer. Lumea știe că spuneți "Să trăiți!" gardienilor și se vorbește că ați făcut mult rău foștilor dumneavoastră camarazi.

Generalul Mociulski mi-a replicat:

- Lumea poate vorbi orice, dar eu îți spun că nu am făcut rău camarazilor mei, ci i-am salvat pe mulți. Aceasta se va vedea cândva!

Se apropiau Sfintele Paști. Era Vinerea Mare. Niciodată această zi de imens doliu nu-mi păruse atât de tristă. In gând am făcut următoarea poezie:

Vinerea Patimilor la Jilava (1950)

E stranie Jilava în noaptea de aramă!
Din negrele cavouri, spre zări de foc mă cheamă
Altarul, libertatea și dragostea de mamă.

Intins între schelete, în noaptea sfintei denii,
Mă sting în catacombe, cum răposau mirenii.
In vremea'ntunecată a stinselor milenii.

Tăceri de țintirim spre Golgota mă'mbie.
Doar luna muribundă pătrunde în chilie,
Să-mi picure în suflet lumini de veșnicie.

Târziu, ascult prohodul, cu sfintele refrene.
Si cum Te văd sub biciul urgiei pământene,
Ti-aș duce, Doamne, crucea, ca Simion din Cirene!

In ziua de Paști, am fost scoși la săpătură de pământ, pentru construirea unui drum. Deși eram toți slăbiți, am lucrat peste puteri, sub ciomegele lui Maromet, și ale gardienilor săi.

La începutul lunei Mai, doi Jugoslavi, dintre care unul se numea Obradovici, au evadat din celula noastră. Cum a aflat vestea, Maromet, și-a luat toți gardienii și i-a înșirat în curte, pe două rânduri, față în față, cu niște ciomege solide în mâini. Apoi ne-a obligat să ieșim afară la numărătoare, trecând printre cele două rânduri de gardieni. Loviturile cădeau ca ploaia în spatele și capul nostru, iar numărătoarea s'a făcut de vreo zece ori. După ce ne-au bătut bine, ne-au închis fereastra și ușa. După aproximativ două ore, cei de la nivelul superior am început să ne sufocăm. Am gândit să cobor sub pat, unde aerul mai avea ceva oxigen. Dar mi-am zis că este o lașitate să fac aceasta! Trebuie să stau la nivelul superior, chiar dacă-mi voi pierde cunoștința!

Peste puțin timp, au venit hârdaiele cu mâncare fierbinte. Aceasta ne-a îngrozit. Un călugăr, Dobre, ne-a propus să refuzăm mâncarea. Propunerea lui era de un curaj excepțional, dacă Maromet ar fi aflat aceasta l-ar fi omorît. Era iar un moment de cumpănă. Fiindcă nimeni nu mai spunea nimic, am sărit de la locul meu și am propus să scoatem hârdaiele afară. Toată lumea a fost de comun acord. Dar unul dintre colegi și-a pierdut cunoștința, din cauza lipsei de aer, iar altul a făcut o criză de epilepsie. Am bătut la ușă și am cerut să se scoată hârdaiele afară. In fața hotărârii noastre, gardienii au luat hârdaiele și în scurt timp au deschis geamul.

La câteva zile a venit la Jilava colonelul Constantinescu, din Direcția Penitenciarelor, să ne trieze pentru trimiteri la canalul Dunăre-Marea Neagră. Am ajuns în fața comisiei. Sanitarul Oprea insista să nu fiu trimis la canal, că sunt prea slăbit, dar Constantinescu a decis să merg la canal. Dacă aș fi fost respins, m'ar fi trimis la faimoasa închisoare Pitești, unde se făcea "reeducarea" studenților. La această închisoare trebuia să alegi fie moartea trupului, fie moartea sufletului. Nu exista o altă posibilitate.

Imediat după plecarea colonelului Constantinescu, cei care trebuiau să meargă la canal am fost îmbarcați în dube speciale, pe calea ferată. Drumul a fost un calvar. Era o aglomerație de nedescris, transpiram tot timpul și ne sufocam din cauza lipsei de aer. Singura înlesnire o constituia un scaun de W.C., montat în vagon.

Am ajuns la lagărul de muncă "Poarta Albă", unde am fost încadrați în brigada a 28-a, brigadier fiind un vestit infractor de drept comun, Bănică. Acesta auzind că am fost ofițer, se lăuda în fața mea că a făcut culcări nenumărate cu generalul Paul Teodorescu, fost "agiotant regal", și cu colonelul de cavalerie Vladimir Constantinescu.

După câteva zile, am fost transferat la lagărul de muncă "Cernavodă". Când mă aflam aci, au sosit două brigăzi de studenți reeducați, de la închisoarea Pitești, care peste puțin timp vor deveni faimoasele brigăzi 13 și 14, la lagărul de muncă "Peninsula". Printre ei aveam și un cunoscut, Ion Stancu, originar din județul Romanați, fost student la Facultatea de medicină din Cluj. Acesta locuise la aceeași gazdă cu mine, pe strada Calomfirescu din Craiova, în anul școlar 1937-1938, după care plecase la Liceul militar "Mihai Viteazu", din Târgu Mureș. Am discutat cu el deschis, criticând nedreptățile strigătoare la cer comise de noul regim, fără să știu că Stancu se reeducase la Pitești și devenise un periculos turnător.

In scurt timp am fost transferați toți la "Peninsula", un lagăr de muncă din apropiere de Mamaia, unde se aflau deținuții politici cu pedepse de la cinci la zece ani.

Perioada canalului a fost una dintre cele mai negre perioade din viața mea. Parcă însuși numele comunei Valea Neagră, lângă care se afla lagărul Peninsula, era predestinat. Pe aceste locuri, doar fusese exilat Ovidiu, cu două milenii înainte.

Am fost încadrat în brigada lui Marinovici, supranumit "câinele roșu", și lucram pe la săpături de pământ lângă Mamaia. Munca la pământ era distrugătoare, mulți au murit făcând eforturi supraomenești să-și îndeplinească o normă imposibil de realizat.

In fața intenției criminale a regimului de a ne extermina (Gheorghiu-Dej declarase deschis că acest canal "va fi mormântul reacțiunii") eu am depus un jurământ: că nu mă voi lăsa pradă fricii și în clipa când voi constata că munca mă ucide, să refuz a mai munci, pentru a fi ucis pe față de tirani.

Mâncarea era foarte slabă: arpacaș, varză, morcovi dulci, morcovi murați și cartofi. In cei peste patru ani, cât am stat în lagărele de la canal, nu am văzut nici un ou. Oamenii, pradă foamei permanente, rupeau în fiecare zi iarbă și o puneau în mâncare. Eu nu am mâncat nici un fir de iarbă, fiindcă mi se părea sub demnitatea umană să faci aceasta. Tatăl meu îmi povestea cum în timpul primului război mondial, când fiind rănit a căzut prizonier la Unguri, văzuse oameni mâncând iarbă de foame. Mulți dintre aceștia nu au supraviețuit războiului.

La canal domnea o teroare permanentă. Comandantul și securitatea erau foarte aspri, iar brigadierii, deși erau recrutați din rândul deținuților, erau niște unelte oarbe, gata să ne ucidă fără ezitare, pentru a se salva pe ei.

In brigada lui Marinovici am avut colegi pe: comandorii de aviație Titus Ceaușu și Cara; maiorul de infanterie Marinescu; scriitorul Răutu; economistul Ion Boian; doctorul Nour; învățătorul Vasile Batin. Deși nu am făcut eforturi mari, realizând numai jumătate din normă, după câteva săptămâni eram complet epuizat. Brigadierul Marinovici a început să mă persecute, forțându-mă să muncesc peste puterile mele. Conform jurământului meu, am refuzat să mai ies la lucru. Cum s'a întors seara în lagăr, Marinovici m'a scos la raportul locotenentului Ghinea, care ținea locul comandantului. Acesta mi-a tras o bătaie și mi-a spus să ies la lucru, chiar dacă acolo nu voi putea lucra.

Conflictul meu cu Marinovici lua proporții. I-am atras atenția că tratamentul aplicat de el oamenilor este o edevărată crimă împotriva umanității. Văzându-mă în conflict cu Marinovici, aproape toți colegii m'au izolat. N'au mai avut curaj să stea de vorbă cu mine decât trei colegi: doi Români macedoneni, Mihai și Apostol Gospodin și un moldovean, David Tărcuță. Tărcuță, un om simplu și cinstit, era și el foarte slăbit dar s'a refăcut numai cu cartofi cruzi, pe care îi primea de la un prieten ce lucra la bucătărie.

Intre timp eu am slăbit mai rău, încât nu mă mai puteam ține pe picioare. Dar eram obligat să merg la muncă. Colegii mă duceau de brațe până la șantier, acolo mă culcam pe pământ, iar seara mă duceau tot de brațe. Un coleg care se oferea mereu să mă ducă de braț era Vasile Batin, moldovean. In timpul marșului nu aveam voie să mă opresc, pentru nimic în lume. Nu voi uita scena cu Marin Dondoe, din Craiova, fost student la Facultatea de medicină. Acesta s'a îmbolnăvit de enterită, din cauza alimentelor alterate, care ni se dădeau în permanență. In timpul marșului, a cerut voie să meargă la W.C. Ostașii din securitate nu i-au dat voie, amenințându-l că-l împușcă. Si bietul băiat a trebuit să-și facă necesitățile din mers! Iată cum reafirma regimul "credința în demnitatea și valoarea persoanei umane", de care vorbea preambulul Chartei "Națiunilor Unite"! Trebuie să precizez că Marin Dondoe era un om de foarte frumos caracter.

Nu știu nici acum dacă starea de epuizare fizică în care mă aflam era cauzată de tratamentul inuman din Jugoslavia sau dacă nu am avut o boală pe care medicii nu au depistat-o.

După mai mulți ani mi s'a găsit un nodul la plămânul drept, fără să fi știut când am avut T.B.C., și o insuficiență suprarenală.

Mergând la cabinetul medical, doctorul Eugen Suroiu, ardelean, m'a consultat și s'a adresat doctorului Ahile Sari, care nu lucra la infirmerie, dar se afla acolo întâmplător: - Le malade imaginaire! (Bolnavul închipuit!), și a arătat cu capul spre mine. M'am adresat și eu doctorului Sari, arătându-i pe doctorul Suroiu: -Le medicin malgre lui! (Doctorul fără voie!). Numai că doctorul Suroiu era o unealtă ticăloasă a securității, în timp ce doctorul Sari prefera să lucreze la pământ, decât să asuprească pe ceilalți deținuți. I-am mai spus lui Suroiu:

- Doctorul Paulescu a descoperit "insulina", iar dumneata ai descoperit "peninsulina"!

- Ce e aia "peninsulina"? m'a întrebat Suroiu.

- Numele vine de la lagărul "Peninsula" și înseamnă tratamentl bolnavilor cu bâta!

După câteva zile am făcut și un flegmon la mâna stângă, cu diametrul de aproximativ 7 cm. Așa, bolnav, m'au scos la lucru. Atunci lucram la construirea unei căi ferate de șantier. Au format o echipă pentru introducerea șuruburilor în traverse, compusă din sublocotenentul de cavalerie Mircea Magearu, nepot al economistului Magearu, și din mine. Am încercat să lucrez, dar nu mă puteam ține pe picioare. I-am spus lui Mircea Magearu că sunt complet epuizat și că merg să refuz lucrul. Mircea Magearu care terminase școala de ofițeri activi cavalerie, din Târgoviște, înaintea mea, mi-a spus:

- Eu am încă putere, rămâi numai de formă lângă mine și eu voi lucra singur! Nu intra în conflict cu aceste brute!

I-am răspuns:

- Nu e corect să accept soluția dumneavoastră. Chiar dacă mă vor omorî, nu pot să vă distrug ultimele rezerve de energie. Aici pe toți ne pândește moartea!

Cu toate rugămințile lui Mircea, m'am dus și i-am comunicat lui Marinovici că nu lucrez, fiindcă sunt foarte slăbit și am un flegmon la mână. Marinovici m'a reclamat imediat primului brigadier, Buiuga, un marinar din Constanța, "bine hrănit" în lagăr. Buiuga a venit furios și a început să mă lovească cu pumnii în cap, piept și abdomen. Dar nu m'am ridicat la lucru, ci am strigat colegilor mei:

- Priviți domnilor, libertatea muncii în secolul al XX-lea!

Peste câteva zile, a venit în inspecție colonelul de securitate Albon, din Turda, fost ceaprazar, despre care se spunea că este comandantul tuturor lagărelor de pe canal. M'am dus la mașina lui, i-am arătat flegmonul și pieptul pe care se numărau coastele și i-am spus că am fost lovit de Buiuga. L-am întrebat:

- Dumneavoastră admiteți sau nu aceste torturi?

Pus în fața acestei întrebări directe, Albon mi-a răspuns că nu este de acord cu asemenea practici. Apoi m'a trimis la infirmerie.

Inaintea mea a fost operat, tot de flegmon, un coleg din brigada mea, Florea Stancu.

La aceste operații a asistat și un brigadier de la construcții, Petrini. A doua zi, Petrini a venit la mine și mi-a spus:

- Domnule Radina, am intenția să te aduc în brigada mea, unde te vei pune pe picioare. Si asta numai pentru răbdarea dumitale din timpul operației de ieri. Stancu a țipat tot timpul, iar dumneata nu ai scos nici un cuvânt. Cum se explică această stăpânire de sine?

I-am răspuns:

- Folosesc toate împrejurările acestea, pentru a face exerciții de voință. Vreau să fiu totdeauna pregătit pentru eventuale torturi.

Peste câteva zile a venit în inspecție și colonelul Cosmovici, tot cu o funcție mare în conducerea lagărelor de pe canal. Cosmovici avea multe crime pe conștiință, totuși i-am semnalat abuzurile lui Buiuga și Marinovic. Am gândit totdeauna că trebuie să semnalăm toate crimele comise celor cu funcții de răspundere, pentru ca aceștia să nu spună vreodată că nu au știut ce s'a petrecut.

La câteva zile am aflat o veste care a căzut ca o lovitură de trăsnet: sublocotenentul de cavalerie Mircea Magearu fusese împușcat de securitate pe șantier!

Călăul numărul unu al lagărului de exterminare Peninsula a fost ofițerul politic, Chirion, care ocupă și azi o funcție într'un minister!

Continuare în numărul viitor

Gilles

Visele mele
atlazuri țesute
din firul de argint al lunii.

Rătăciri
Sub orizonturi stropite
în sânge de-aurore
pe trepți de rouă:
Am iubit.

Amintiri. . .
femeie palidă
cu trupul svelt
mirosind a trandafiri,
Adolescentă.

Iubirea?
Împărtășanie
din sufletul altuia,
răcorind buze însetate
dintr'o fântână,
cu ape de cer.

Cântece
viori furate
din sertarele ascunse
ale Tainei și Luminii.
Cântece. Plânsete.

Am crezut în umbre:
Visele mele
atlazuri țesute
din firul de argint al lunii.

Ovidiu VUIA

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

LITERATURĂ LA COMANDĂ

Nicolae LUPAN

Scriitorii de la Chișinău, ca și de la Moscova sau Kiev, abordează cât se poate de frecvent așa zisul gen literar al povestirii în proză cu un număr restrâns de personage, cu o acțiune țesută din episoade și conflicte ce pun în lumină caracterele personajelor. Scriitorul este învestit cu dreptul de a influența cititorul doar prin prisma rațiunii. Omul poate să râdă, să plângă, să danseze, să iubească și să fie iubit. Poate să uite pe parcursul unor pagini de carte (doar al unor pagini!) de procente, de norme de muncă, de depășirea planului de producție.

Povestirea are un personaj principal, de cele mai multe ori, un harnic constructor al societății de mâine. In jurul lui se desfășoară cea mai mare parte a acțiunii, se însăilează cu ață albă o întâmplare sau un conflict între o tânără crescătoare de vițel care este pentru fecundarea artificială a vacilor și un șef de fermă care se cramponează pe poziții vechi, când vaca era dată la taur. Intâmplările și conflictele sunt alese în așa fel ca ele să constituie neapărat cuvenitul antagonism de clasă, ciocniri de ordin social dintre exploatați și exploatatori.

Cât despre conflicte, ele trebuie să plămădească chipuri "vii" ale personajelor, dintre care cele pozitive să te cucerească iar cele "negative", oricât de simpatice ar fi, să-ți trezească mânie și revoltă prin graiul celor "pozitive". Revoltă și bucurie, totodată, pentru că grație "măiestriei" scriitorului, cultivatorii de porumb, când se adună, declară că partidul i-a învățat cum se prășește cucuruzul, mulgătoarele din stepa Bărăganului sau Bugeacului, să zicem, când țin sfat, spun și ele că tot partidul le-a învățat cum să stoarcă ultimul strop de lapte din țâța vacii, iar bucătarii, când se întrunesc, zic că și pe ei partidul i-a povățuit cum se face un borș de foaie verde. . .

Cu alte cuvinte, literatura este scrisă la comandă. Iar mânuitorul de condei, înainte de a se așeza în fața foii imaculate, se cere în audiență la mai marele ideologilor din district pentru a-și expune planurile de creație. Un fost zootehnician, veterinar, agronom sau, în cel mai bun caz, un învățător mediocru îl ascultă cu tot aplombul injectat de partid. Dă mereu afirmativ din cap, fără a scoate un cuvânt. Scriitorul se fâstâcește. Mai ales în momentul când stăpânul cabinetului începe să facă notițe în blocnot. Monologul ia sfârșit. Si încep directivele, cum că: orice operă literară trebuie să oglindească veridic mersul înainte spre comunism;

că la toate etapele contemporaneității noastre, trebuie să afirme calitățile nobile ale constructorului acestuia;

că la toate șiretlicurile imperialismului scriitorul trebuie să răspundă, condamnând în opera sa tot ce este dușmănos, reacționar în lupta pentru pace în lumea întreagă; că prin intermediul eroilor săi literatura trebuie să dea dovadă de atitudine loială față de cauza comunismului;

că literatura trebuie să educe la toți cetățenii simțul datoriei față de țara socialismului care a biruit;

că literatura trebuie să oglindească real realitatea de pe pozițiile reale ale realismului socialist real, etc, etc.

Doar o singură condiție lipsește din avalanșa imperativelor, aceea că literatura ar trebui să fie totuși literatură! Ca un "Ovidiu" al lui Alexandri, spre exemplu, care a văzut lumina rampei și la Moscova și la Chișinău, unde teatrul național republican 'Pușchin" l-a ales pe bardul de la Mircești, ca unul care a făcut așa de mult pentru dezvoltarea dramaturgiei naționale.

Spectacolul era pregătit cu prilejul a două mii de ani de la nașterea marelui poet latin. Si teatrul găsi de cuviință să accentuieze nemurirea lui printr'un detaliu original și impresionant, introducându-se un fel de monolog în cadrul căruia [illegible] Ovidiu recita un fragment din "Monumentul":

Am săvârșit o lucrare
Ce nici a lui Zeus mânie,
Nici fierul, nici focul,
Nici timpul ce roade
N'o vor nimici. . .

Țintuit ca o statuie în fața cortinei trase, Ovidiu își prezice o viață veșnică. Iar spectatorul, setos de tot ce e românesc, era în delir, răsunetele în presă - dintre cele mai elogioase:

'Incă un mărgăritar scos la lumină din tezaurul fără de preț, adunat bob la bob de predecesorii noștri".

Desigur, că erau și "vigilenți", care lăudau teatrul pentru că concepuse spectacolul "de pe pozițiile contemporaneității noastre, accentuind momentul și semnificația socială. . ."

Un lucru e cert: "Ovidiu" aducea satisfacerea celor mai nobile aspirații ale omului, revalorificându-i gustul artistic părăginit de surogatele contemporane, cultivându-i limba și dragostea de moștenirea literară națională. Lucru, ce se poate obține numai imprimând atât poeziei cât și prozei limba poporană cu tot ce are ea mai armonios, mai pitoresc. Numai prin absorbirea a ceea ce e autohton, scriitorul poate ajunge la o perfectă conformitate de aspirație cu poporul său. Așa cum este cazul poetului Grigore Vieru, bunăoară, care, adăpându-se la literatura veche și la cântecele populare, evită superficializarea limbii și promovează moștenirea folclorică, zicând:

Eu de mamă și de tată
Nu mă satur nici odată.

Timotei Cipariu zicea la 1891 în cuvântarea rostită cu prilejul inaugurării Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român: 'Providența ne-a conservat. . . un tezaur mai scump decât viața, tezaur, care, de l-am fi perdut, de l-am perde. . . atunci mai bine să ne înghită pământul de vii . . ."

Nicolae LUPAN

CAZ AUTENTIC

Diferiți cunoscători în materie de muzică îi spuseseră cu diferite ocazii lui Nicolae Ursu că, se vede treaba, e călcat pe o ureche de un elefant iar pe alta - de un urs. Cu toate acestea directorul școlii Nr. 11 din Cernăuți, Mihail Mazerschi, nu găsi printre învățătorii săi un mai bun dirijor de cor decât Ursu.

Serbarea elevilor pentru părinți, ce urma să aibă loc, era consacrată uneia dintre nesfârșitele aniversări ale revoluției din Octombrie. Totul era gata pentru începerea festivității: sala plină de părinți și rude ale școlarilor, cortina lăsată, corul aranjat în spatele ei. Pe atunci orice manifestare de ordin cultural începea cu intonarea imnului Uniunii Sovietice urmat de un cântec despre Stalin.

In așteptarea dirijorului cortina rămânea nemișcată. Autobusul care trebuia să-l aducă din centrul orașului 10 kilometri până la Tețina se stricase la jumătatea drumului și Ursu trebui să-și urmeze calea apostolește.

Nu se mai putea aștepta și directorul porunci soției sale să înceapă ea programul. Nu se știa dacă Leontina Mazerschi evoluase vreodată în fața unui cor, dar faptul [illegible] acest lucru. [illegible] și în liniștea adâncă a sălii dădu tonul:

- [illegible]-ia-scă Re-ge-le. . .

Sala începu să aplaude furtunos.

- Ce faci, nebuno? - răcni directorul în limba rusă.

Leontina simți mai întâi cum i se moaie picioarele, apoi văzu negru înaintea ochilor și se prăbuși în fața coriștilor.

In timp ce jertfa "intuiției trecutului putred" era târâtă de pe scenă și stropită cu apă, în ușa sălii de festivități apăru Ursu.

- Repede pe scenă! - îi strigă directorul. - Imnul Uniunii Sovietice!

Si corul începu:

- Unire frățească - Republică Mare. . .

Când imnul se termină aplaudă doar directorul, urmat de învățătorii Sor, Cogan, Serman, Crigsfeld, Kinsbruner. . .

N.L.

PAGINA "ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU" APARE SUB ÎNGRIJIREA ROMÂNULUI-BASARABEAN: NICOLAE LUPAN

"Occidentul și însuși președintele Roosevelt n'au pus niciodată în fața Uniunii Sovietice condiții pentru ajutorul ce i se dădea. Occidentul a ajutat-o la infinit. Deacum la Yalta, fără nici un rost, a fost recunoscută în mod tacit ocuparea Mongoliei, Moldovei, Estoniei, Letoniei și Lituaniei.

Alexandr SOLJENITSYN ".

DOCUMENTE

Buzduganul înfățișat este un document expresiv și hotăritor care dovedește drepturile noastre de stăpânitori asupra pământului Basarabiei din totdeauna. El a fost păstrat din vremuri străvechi din tată în fiu, de o familie basarabeană al cărui ultim vlăstar este preotul Paul Mihail din Chișinău.

Este o mărturie neîndoelnică a trecutului și a stăpânirii românești între Prut și Nistru.

Semnele heraldice care se văd pe acest buzdugan sunt: sgripțorul monocefal, sgripțorul bicefal și calul. Atari sgripțori sunt foarte des întâlniți în ceramica din vremea lui Ștefan cel Mare, sgripțorul păstrându-se în tradiția heraldică și ornamentală mai ales în veacul al XV-lea.

Calul era emblema heraldică a ținutului Orhei.

Buzduganul este un document prețios al vremurilor neuitate, cârmuite de Ștefan cel Mare, când Nistrul, Marea Neagră și Dunărea erau hotarele Moldovei.

El a aparținut pârcălabului de Orhei.

Dulce Bucovină,
Veselă grădină,
Cu pomi roditori
Și mândri [illegible] flori!

Tu ce ești o floare
Căzută din soare
Cu trei [illegible] flori,
[illegible]

VASILE ALEXANDRI

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 3 Nr. 15 NICULIȚA NE INSPIRĂ

URZICA LIBERĂ

PROIECTUL DE CONSTRUCȚIE AL UZINEI DE ENERGIE NUCLEARĂ

BUCURESTI - Niculiță oferă poporului român un alt exemplu de multă-laterală prosperitate sub-dezvoltată.

Planurile uzinei nucleare au fost întocmite de inginera pe puncte și tovarășa pe genunchi Lenuța; reactorul a fost luat pe datorie din Canada, restul mașinilor cu bani împrumutați din Anglia, munca-i voluntară iar rusul va cumpăra energia electrică pe gratis.

Dinu MĂTRĂGUNĂ

Glume

* O femeie cu o voce senzuală telefonează lui Ceaușescu și-i reamintește că au dormit împreună câțiva ani în urmă. Dânsa ar prefera să nu pomenească despre acest incident corespondenților din Vest, care se aflau în București, dar, i-ar plăcea să aibă o mașină și un apartament mai mare.

Ceaușescu rămâne perplex la cele auzite, căci nu-și amintește să fi avut altă "pretenie" mai intimă în afară de Lenuța lui.

Santajul continuă luni de zile, până când lui Nicu îi dă în cap să întrebe femeia aceea cu voce "sexy" despre "indentitatea" ei și să-i spună lui când și unde au dormit împreună.

" Nicule ! ", exclamă ea, " cum poți să uiți chiar așa ? Sunt Ana, am dormit împreună la Congresul al 11-lea, în timpul cuvântării lui Ilie Verdeț. "

* Sună telefonul acasă la Ceaușescu. Leanca ridică receptorul și întreabă:

- Cine-i acolo ?

- Un fost coleg de liceu de-al tovarășului Ceaușescu - răspunde vocea dela celălalt capăt al firului.

- Minți, bărbatu-meu nu are decât 4 clase primare, pe mine vrei să mă duci ?

* Care-i deosebirea dintre soare și bogățiile României ?

Soarele dispare în Apus și bogățiile României dispar în Răsărit.

* In vizetele sale pe care Ceaușescu le-a făcut în Statele Unite, aflându-se de multe ori în fața aparatului fotografic, a auzit din partea fotografului: "say cheese". L-a întrebat deci pe traducătorul său: -Bre, ce tot spune ăla cu aparatul "seiciz" ? - Tovarășe președinte, asta înseamnă pe limba noastră "spune brânză".

Intors acasă cu un aparat de fotografiat Poloroid, Ceaușescu își cheamă consoarta spunându-i: - "Prințesă", zi "brânză", că-ți fac o fotografie la minut cu aparatul ăsta dela decadenții americani. Elena se uită la el și face o față searbădă, în timp ce el apasă pe buton. Nemulțumit de fața consoartei în fotografia respectivă, Ceaușescu cheamă pe fotograful oficial al curții sale, spunându-i: - Bre, vezi fotografia asta a Elenei?... I-am spus, cum spun imperialiștii americani: "seiciz", și uite ce monstruazitate a ieșit. -Iertați-mă tovarășe președinte, îi răspunde acesta, dar pentru a obține o fotografie frumoasă a unei femei, americanii nu-i cer să spună " zi brânză", ci "zi sex" ... Asta face pe orice femee să zâmbească și să i-se roșească puțin obrajii... Fără alte lămuriri, Ceaușescu își ia aparatul și dă fuga înapoi. - Zi "SEX", "Prințesă". Elena se întoarce spre el, și curioasă îl întreabă: -"Cu cine de data asta ?...?...?

EPIGRAME ȘI CATRENE

Ion CICALĂ

TACTICI

Neamul, pășea la nevoi,
doi'nainte, unul'napoi.
Ceaușescul, mai cuminte,
dă doi'napoi, unul'nainte !

CIRCULUS VITIOSUS

Experiența comunistă
demonstrează cu tărie,
că o utopie veche
devine-o nouă utopie !

PERSPECTIVE

De merge'n veci treaba așa
tot Rumânul va avea
curând o " Dacia".
Dar cine, cine știe
dacă, și o ... Românie !

DE 23 AUGUST

Azi, sub cer îngust de-august
Caragiale-ar spune: Bravos Națiune !
Endepandența ți....în presă,
iar presa ți ... sub presiune !

INSTANTANEE DIN CIRCUL PECERIST-RESERIST

RESURSA NOASTRA INTERNA

In August 1968, când s'a produs invazia sovietică în Cehoslovacia, eram și noi într'o stare de agitație și îngrijorare. Circulau zvonuri că vom primi și noi românii "ajutorul frățesc"; se luau măsuri concrete în vederea respingerii acelui "ajutor" nesolicitat. Eram preocupați intens de gândul ce am putea face într'o atare situație.

Aveam în birou o colegă rusoaică (căsătorită cu român), una micuță la statură și subțirică la talie, cum nu mi-a fost dat să văd rusoaică de o atare constituție fizică. O altă colegă se scoală de la biroul ei și traversând cancelaria spre rusoaică, îi spune: știi, dragă Lidia, m'am gândit și am găsit soluția! Dacă vin rușii tăi, noi să te scoatem la poarta ministerului și să le spui soldaților că tu deja ai ocupat aici, încât nu mai e cazul să intre si ei!

Aveam deci, rusoaica noastră, " resursa " noastră internă de " apărare ". Jumătate în glumă, jumătate în serios, colega noastră socotise că fulgul acela de femeie poate abate un tanc din drumul său.

NOMINA STULTORUM

Dintr'un singur număr al "Tribunei României" (primul pe 1979), vedem o mulțime de nume "caracteristice românesti" cu entuziaste contribuții la cauza RSR-ului în străinătate. La " Colocviul internațional Panait Istrati " dela Nisa vorbește doamna Sarah Safir-Lichnewski; deasemenea domnul David Seidmann dela Tel Aviv tratează în expunerea sa despre "Isaac Horowitz și Panait Istrati". După spusele lui Panait Istrati cu privire la Rusia Sovietică după ce s'a lovit cu fruntea de pragul de sus și a publicat "Spovedania unui învins" nu s'a spus nici un cuvânt.

Mai vedem că la biblioteca română din Worcester - Noua Anglie, vorbește " buna patrioată " pe nume Hrisa Charalambide, participând de asemenea: Christy Belba, George Soter ș.a. Scriu ziarului: Eliahu Paizer din Mahane David, George Raizlar (din Welington), G. Heinich, Dora Pincu din Beer Sheva ș.a. asemenea. De aceea îi zice foii "Tribuna României".

Sava GÂRLEANU

RĂȚOIUL EXILAT

ANUL IX OUL NR. 25

DE ZIUA PROLETARILOR

Cu entuziasm voluntar și aplauze obligatorii s'a sărbătorit în țară " Ziua Muncitorilor ".

Cu această ocazie Rățoiul dedică următoarea romanță marelui îndrumător și mergător pe două picioare, Niculiță, șeful suprem al fericirilor muncitorești !

DE ZIUA "MUNCII" TALE IȚI SCRIU

(Romanță contemporanizată)

De ziua "muncii" tale îți scriu
Din exil câteva rânduri:
La muncă rob, nu pot să viu
Și de-ași putea, ce-am să deviu ?
Un făr' de cruce în patru scânduri !

Dona-RĂȚOIUL

SPORT

• Ultima etapă a Campionatului Diviziei "A" de fotbal - a 34-a - s'a caracterizat prin victoria echipelor gazdă, cu excepția meciului dela București dintre Dinamo-F.C.Argeș, unde se hotăra campioana. Pentru a câștiga campionatul argeșenii aveau nevoie de un meci egal, dar, jucând ca o adevărată campioană care se respectă, ei au câștigat partida după un joc excelent. Jucătorul care a dominat din toate punctele de vedere a fost DOBRIN, arhitectul victoriei argeșenilor, care a entuziasmat spectatorii prin jocul său. El a fost co-autor al golurilor înscrise de Radu 2 și D.Nicolae, precum și autorul golului victoriei din min. 90 , care a pecetluit soarta meciului. F.C.Argeș este o echipă care a câștigat pe merit campionatul. Ea a învins în toate duelurile directe cu Steaua și Dinamo, principalele rivale în lupta pentru titlu, lucru care s'a dovedit decisiv în câștigarea campionatlui.

Desi au câștigat în ultimele etape, Corvinul , U.T.A și F.C.Bihor au retrogradat în Divizia "B", unde viața se pare că va fi mai grea deoarece ele urmează să facă parte din seria 3-a și deci numai una dintre ele va putea reveni - eventual - la anul în Divizia "A".

Iubitorii fotbalului din Arad au toate motivele să fie supărați, deoarece este pentru prima dată, în ultimii 29 ani , când cea mai veche echipă de fotbal participantă la campionatul Diviziei "A" - U.T.A. ,retrogradează în Divizia "B". Drumul înapoi nu va fi ușor pentru U.T.A. deoarece ea nu mai dispune de rezerve de jucători tineri, care era caracteristică echipei U.T.A. din zilele ei bune, când era una din principalele furnizoare de jucători a echipelor Steaua, Dinamo, etc.

REZULTATE TEHNICE

F. C. Baia Mare	– C. S. Tirgoviște	5–0 (1–0)
Jiul Petroșani	– Steaua	1–0 (0–0)
F. C. Bihor	– Gloria Buzău	2–1 (0–1)
Dinamo	– F. C. Argeș	3–4 (1–2)
A.S.A. Tg. Mureș	– S. C. Bacău	3–1 (2–0)
U. T. Arad	– Politehnica Iași	6–2 (2–2)
Corvinul Hunedoara	– „Poli" Timișoara	3–1 (1–0)
Olimpia Satu Mare	– Sportul studențesc	1–0 (1–0)
Univ. Craiova	– Chimia Rm. Vilcea	4–1 (1–0)

CLASAMENTUL

1. F. C. ARGEȘ	34	20	5	9	54–29	45
2. Dinamo	34	16	9	9	51–28	41
3. Steaua	34	18	4	12	57–32	40
4. Univ. Craiova	34	15	8	11	40–25	38
5. F. C. Baia Mare	34	17	4	13	42–38	38
6. Sportul stud.	34	14	7	13	42–41	35
7. C. S. Tirgoviște	34	15	5	14	38–38	35
8. S. C. Bacău	34	14	6	14	37–38	34
9. A.S.A. Tg. Mureș	34	13	6	15	49–59	32
10. Olimpia	34	14	4	16	38–52	32
11. „Poli" Timișoara	34	13	5	16	35–37	31
12. Politehnica Iași	34	11	9	14	37–44	31
13. Gloria Buzău	34	13	5	16	34–46	31
14. Jiul	34	13	5	16	38–51	31
15. Chimia Rm. V.	34	13	5	16	38–54	31
16. Corvinul	34	13	4	17	45–50	30
17. U. T. Arad	34	11	7	16	45–46	29
18. F. C. Bihor	34	10	8	16	37–49	28

GOLGETERII

22 GOLURI : Radu II (F.C. Argeș) — 4 din 11 m.
16 GOLURI : C. Stan (Gloria Buzău) — 3 din 11 m.
13 GOLURI : Fanici (A.S.A. Tg. Mureș), M. Răducanu (Steaua) — 1 din 11 m, D. Georgescu (Dinamo) — 1 din 11 m, Dembrovschi („Poli" Timișoara) — 3 din 11 m.
12 GOLURI : Marinescu (C.S. Tirgoviște), Iordănescu (Steaua) — 3 din 11 m.

Toma șutează în bară și apoi Radu II, venit din urmă, înscrie golul al 2-lea al argeșenilor.
(Fază din meciul Dinamo - F.C.Argeș)

••

* UNIVERSITATEA CRAIOVA este câștigătoarea celei de-a 3-a ediții a DIVIZIEI NATIONALE DE JUNIORI, competiție la care participă formațiile de juniori ale cluburilor participante la campionatul Diviziei "A" de fotbal.

Craiovenii au avut o echipă omogenă, tehnică și foarte eficace, marcând 94 de goluri (golaveraj + 71) cea ce reprezintă un record. Echipa joacă bine atât acasă, cât și în deplasare, aceasta fiind cheia succesului. Antrenorul echipei este Silviu Stănescu, căruia îi revine mari merite în cucerirea locului întâi de către juniorii craioveni.

CLASAMENTUL

1. UNIV. CV.	34	25	3	6	94-23	53
2. Corvinul	34	20	7	7	79-26	47
3. S.C. Bacău	34	20	7	7	57-37	47
4. A.S.A. Tg. M.	34	17	8	9	80-43	42
5. F.C. Baia M.	34	16	9	9	60-38	41
6. U.T.A.	34	17	6	11	42-38	40
7. F.C. Argeș	34	15	7	12	45-32	37
8. Sportul stud.	34	14	9	11	54-42	37
9. Steaua	34	12	10	12	39-42	34
10. Olimpia	34	13	8	13	40-48	34
11. Polit. Tim	34	15	4	15	23-39	34
12. F.C. Bihor	34	13	4	17	53-59	30
13. Polit. Iași	34	12	6	16	51-66	30
14. C.S. Tirgoviște	34	12	2	20	42-69	26
15. Dinamo	34	7	8	19	25-52	22
16. Chimia	34	8	5	21	29-71	21
17. Jiul	34	7	5	21	26-60	19
18. Gloria Buzău	34	5	8	21	32-86	18

* Campionatul s'a încheiat și în cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal. Ultima etapă nu a produs nici o modificare în fruntea clasamentului, echipele promovate în prima divizie fiind cunoscute mai dinainte. Dacă promovarea echipelor F.C.Galați și U. Cluj n'a surprins pe nimeni, în schimb promovarea echipei Viitorul Scornicești, după numai un an de activitate în Divizia "B" este o surpriză, mai ales că în aceeaș serie activau echipe ca Rapid și Petrolul, cu vechi state de serviciu în Divizia "A". Scorniceștiul este prima echipă din mediul rural care va activa în prima divizie de fotbal a României. Este interesant de văzut dacă Scorniceștiul va putea aduna suficienți spectatori pentru a se putea plăti cheltuielile echipei sau se va apela la ajutorul.......statului.

CLASAMENTUL SERIA I

1. F.C.M. Galați	34	23	4	7	67-32	50
2. Steagul roșu	34	21	4	9	62-27	46
3. C.S.M. Suceava	34	18	5	11	57-35	41
4. F.C. Constanța	34	17	2	15	50-34	36
5. Viitorul Vaslui	34	15	5	14	39-47	35
6. Delta Tulcea	34	16	2	16	49-42	34
7. F.C. Brăila	34	15	3	16	43-42	33
8. I.C.I.M Brașov	34	13	6	15	46-47	32
9. Muscelul C-lung	34	15	2	17	48-55	32
10. Progresul Brăila	34	13	6	15	38-46	32
11. Nitramonia Făg.	34	13	6	15	43-51	32
12. Minerul G.H.	34	14	4	16	33-50	32
13. Portul C-ța	34	14	3	17	49-51	31
14. Tractorul Bv.	34	14	3	17	51-54	31
15. Relon—Ceahl.	34	14	3	17	30-4[illegible]	31
16. Oltul Sf. Gh.	34	13	5	16	39-52	31
17. Victoria Tecuci	34	14	2	18	55-65	30
18. Construct. Iași	34	8	7	19	30-58	23

REZULTATE TEHNICE

Progresul Brăila	- F.C. Constanța	1-0 (1-0)
Nitramonia Făgăraș	- Minerul G.Humorului	4-1 (1-1)
Delta Tulcea	- C.S.M. Suceava	3-1 (3-0)
Portul Constanța	- Tractorul Brașov	3-1 (1-0)
Viitorul Vaslui	- F.C.M.Galați	2-2 (0-1)
I.C.I.M. Brașov	- F.C.Brăila	2-0 (2-0)
Oltul Sf.Gheorghe	- Steagul Roșu Brașov	2-1 (0-0)
Constructorul Iași	- Muscelul Câmpulung	2-3 (1-2)
Relon-Ceahlăul P.N.	- Victoria Tecuci	2-0 (1-0)

••

CLASAMENTUL SERIA A II-a

1. Viit. Scornicești	34	20	3	11	57-33	43
2. Metalul Buc.	34	17	7	10	49-31	41
3. Metalul Plopeni	34	18	4	12	50-31	40
4. Rulmentul Alex.	34	15	8	11	32-28	38
5. Petrolul Pl.	34	17	3	14	52-32	37
6. Rapid Buc.	34	12	13	9	54-34	37
7. Poiana Cîmpina	34	16	3	15	57-51	35
8. Progr. Vulcan	34	15	5	14	40-39	35
9. Gaz metan	34	13	9	12	37-38	35
10. F.C.M. Giurgiu	34	13	9	12	30-42	35
11. Autobuzul Buc.	34	14	6	14	47-40	34
12. Dinamo Sl.	34	13	7	14	55-54	33
13. Șoimii Sibiu	34	12	9	13	40-41	33
14. Chimia Tr. M.	34	13	6	15	33-51	32
15. C.S.M. Dr. T.S.	34	14	3	17	41-49	31
16. Electroputere	34	13	4	17	36-55	30
17. Ș.N. Oltenița	34	7	9	18	32-56	23
18. Chimia Brazi	34	7	6	21	33-70	20

REZULTATE TEHNICE

Viitorul Scornicești	- Poiana Câmpina	5-2 (2-0)
Metalul București	- C.S.M.Drobeta Tr.S.	3-1 (1-0)
Soimii Sibiu	- Dinamo Slatina	2-2 (2-1)
S.N.Oltenița	- Chimia Brazi	7-2 (5-0)
Gaz Metan Mediaș	- Autobuzul București	4-0 (3-0)
Electroputere Cv.	- Chimia Tr.Măgurele	2-2 (0-2)
Progresul Vulcan Buc.	- Rulmentul Alexandria	2-0 (1-0)
F.C.M.Giurgiu	- Metalul Plopeni	1-0 (1-0)
Petrolul Ploiești	- Rapid București	2-0 (1-0)

••

CLASAMENTUL SERIA A III-a

1. „U" Cluj-Nap.	34	21	4	9	73-23	46
2. Gloria Bistrița	34	19	4	11	69-34	42
3. F.C.M. Reșița	34	14	8	12	57-40	36
4. C.F.R. Cluj-Np.	34	16	4	14	48-42	36
5. Aurul Brad	34	16	3	15	53-46	35
6. Minerul Anina	34	16	2	16	55-47	34
7. Chimica Tîrn.	34	16	2	16	52-56	34
8. Minerul Cavnic	34	15	4	15	50-68	34
9. Ind. sîrmei C.T.	34	15	3	16	54-44	33
10. U.M. Tim.	34	13	7	14	43-49	33
11. Minerul M. N.	34	15	3	16	37-49	33
12. Metalurg. Cugir	34	14	5	15	43-55	33
13. Dacia Orăștie	34	14	5	15	33-46	33
14. Infrățirea Or.	34	14	4	16	40-45	32
15. Mureșul Deva	34	14	4	16	39-48	32
16. C.I.L. Sighet	34	13	5	16	45-59	31
17. Victoria Călan	34	13	3	18	30-67	29
18. C.F.R. Timiș.	34	12	2	20	52-55	26

REZULTATE TEHNICE

Chimica Târnăveni	- C.F.R. Cluj-Napoca	2-0 (1-0)
Infrățirea Oradea	- Minerul Anina	1-0 (0-0)
Dacia Orăștie	- Minerul Mol.Nouă	3-0 (2-0)
Victoria Călan	- Gloria Bistrița	0-1 (0-0)
Mureșul Deva	- C.I.L.Sighet	4-1 (1-0)
Minerul Cavnic	- Aurul Brad	3-1 (2-0)
C.F.R.Timișoara	- F.C.M.Reșița	4-0 (0-0)
Metalurgistul Cugir	- Ind.Sârmei C.Turzii	4-1 (3-0)
"U" Cluj-Napoca	- U.M.Timișoara	2-0 (1-0)

••

* Prezentăm pe scurt cititorilor noștrii noile echipe promovate în prima divizie de fotbal a României:

(l) F.C.M. GALATI: Este o fostă participantă în campionatul primei divizii de fotbal. Echipa joacă frumos, în viteză fiind adepta jocului ofensiv. Ea are un nucleu de jucători buni care asigură echipei o comportare constantă. La capitolul dificiente am remarca lipsa unui adevărat conducător de joc, precum și a unui atacant percutant.

F.C.M.Galați 1978-79. Sus dela stânga: M.Nedelcu (antrenor principal), Constantinescu, Stoicescu, Olteanu, Oană, Hagioglu, Balaban, Cojocaru, Bejenaru, D.Boieru (antrenor secund). Rândul de jos: Moșoiu (masor), Hodină, Tolea, R.Dan, Florea, Kramer, Orac, Burcea, Haiduc.

∴

(2) VIITORUL SCORNICESTI: Echipa va participa pentru prima dată la campionatul Diviziei "A", fiind prima echipă dintr'un mediu rural care realizează această performanță . Echipa promovează în Divizia "C" în anul 1974, în care joacă patru campionate clasându-se pe locurile 6,4,7 și respectiv 1 (antrenor T. Macri) In 1978 va promova în Divizia "B" seria II-a, pe care o câștigă, promovând astfel în prima divizie de fotbal a României. Iată componenții lotului antrenat de D. Anescu și I. Cârciumărescu: Anghel - portar; Gh. Florea, L. Martinescu (căpitanul echipei). A. Mincu, C.Pană - fundași; St.Badea, Gh. Manea, P. Petre, P.Manea - mijlocași; I. Bădăluță, Gh. Soarece, P. Voiculeț, C. Mincu, I. Palea - înaintași. Ar mai fi de adăugat încă două rezerve: portarul V.Predescu și fundașul V.Ioniță. Media de vârstă a lotului : 23 ani !

∴

(3) U. CLUJ : Echipa studenților revine în Divizia "A" după o absență de 3 ani, folosiți de clujeni pentru a construi o nouă echipă demnă de renumele înaintașilor Dr. M. Luca, Dr. Georgescu, Petru Emil și atâția alții. Revenirea " studenților " în prima divizie coincide cu împlinirea a 60 de ani dela înființarea clubului "U". Printre plusurile echipei trebuie să remarcăm jocul ofensiv al echipei, cu participarea mijlocașilor la acțiunile de atac. (Mijlocașul Câmpeanu II fiind golgeterul echipei cu 19 goluri). Ca dificiențe menționăm jocul mai timorat în deplasare.

"U" Cluj-Napoca 1978-79. Sus dela stânga: T.Pop (antrenor), Manu, L.Mihai, Vidican, Câmpeanu II, Lăzăreanu, Moldovan, Bagiu, Răduță, Moș, I.Mureșan. Rândul de jos: Dobrotă, Florescu, Ciocan, Anca, Bataciu, A.Mureșan.

∴

* Echipa STEAUA a câștigat "CUPA ROMANIEI" la fotbal pe anul 1979 învingând în finală pe Sportul Studențesc. (Până la închiderea ediției nu ne-a parvenit rezultatul)

Rezultatele din semifinale:
Sportul Studențesc - Dinamo 1-0 (1-0)
Steagul Roșu Brașov - Steaua 1-2 (0-1, 1-1) după prelungiri.

••

Jucătorii, antrenorii și conducerea lui F. C. Argeș la citeva momente după victoria de duminică. In rindul de sus, de la stinga spre dreapta : D. Nicolae, Radu II, Fl. Halagian *(antrenor principal)*, Cirstea, Iovănescu, I. Barbu *(președintele clubului)*, Toma, Ivan II, Moiceanu, L. Ianovschi *(șeful pepinierei argeșene)*, Moisescu, Dobrin, C. Oțet *(antrenor secund)*. *In rindul din față :* M Zamfir, N. Gagiu *(masor)*, Sperlatu, Cristian, Stancu, Bărbulescu, Turcu, Chivescu, Radu III.

Dobrin.

Radu II.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

VREME REA SAU VREME BUNĂ ROMÂNUL TOT SE ADUNĂ

La Vatră zilele de 30 Iunie și 1 Iulie au însemnat 'Fourth of July". Noii veniți se plângeau că n'au găsit benzină, "indigenii", se plângeau că n'au găsit "gaz"; dar cu toată criza de benzină ori "gaz", și cu toate că am stat tot timpul sub umbrelă, am fost mulți și am petrecut cu voie bună.

Premiul "depărtării" îl acordăm d-lui Codru, venit special din Suedia la Congresul Episcopiei. "Suntem puțini, dar suntem uniți" așa a fost descris grupul românilor din nordul Europei, când dl Codru l-a întâlnit pe dr.Ordean, i-a înmânat o hârtie de $ 50.00 pentru plata abonamentului și a refuzat să ia restul de $ 40.00. Motivul: "Cuvântul Românesc" este ziarul Neamului Românesc ! Nu-l contrazicem !

CU BIDOANELE DUPĂ MINE

Au făcut coadă patru ore până și-au umplut rezervorul cu benzină, au așteptat alte ore până și-au umplut câteva bidoane (ca rezervă) cu lichidul dătător de viață automobilelor!

Au mânat prudent, au înfruntat ploaia și au "mirosit a gaz".

Asta-i povestea drumului de la New York la Grass Lake a d-lui și d-nei Mircea și Rodica Milescu, împreună cu mica d-ra Dacia-Felix.

MUSAFIRII

Printre vizitatorii Vetrei s'a remarcat și un număr de intelectuali români -- toți pensionari -- veniți în vizită la rudele din Statele Unite.

"Am aflat mai mult de ce se întâmplă în țară citind ziarele din America, decât citind ziarele din România" ne spune unul dintre ei și, bine înțeles, nu-i putem spune numele.

ROMÂNII DIN IUGOSLAVIA

In grupul românesc se face din ce în ce mai simțită prezența românilor din Banatul Iugoslav.

Un exemplu: In Detroit avem cinci programe de radio și unul la TV. Două programe de radio și TV sunt conduse de bănățeni, oameni harnici, de inițiativă și care se ajută.

Sosiți dintr'o țară cu un regim comunist mai blând și un standard de viață mai ridicat, noii sosiți nu înțeleg pe ceilalți frați din România care luptă pentru eliberarea neamului.

Este o mare diferență de a-ți părăsi țara cu pașaport, cu voia de a te întoarce oricând, și între celalt frate care s'a strecurat pe sub sârmă ghimpată fiindu-i frică să nu fie mâncat de câini sau împușcat.

Ne pare bine că românii din Banatul Iugoslav au fost scutiți de experiența fraților din țară, dar ne pare rău că nu-i vedem mai des în rândul luptătorilor anticomuniști.

Dacă ei judecă regimul comunist din România, la fel cu cel din Iugoslavia, se înșeală.

Pe lângă Niculiță, Tito este un înger!

SFATURI EPISCOPEȘTI

" Ne place să-l avem aicea și pe George Donev, dar aveți grije și păziți-vă de el...căci decând e la " Cuvântul Românesc ", scrie tot ce aude".

ÎNFRĂȚIREA CU FRAȚII

Strângerea în brațe, când e făcută de dorul dolarului și sub ritm de opincă săltată, se chiamă schimb cultural.

Pentru festivitățile de "4 Iulie" România a trimis la Detroit-Windsor o echipă de dansatori care au mulțumit dar nu au entuziasmat publicul.

Ca un gest de "mărinimie" dansatorii au oferit (la Parcul Transilvania) un spectacol gratuit pentru care s'au colectat dolari....Un obicei bisericesc ce nu contravine teoriilor ateiste.

S'au prezentat dansuri, cântece (în special din Maramureș) și romanțe. Cântece vechi patriotice, n'am auzit. S'ar fi ciocnit în urechile ascultătorilor vechile strofe cu cele noi inspirate de Niculiță. Am discutat cu cei veniți, luat fotografii și le-am oferit "Cuvântul Românesc".

Se uitau curioși și grăbiți peste titlurile ziarului: 'Bomba Pacepa"... "Generația Paul Goma"... "Arestarea preotului Calciu". ... așa ceva nu mai citiseră. In schimb toți au ținut să mă asigure cât de iubit este tovarășul Ceaușescu, om "fără greșeli"... etc. Nici nu mă așteptam să-mi răspundă altfel !

Dar, din vorbă în vorbă, am observat că întrebuințăm două dicționare.

"Libertatea adevărată este în România, în timp ce libertatea din America înseamnă "să bagi cuțitul în coastă", arătându-mi cu dibăcie cum—dar fără cuțit în mână—unul din instructorii de dans care păzește trupa să nu joace pe altă melodie.

Ne este greu să ne facem înțeleși. In Statele Unite băgatul cuțitului în coastă sau în ori care altă parte anatomică se numește "crimă". In România, se mai numeste și 'Vigilență proletară".

LA BUCUREȘTI

TRAGEDIA FAMILIEI PANTAZI CONTINUĂ

Sandra ZVORIȘTEANU

După ce le-au refuzat dreptul de reîntregire a familiei, autoritățile comuniste române continuă să terorizeze pe Ioana Pantazi și copiii ei cu tot felul de măsuri abuzive. Intre altele, am aflat despre corespondența complect tăiată, între soțul dela Munchen și soția din București; precum și de faptul că linia telefonică din domiciliul lor bucureștean a fost suspendată. Desfășurarea de forțe ale unui întreg aparat de stat împotriva unei biete femei înfricoșate și a unor copilași disperați, reînvie în mințile unei lumi întregi, imaginea luptei biblice ale lui Goliat, împotriva lui David. Si actualizând sălbatica nedreptate a acelor timpuri, a provocat o imensă și indignată reacție în fața celor ce se petrec în Romania. Scrisori, întrebări, presupuneri și sugestii ne-au parvenit și simțim că este de datoria noastră să redăm, mai jos, câteva din ele:

1.- Oare regimul comunist român a uitat că a semnat la Helsinki anumite drepturi ale omului, între care cel de reîntregire a familiei, "acolo unde ea și nu Partidul hotărăște să trăiască" este un paragraf principal??

2.- Care este interesul lui Nicolae Ceaușescu să rețină cu forța în Romania o mamă și doi copii, ei micuți și ea fără studii speciale sau ocupând vreunpost de răspundere??

3.- Intr'o epocă în care divorțurile se înmulțesc în chip îngrijorător -inclusiv în țările sub regim comunist- nu este oare o greșeală majoră să fie "divorțați cu forța" două persoane care se iubesc și se înțeleg perfect??

4.- Dece autoritățile române au prezentat lui Ion Pantazi, ca o condiție "sine qua non" pentru obținerea plecării familiei sale, renunțarea sa la cetățenia română? Si dece abia după ce au încasat suma de bani plătită în valută forte la Ambasada Română dela Bonn, au hotărât să refuze această plecare??

5.- Oare Nicolae Ceaușescu nu se gândește că această hotărâre arbitrară ar putea fi aspru judecată de către o altă familie,- cunoscută pentru dragostea și unitatea în care trăiește? Mai cu seamă când aceasta este 'prima familie a Statelor Unite"??

6.- Oare prin acțiunea sa împotriva copiilor Radu și Mihai Pantazi, Nicolae Ceaușescu începe să imite " metodele" împăratului african Bokassa, din ordinul căruia - și pe ici pe colo cu propria sa mână - au fost uciși recent 100 de copii? Sau face doar parte din obișnuitele metode comuniste?

7.- Dacă trebuiesc plătiți cca. 500 de dolari, 600 de mărci vest-germane și 1.800 de franci francezi pentru renunțarea la cetățenia Republicei Socialiste Române, cât costă pentru ca să o poți obține?? "(Intrebării, -puse de către un tânăr 'hippy"-, am răspuns chiar noi: 'Prețul nu este cunoscut, pentrucă cererea nu s'a ivit încă; dar sigur, în preț va intra și o parte serioasă din podoaba capilară ce posedați!!")

Unii cetățeni interesați în cazul Pantazi, au sugerat:

a.- Dacă familia nu-i este eliberată foarte curând, ar trebui ca Ion Pantazi să înceapă o grevă a foamei, în centrul Parisului. Si poate Georges Marchais nu va aprecia acest fel de"propagandă" oferită de Nicolae Ceaușescu.

b.- Dacă regimul dela București plănuiește să ceară lui Ion Pantazi o sumă mare de bani pentru ca să-și revadă familia, sugerăm ca să fie dată publicității cantitatea de valută forte care s'ar cere. Putem face rost de ea, întrucât de când cu valul de terorisme, kidnap-ări și atentate, Occidentul poate să răspundă acestui șantaj, precum dorit.

c.- In schimb, dacă pentru eliberarea soției și a copiiilor săi, se plănuiește să se ceară lui Ion Pantazi prestare de anumite servicii speciale împotriva Occidentului, sugerăm să se renunțe, întrucât anumiți oameni- chiar împinși la disperare și distrugere- nu-și vând onoarea.

d.- Dacă regimul comunist român se bucură acum de spectacolul ce-l oferă chinul în care a aruncat doi copilași, o femeie și un tată disperat, sugerăm ca ar fi mai sănătos să oprească " reprezentația" fiindcă mânuiește un cuțit cu două tăișuri care se va întoarce împotriva sa.

. . . . Iar alții ne-au împărtășit presupunerile lor:

I.- Dacă micuța Amy Carter este înștiințată de suferințele lui Radu și Mihai Pantazi, - care au o vârstă apropiată de a ei-, și va interveni personal pentru eliberarea lor din RSR, presupunem că Nicolae Ceaușescu se va situa într'o poziție foarte critică, refuzând.

II.- Presupunând că refuzul la viza de plecare pentru familia Pantazi a fost dat de către un funcționar zelos, fără știrea "celor de sus", credem că Ceaușescu ar trebui să aplice o doză mai mare de cenzură subalternilor săi; din "porția" pe care o împarte atât de generos în toate domeniile vieții românești.

c.- Presupunând că până la apariția în ziar a acestor rânduri, Ioana Pantazi și copiii nu au primit încă viza de ieșire din România, un memoriu va fi semnat de sute de Români din străinătate și înaintat la Casa Albă, pentruca Președintele Carter să fie direct încunoștiințat de situație.

Punând din nou în centrul atenției mondiale, sistemele de teroare ce sunt aplicate OMULUI, în regimul comunist de pretutindeni,tragedia familliei Pantazi a amplificat spaima și neîncrederea față de ideile marxist-leniniste. Comuniștii dela București își taie singuri, craca de subpicioare. Memento Talleyrand. .!!

Sandra ZVORIȘTEANU

Cuvântul Românesc către refugiați.

Pentru a veni în ajutorul românilor sosiți în Austria, Italia sau Germania, care doresc să emigreze în Statele Unite sau Canada dăm mai jos câteva indicații și adrese utile:

Românii ortodocși sunt îndrumați să se înregistrze la organizația W.C.C. (World Council of Churches), care acordă în limite decente o asistență pentru toți refugiații până la sosirea lor în USA, sau Canada. Pe lângă această organizație, mai funcționează Fundația Tolstoy, dar bugetul financiar al acestei fundații nu permite asistența la modul la care poate să o facă WCC.

Celelalte organizații, Caritas sau IRC sunt destinate asistenței refugiaților catolici deși în principiu nu se face această deosebire.

Procesul de emigrare se desfășoară cel mai rapid prin WCC.

Adresele acestor oficii sunt:

Austria: Dr. Cermak / World Council of Churches
Dr. Karl Lueger Ring 12
Vienna 1, Austria. Tel: 63 01 71 sau 63 01 05.

Italia: World Council of Churches
Sra Dubs.Sra Gentillina De Riva & Nora Paris
Piazza Salustio 24. Roma 00187. Italia.

Germania: Diakonisches Werk in Hessen u. Nassau
6 Frankfurt M 90. Enderstr. 12. West Germany.

Mrs. Margot Gille
Diakonisches Werk EKD e.v.
Postfach 476, Stafflenbergstr. 76
7000 Stuttgart 1, West Germany.

Organizația WCC are deasemenea oficii filiale în lagărele de refugiați dela Traisckirchen (Austria) și Trieste (Italia) unde persoanele care nu au rude, prieteni sau cunoștințe în SUA sau Canada, pot să solicite garanția necesară emigrării dela diferite Biserici românești.

In cazul unor situații extra ordinare, a unor cazuri aparte, puteți să vă adresați în scris sau telefonic la următoarele persoane și adrese:

USA: Church World Service
Mrs. Barbara Williams
Immigration and Refugee Program
475 Riverside Drive
New York, N.Y., 10027. USA Tel: (212) 870-2163

Episcopal Church Center
Mrs. Isis Brown
815 Second Avenue
New York, N.Y., 10017. USA. Tel:(212) 867-8400

Cuvântul Românesc, prin rubrica Către Refugiați, va publica în continuare articole și informații legate de emigrarea românilor în Lumea Nouă.

Prof. Mircea MILESCU

DESLEGAREA CAREULUI DIN PAG. 15

S	A	N	M	I	H	A	I	U	R	O	M	A	N
A	L	B	A	C	■	R	A	S	I	N	A	R	I
R	B	■	P	I	A	T	R	A	N	E	A	M	T
M	A	I	A	■	L	I	N	■	G	S	■	I	R
I	I	I	■	M	E	S	A	J	■	T	I	N	A
Z	U	■	G	E	S	T	■	I	T	■	V	D	T
E	L	E	■	D	D	■	O	M	E	N	I	E	■
G	I	U	L	I	■	J	I	B	O	U	■	N	U
E	A	■	I	A	S	I	■	O	D	■	O	■	R
T	■	V	A	S	T	■	P	L	O	E	S	T	I
U	C	I	N	■	R	A	R	I	T	■	I	A	C
S	I	■	E	V	A	C	U	A	■	T	R	I	A
A	U	R	■	A	M	A	N	■	B	O	I	A	N
■	C	L	U	J	B	U	C	U	R	E	S	T	I

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Dl Gheorghe VASILE, 8940 Nord Bronx, Skokie Ill, 60077 Statele Unite, tel. (312) 677-64 89, caută pe ing Solea Margareta, născută Radu cu care am lucrat împreună la fabrica de pălării din Timișoara.

* ING. BALABAN ALEX. caută pe ing. POPOVICI DINU cu care a lucrat la Secția comercială din Lima, Peru ; și pe preotul MAFTEI COSTICA refugiat cu familia în USA.

Sunt rugați a scrie la adresa: Mattiaus - Herzag - Strasse 5/4/40 4020 Linz/Donau Austria.

* ANGHEL ANTON (TONY) își caută prietenii din închisoarea Gherla care au ajuns în lumea liberă. Adresa mea: 219 rue Olivier Ap. 2 Scherbrooke (Quebec) Canada

* Dna Florica DUMITRESCU-MERDINIAN, din București, cu domiciliul actual: 22 Bd Kellermann, Paris 75647, Franța, caută pe prietena sa Elisabeta Lazăr (Laza), născută în U.S.A., venită în țară înaintea celui de al doilea război, și reîntoarsă în USA-Chicago, în perioada 1945-1946. Cine știe ceva despre Dna E.Lazăr poate deasemenea contacta pe : Dl M. Dobrescu, 695 Chapin, Birmingham, Mi. 48009, U.S.A.

* " ARMEANU " (Balta Albă Buc) domiciliat în 43-05 44-th St Apt. 2 A L.I.C. N. Y. 11104 U.S.A. tel. (212) 786-9329, îl caută pe Aginca Petre (PICA) fost hocheist în București. Cine îl cunoaște este rugat a-i comunica cele de mai sus.

* Dl Ion POPESCU, 12-42 35 th St. Astoria, N.Y.11106, Statele Unite, dorește să afle adresa prietenului Mitică Banciu, cu care a stat o bucată de timp în lagărul din Italia.

DORESC SĂ EMIGREZ

* Dl Iorgu AVRAM, Via Erasmo Gattamelata , Nr. 33 Scala A, int. 8 Roma, Italia, dorește să emigreze în Statele Unite. Dânsul are vârsta de 37 ani, necăsătorit, de profesie asistent medical și tehnolog. Dânsul ne roagă să comunicăm "că dacă cineva ar avea amabilitatea și bunătatea" să-i garanteze intrarea în Statele Unite. Persoana sau organizația românească, să scrie și să trimită direct "affidavit" la sediul aorganizației W.C.C., din New York.

* Dl Gh. RADULESCU, 32 Rue du 5 Diamants, 75013 Paris, Franța, dorește să emigreze în Canada. Face apel la o organizație românească să-i ajute ca să poată găsi un contract de muncă, pentru a putea emigra. Dânsul este de profesie mecanic (auto).

* Dl. ZUH LUDOVIC, originar din Sânnicolaul - Mare, jud. Timiș, de naționalitate maghiară, de profesie tehniclan veterinar și operator însămânțător artificial de 11 ani. Sun de 30 ani și fac apel la o persoană sau organizație pentru a mă garanta spre a putea emigra în USA. Adresa mea actuală este: "Lagărul Traiskirchen, Otto Glockel Strabe 16, 2514 Traiskirchen, AUSTRIA".

* RADULESCU G. NIC.- soț, 29 ani; RADULESCU A. MIHAELA - soție, 22 ani; RADULESCU A. MIHAELA - fiică, 3 ani; RADULESCU ALEX. MIHAIL NICHITA - fiu, 1 an, actualmente în Italia LOCANDA CIAMPI 00185 Via Magenta 38 III Piano Roma; doresc garanție USA.

* MARGA SEVER - 28 ani, sudor și MARGA ELENA - 20 ani, confecționeră încălțăminte; actualmente în Italia - LOCANDA CIAMPI 00185 Roma Via Magenta 38 - III Piano Roma; doresc garanție pentru U S A.

CĂSĂTORII

* DOAMNA DRAGUTA, originară din București, Română-Americană, singură, blondă, ochi verzi închiși, 59 ani (aparent 45), 1,56 m, 52 kgr., fostă profesoară de artă manuală, educație, moralitate, din bună familie, calități deosebite, cu apartament, grădină, automobil, etc.

Cu speranța ca în lumea asta mare se va găsi un gentleman român (corespunzător) cu o arecare situație materială și cu dorința de a împărtăși ani de aur ai bătrâneții în respect și armonie, într'o climă caldă și plăcută a Californiei. Răspuns și detalii cu fotografie la adresa: Mrs.L. ANNMARIE 623 Wesley Ave Oakland, Ca. 94610 U S A

* CELIBATAR ROMAN, 42 ani, lucrând în ramura stomatologiei, dorește să corespondeze tot cu o celibatară, romăncă, gospodină, numai în jurul vârstei de 32 de ani, în vederea unei căsătorii. Scrieți la adresa: SERBAN MICLEA 1145 Domingüez # H Carson, Calif. 90746

* SCRIITOR - ARTIST, doresc căsătorie, cu domnișoară, sau doamnă, drăguță, maximum 37 de ani. Răspundeți cu fotografie la adresa: GHEORGHE MORAR, Teatrolog, 587 Woodward Ave., Ridgewood, Brooklyn, New York, NY 11237 U S A

* ROMAN, doresc cunoștință cu o doamnă de 42-50 ani, în vederea căsătoriei. Răspuns la Redacția ziarului "CUVANTUL ROMANESC" cu mențiunea "Pentru Domnul român", cu fotografie adresă și număr de telefon.

ȘTIRI

* La 13 Iunie 1979, Prin Decret Presidențial, s'a majorat prețul benzinei cu 40 %, la benzina de 90 de octani și cu 60 % la benzina de 98 de octani. Această a doua mărire într'un interval de numai 6 ani a făcut să crească prețul acestui produs dela 2,80 lei litrul de 90 de octani în 1963, la 6 lei astăzi și dela 3,00 lei litrul de 98 octani în 1967 la 6,20 lei astăzi. Pentru comparație amintim că salariul minimal pe oră în R.S.R. este azi de 6,49 lei. Iată că teza marxistă conform căreia economiile socialiste planificate sunt ferite de efectele crizelor economice din economiile bazate pe inițiativa particulară, este dezmințită flagrant.

D.N.

* Lipsesc cursurile universitare...studenții n'au de unde să le cumpere. Standul de difuzare este gol. Un student se plânge: "De obicei se promit foarte multe dar se realizează foarte puțin..." Din 153 de titluri s'au realizat 115. In special sunt căutate cursurile de matematică și drept.

E.P.

COMERȚUL ROMÂNO-AMERICAN

Ministerul comerțului Statelor Unite a dat publicității la sfârșitul lunii Iunie situația comercială Româno-Americană. Potrivit cifrelor realizate pe primul semestru, comerțul dintre cele două țări se va ridica la 662 milioane pe anul în curs, crescând cu 35 la sută față de anul trecut. Dacă schimburile comerciale Româno-Americane continuă să se intensifice în același ritm, balanța comercială dintre cele două state se poate ridica la un miliard până la sfârșitul anului 1980.

Exporturile americane în România au crescut cu 24 la sută în ultimul an și au fost dominate de produse agricole. Intre altele, România a importat din America fasole soia, sorg, porumb și piei de bovine. Pe plan industrial, România a importat mașini fine de prelucrat metale, echipament petro - chimic, instalații complexe pentru fabricarea mașinilor de calculat, etc. Majoritatea acestor produse au fost achiziționate pe credit.

Statele Unite au importat din România unele derivate de petrol, conserve de carne și suncă, produse textile realizate din bumbac, lână și fibre sintetice, și încălțăminte. Anul trecut, de exemplu, America a importat 6 milioane de perechi de pantofi românești la prețul de import aproximativ de 6 dolari perechea. Sărmanii muncitori Români. Ei cumpără pantofii produși de ei plătind salariul pe o săptămână de lucru, în timp ce muncitorii americani cumpără pantofi românești cu venitul realizat pe numai câteva ore de muncă. Studiul arată ca 2 la sută din pantofii vânduți pe piața americană sunt de proveniență românească. Au mai fost importate din România băuturi, tutun, unele articole de metal și sticlă, precum și unele produse alimentare.

Nicolae DIMA

NOUL VOLUM DE STUDII AL BIBLIOTECII ROMÂNE DIN FREIBURG

N. DIMA

Institutul de Studii și Cercetări al Bibliotecii Române din Freiburg, una din cele mai prestigioase instituții a exilului românesc, a publicat recent volumul zece de studii și documente românești. Volumul prezintă cititorilor 12 articole și însumează nu mai puțin de 366 de pagini. Si-au dat concursul Andreas Hillgruber, Dimitrie Găzdaru, Sava Gârleanu, Paul Stahl, Val Cordun, Denise Pop-Câmpeanu, Constantin Papanace, Petre Năsturel, Ana Balaci Uta Bindreiter, Ion Popinceanu și Nicolae Dima. Autorii sunt Români sau prieteni ai Românilor care trăesc pe toate meridianele globului și sunt frământați de probleme românești. Patru din cele 12 lucrări sunt scrise în limba germană, trei în limbile română și respectiv franceză și două în limba engleză. In volumele anterioare, Institutul Român din Germania Occidentală a publicat lucrări și în alte limbi ca italiană și spaniolă, dovedind capacitatea nelimitată a colaboratorilor și caracterul multilingvistic și internațional al frumoasei noastre așezari culturale din Freiburg. Recentele lucrari sunt de înaltă valoare academică; întregul volum aparând în condiții grafice deosebite. Dinpunct de vedere românesc, serialele bibliotecii conduse de profesorul Virgil Mihăilescu, reprezintă nestemate ale intelectualității românești care vor fi comparate cândva numai cu lucrarile publicate în România Liberă și Mare înainte de invazia Ruso-comunistă. Academic și intelectual, suntem convinși că volumele publicate de bibliotecă, intitulate mult prea modest "Buletine", pot sta alături de publicațiile oricarei așezări culturale din Occident.

Subiectul abordat de cunoscutul profesor de lingvistică romanică Dimitirie Găzdaru din Buenos Aires se intitulează "Contribuții Românești la zestrea culturală a Rușilor." Autorul relevează că Rusia este debitoare culturii românești și scoate în evidență marile contribuții aduse culturii Ruse de Petre Movila, care a ajuns mitropolit al Kievului și a înființat academia din capitala Ucrainei; de spătaru Nicolae Milescu, învățat luminat care a ajuns unul din cei mai înalți sfetnici ai curții din St. Petersburg; și Dimitrie Cantemir, unul din cei mai mari savanți ai epocii sale care s'a refugiat în Rusia în 1711. Profesorul Găzdaru îi amintește și pe alți oameni de știință Români care au contribuit mult la înflorirea zestrei culturale rusești. Cităm între ei pe Antioh Cantemir, Mihai Herescu, fost rector al universitatii din Moscova, Nicolae Bantiș, fondator al istoriografiei rusești, și alții.

Sava Gârleanu, Român stabilit în Suedia, semnează interesantul articol documentar "Daco-Românii din sudul Dunării." Studiul, realizat în urma unei munci minuțioase și a cercetărilor pe teren, arată că numeroase toponime locale din sudul Dunării poartă și acum denumiri pur românești, ceeace dovedeste că aceste locuri au fost locuite și stăpânite de Români.

Constantin Papanace din Italia semnează articolul "Considerații în legătură cu lupta și mitul lui Tudor Vladimirescu." Articolul este un răspuns la atitudinea lașe, împăciuitoristă și greci-zantă, adoptată oficial de pseudo - intelectualii dela București față de revoluția lui Tudor și legăturile sale cu eteria grecească.

Cercetătorul Paul Stahl contribue cu un amplu articol în limba franceză despre frumoasa gospodărie a țăranului Român.

Denise Pop-Câmpeanu se ocupă într'un alt articol tot în limba franceză de unitatea costumelor tradiționale țărănesti din țara noastră. Domnia sa își începe studiul cu remarca profesorului Alexandru Tzigara Samurcaș, anume că de fapt costumul tradițional al țăranului nostru reflectă original și fidel locurile strămoșești și sufletul Românului.

Petre Năsturel prezintă un studiu istorico-religios despre împărțirea eparhială a țărilor Românești în secolele 14 și 15, când Bizantinii numeau țările Românești Ugrovlahia.

Profesorul Nicolae Dima din Washington, este prezent în volum cu lucrarea în limba engleză Românii și Aromânii dela sud de Dunăre. Lucrarea prezintă istoric formarea Românilor la nord și sud de Dunăre, încercând să redea apoi situația critică actuală a Românilor și Macedo-Românilor din Iugoslavia, Bulgaria, Grecia și Albania în lumina datelor demografice și etno-lingvistice disponibile în ultimii ani. Trecând în revistă ultimele colonii românești încă existente pe cuprinsul intregii peninsule Balcanice, din Olimp până în Istria, autorul constată cu tristețe ca în timp ce sub Turci frații noștri dela sud de Dunăre aveau propriile lor biserici, iar până recent au dispus de școli românești, în prezent sunt lipsiți de cele mai elementare drepturi etno-culturale.

In sfârșit, patru articole din valorosul volum sunt publicate în limba germană. Menționăm între ele "România în istoria Europei: 1877-1977," de Andreas Hillgruber; "O sută de ani dela declarația referitoare la populația Transilvaniei," de Uta Bindreiter, și "Influențe Germane asupra poporului Român-primele contacte între cele două națiuni," de Ion Popinceanu.

Bogata bibliografie care însoțește toate lucrările dovedește seriozitatea studiilor și totodată activitatea profundă și constantă a Bibliotecii Române din Freiburg. Un elogiu deosebit trebuie adus deasemeni directorului bibliotecii. Virgil Mihăilescu, și devotatei sale soții, a căror muncă asiduă și dăruire face posibilă continuarea frumoasei activități a Institutului. Recenta publicație a Institutului din Freiburg a fost elogios recenzată de postul de radio Vocea Americii. Amintim că cei interesați pot comanda volumul contra-cost direct dela Institut.

MESAJUL COMITETULUI NAȚIONAL ROMÂN ADRESAT PARLAMENTULUI EUROPEAN

Poporul român privește cu invidie și speranță către Adunarea popoarelor libere ale Europei Occidentale și așteptată din partea ei un semn de înțelegere frățească și de solidaritate umană.

Constient de unitatea geografică, istorică și culturală a Europei, Consiliul Național Român dorește să obțină din partea aleșilor în această Adunare, sprijinul pentru restabilirea unității europene, denunțând totodată împărțirea arbitrară prin cortina de fier.

In numele poporului român subjugat, noi dorim ca Adunarea Europeană să reamintească în mod solemn că România ca și celelalte țări din Estul continentului, aflate actualimente sub regimuri totalitare, să-și poată ocupa locul lor în Comunitatea Europeană deîndată ce un regim democratic le-ar permite să se exprime în mod liber.

Calea acestei eliberări trece înainte de toate prin respectarea drepturilor omului, așa cum sunt ele definite de tratatele internaționale, ai căror apărători autentici sunteți.

Increzători în valoarea libertăților și a democrației, poporul român așteaptă din partea voastră inițiative care să-i permită recâștigarea libertății într'o Europă unită.

CONSILIUL NATIONAL ROMAN

TELEGRAMA

Comitetului "adevărul despre românia"

La 5 Iunie 1979 Comitetul Adevărul Despre România a trimis Personalităților și Instituțiunilor care vor găzdui și sărbători între 5 și 17 Iunie o delegație a confesiunilor din RSR. o telegramă cu următorul cuprins:

Stirea că zilele acestea veți primi și sărbători o delegație a câtorva confesiuni religioase din România ne întristează și ne doare. Incredințați fiind că amestecul Dvs în această vizită ar putea să oglindească doar lipsa Dvs de familiaritate cu starea de lucruri din R.S.R., ne socotim datori a vă reaminti:

- că cei mai buni dintre păstorii spirituali ai României au pierit de mult in lagărele și închisorile de exterminare, rămășițele lor pământești zăcând neidentificate în gropi comune;
- că Biserica Catolică de rit Bizantin rămâne suprimată;
- că propagarea credinței și educația religioasă a copiilor continuă a constitui crime;
- că, precum o arată arestarea în Martie trecut a Preotului Gheorghe Calciu, bărbat de rare virtuți, refuzul de a supune predicile cenzurii prealabile înseamnă închisoare și torturi.

Cu tot respectul supunem judecății Dvs convingerea noastră că adevărata misiune a delegației este să abată atențiunea dela represiunea crescândă din România și să inducă în eroare pe Americani, făcându-i să creadă că drepturile omului în general și libertatea religioasă în special sunt respectate în Romania de regimul comunist.

In numele Comitetului Adevărul Despre România:

Prof. Emerit Brutus Coste, Dr. Nicolae Dima, Sfinția Sa Preotul Florian Galdau.

Lista celor cărora li s'a trimis telegrama:

Președintele Jimmy Carter, Mathew Nimietz, Counselor of the Dept. of State, Mayor of NYC - Ed. Koch, National Council of Churches, NYC, Union Theological Seminary, National Conference of Catholic Bishops, Washington DC, World Jewish Congress, NYC, Anti-Defamation League, Washington D.C., Armenian Diocize, NYC. Greek Orthodox Archbishop Yakovos, NYC.

Cine îl cunoaște?

La 4 Iulie a.c. ziarele din Munchen publică fotografia unui român arestat care își dă numele de Ion Dumitrache. Individul înarmat cu un pistol încercase să jefuiască un giuvaergiu din centrul orașului Munchen. Acte de identitate nu s'au găsit la infractor. Deoarece poliția din Munchen presupune că sub numele de Ion Dumitrache se ascunde o altă persoană, face apel la public să dea relații despre persoana arestată. Acelaș individ, recunoscut din fotografiile publicate la Munchen, înarmat tot cu un pistol a jefuit în seara zilei de 4 Iunie pe d-na Ruth și d-l Alexandru Şuga. Individul se prezentase cu o lună înainte sub pretextul de a fi ajutat. Pretindea că ar avea azil politic în Franța, că ar fi studiat dreptul și că ar fi fost campion la tir în Romqânia.

Fiindcă făcea impresia unui pierdevară i s'a refuzat ajutor bănesc. I s'au dat sfaturi să lucreze. A revenit după două săptămâni cu o legitimație de călătorie Köln-Paris dată de serviciile de ajutor catolice, rugând să i se dea ceva bani de mâncare și de deplasare dela gară la locuința sa din Paris, promițând că va aduce banii după ce va face formalitățile de vigoare la consulatul german din Paris. In acest scop i s'a împrumutat suma de 30 D.M.

A revenit la 2 Iulie însoțit de un anume Ion Crețu. Ambii erau puși pe ceartă și au început să vocifereze. Cu ajutorul părintelui Mircea Domitriu au putut fi dați afară din locuință. Au părăsit-o vociferând și înjurând. Ion Dumitrache a revenit la 4 Iulie către orele 19.30 forțându-și intrarea în locuință. Abia intrat a scos pistolul și a ordonat a nu se face mișcări, altfel va trage. Ion Dumitrache pretindea că ar fi ofițer de securitate și că ar avea misiunea să lichideze pe dușmanii poporului român. Vocabularul și gesturile-, în special mânuira pistolului-, dădeau impresia unui om versat în ale răului. Intimpul discursului arăta că știe să țintească, punând alternativ când la soț când la soție pistolul în dreptul inimei sau a tâmplei. După logos a cerut cinci mii de mărci. Mai întâi banii din buzunar și apoi banii dintr'un sertar, pe care i-a scos singur, aproximativ 950 D.M. Apoi a cerut împachetarea unui aparat de radio și de fotografiat. A renunțat la aparate deorece geanta prezentă în cameră era prea mică pentru cele două aparate. Cu pistolul la tâmplă a cerut jurământ că nu va fi denunțat poliției. Cu pistolul în ceafă a cerut să fie condus afară.

La 5 Iulie și-a repetat amenințarea cu moartea în cazul când a fost denunțat poliției. Aceleași amenințări le-a repetat în seara zilei de 14 Iulie. Ultima dată insinuând că i s'au făcut propuneri să arunce ambasada română în aier.

Nu se cunosc oamenii cu care a avut legături în Koln. Se presupune că are multe la activul său. Orice informații se pot comunica polițiilor din Munchen și Koln.

Corespondent

PROTESTUL CITIT LA RADIO "EUROPA LIBERĂ"

In numele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România doresc să exprim protestul nostru împotriva încălcărilor repetate ale drepturilor omului în țară.

In mod special, astăzi ridicăm glasul împotriva arestării în ziua de 10 Martie, a preotului Gheorghe Calciu din București.

In numele conștiinței omenești și românești, în conformitate cu documentele internaționale semnate de guvernul român, precum și cu declarațiile solemne la care a subscris, printre care cea româno-franceză din 9 Martie 1979, cerem autorităților din țară eliberarea preotului Calciu și încetarea persecuțiilor îndreptate împotriva lui.

Dacă detențiunea sa nu încetează vom proceda la informarea guvernelor, presei, sindicatelor, organizațiilor internaționale și a personalităților importante din lumea liberă, cerând intervenția tuturor. Vom acționa pe orice cale permisă de legile țărilor unde trăim, pentru a arăta opiniei publice internaționale arbitrariul și brutalitatea cu care sunt tratați în țară cei care apără ideea de libertate. Nu vom înceta acțiunea atâta vreme cât preotul Calciu va fi reținut de către organele de securitate. Vom face același lucru ori de câte ori se vor produce asemenea încălcări a drepturilor fundamentale ale omului.

Pentru noi români liberi și membri ai Asociației Foștilor Deținuți Politici - din Franța, Germania, Elveția, Statele Unite și Canada - nu există altă datorie mai sfântă decât aceea de a încerca să ne apărăm compatrioții împotriva opresiunii la care sunt supuși.

Acesta este legământul și semnificația vieții noastre în lumea liberă.

DE CATRE DL. RADU CAMPEANU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

Episcopia Ortodoxă Română din America

CONGRESUL EPISCOPIEI 29 Iunie - 1 Iulie, 1979

" Venim la Vatra Românească, să ne rugăm lui Dumnezeu şi să ne vedem ca fraţii"

Episcopul VALERIAN TRIFA

MESAJ

Către toate bisericile şi organizaţiile creştine din toată lumea;

Către toate organizaţiile care se preocupă de drepturile omului :

In România s'a declanşat din nou o sălbatică prigoană religioasă.

Exasperat că religia refuză să dispară, guvernul român grăbit să construiască un stat ateu, a declanşat o persecuţie deschisă, arestând şi maltratând creştini care n'au altă vină decât că proclamă cu curaj, prin cuvânt şi prin faptă, credinţa lor în Dumnezeu.

Niciunul din ei nu urmăreşte schimbarea regimului politic din România; toţi cred că "Stăpânirile" sunt dela Dumnezeu, în sensul că sunt rânduite de Dumnezeu, care le ridică sau le înlătură, conform planurilor Sale.

Autorităţile din România persecută pe creştini, exclusiv pentru credinţa lor vie în Dumnezeu.

Să facem tot ce putem pentru a determina guvernul român să înceteze prigoana - deschisă sau mascată -şi să-şi respecte propria legislaţie şi angajamentele internaţionale.

Cine înţelege "să plângă cu cei ce plâng" cum ne învaţă Evanghelia, să protesteze şi să îndemne şi pe alţii să facă la fel.

Din informaţiile ce deţinem, numai în ultimile luni au fost arestaţi şi condamnaţi în România peste 23 de credincioşi din toate denominaţiile creştine. Unul dintre ei, preotul creştin ortodox, Gheorghe Calciu, care a mai zăcut în temniţele comuniste 16 ani, este în pericol de moarte.

Trimiteţi protestul dvs. ambasadei române din ţara dvs., Organizaţiei Naţiunilor Unite-comisiei pentru drepturile omului,guvernului român,persoanelor şi organizaţiilor care pot influenţa guvernul român să înceteze persecuţia.

Incercaţi să publicaţi protestele în ziarele dvs.

- Protestând, vă aduceţi contribuţia dvs. la încetarea persecuţiei şi la eliberarea fraţilor dvs. din România.

Aurel Popescu-predicator creştin baptist

COMITET NOU LA KÖELN

In ziua de 15 Mai 1979 a avut loc în Germania Federală, la Koeln, adunarea generală a "Cercului Democratic al Românilor din Germania", asociaţie înscrisă ca persoană juridică, ai cărei membrii sunt refugiaţi politici români sau germani originari din România, uniţi în idealuri democratice pentru promovarea valorilor româneşti. - Prezidată de Domnul Constantin Mareş, adunarea a ales o nouă conducere, din care menţionăm: Preşedinte: Dr. Ing. Serban Orescu; Vicepreşedinte: Mircea Constantinescu;Cenzor: Radu Roşeanu. Secretar General al asociaţiei a fost reales inimosul român Stefan Tiu. Un delegat al Uniunii Creştin Democratice din Germania (C.D.U.) a adus un salut adunării, care s'a încheiat cu evocarea însemnătăţii istorice a zilei de 10 Mai.-

Corespondent.

APEL PENTRU O BISERICĂ

" Asociaţia Prietenii şi Sprijinitorii Bisericii Ortodoxe Române din Germania de Vest" roagă pe această cale pe toţi bunii români să contribuie cu ceva din puţinul pe care-l au pentru construirea în Germania a unei biserici româneşti. Orice sumă este bine venită şi ar fi bine dacă donaţiile s'ar succeda regulat. Contul de virament al Asociaţiei este: 10 74997 800 BfG (Bank fuer Gemeinwirtschaft, 65 Mainz) BLZ 55 010 111 Fuer Freunde und Foerderer der rumaenischen orthodoxen Kirche in Deutschland.

Preşedinte dr. A. Al. Bidian

COMEMORAREA A 70 DE ANI A SOCIETĂŢII "AVRAM IANCU" DIN NEW YORK

Sâmbătă 5 Mai, 1979 a avut loc la New York, sărbătorirea a 70 de ani dela înfiinţarea societăţii Avram Iancu.

Festivitatea a început cu o rugăciune făcută de preotul Florian Găldău, parohul Bisericii Sf.Dumitru. A urmat dineul şi un înalt program artistic, am putea spune fără nici o exagerare că a fost de talie internaţională dându-şi concursul soprana Sara BUTIU, dela opera din Cluj şi tenorul Mario BUZOIANU.

După aceasta a urmat un dans cu muzică românească, petrecându-se până la ziuă.

Corespondent

CONVENŢIA A.R.C.A. DIN ANUL 1979

Intre 22 şi 24 Iunie a.c. s'a ţinut în orăşelul Chesterland, de lângă Cleveland, cea de a 31-a Convenţie a "Asociaţiei Catolicilor Români din America". Au fost reprezentate 12 parohii. Preşedintele adunării a fost Par. Louis Puscas din Aurora. Intre cele mai importante hotărâri au fost:

(1). S'a aprobat scrisoarea trimisă de Departamentul Tineretului ARCA, Papei Ioan Pavel II, prin care se cere numirea unui Episcop pe seama parohiilor unite din America (2). S'a luat act de cumpărarea unui teren de 12 acre, pe marginea unui lac, în apropiere de La Grange, statul Indiana, cu preţul de 70,000 dolari, complect plătit (3). S'a aprobat planul de amenajare a terenului şi de clădire, pentruca cel mai târziu convenţia din anul 1981, să se ţină acolo; (4). S'a aprobat planul de fondare a Centrului de documentare, unde să se păstreze documente privitor la biserica unită (5). S'a exprimat din nou şi cu hotărâre cererea îndreptăţită bazată pe obligaţii şi convenţii internaţionale, ca Regimul comunist din România să restabilească libera funcţionare a bisericii unite, samavolnic desfiinţată la 1 Decembrie 1948 şi (5). S'a ales un Comitet de conducere din care fac parte: Domnul Nicolae Mercea(Coldwater,Michigan), Preşedinte; Doamna Aurelia Gruitza (Sharon, Pa) şi Domnul George Puskas (Chesterland, Ohio), vicepreşedinţi; Par. Louis Puscas (Aurora, Ill.), Secretar General; Charles Cheton (Canton, Ohio), casier; Par. George Muresan (E. Chicago, ind.) redactor "Unirea" şi capelanul tineretului; Dl. John Halmaghi (Pittsburgh, Pa.), co-redactor "Unirea".

In seara zilei de Sâmbătă a avut loc la "Ramada Inn " balul debutantelor. Duminecă dimineaţa, 24 Iunie 1979, a avut loc liturghia în sobor de preoţi, oficiată de Episcopul James A. Hickey (dioceza romano-catolică, Cleveland): la parohia unită din Chesterland, Ohio. Predica a fost rostită de Par. Iuliu Aron, (Dearborn, Mich). După slujbă s'a oficiat un parastas, în memoria "martirilor bisericii unite, morţi în închisorile comuniste, pentru credinţa lor". La orele 1 p.m. a avut loc un somptuos banchet, la Ramada Inn. Episcopul Hickley a rostit invocarea, urmată de o cuvântare. Au mai vorbit: Par.L.Puscas; Domnii: Nicolae Mercea (preşedinte ales pe următorii doi ani) şi John Barkan (preşedintele Consiliului parohial al parohiei locale); Par. Vasile Streza (parohul parohiei locale), Par. Mureşan. Maestru de ceremonii a fost George Puskas.

Departamentul tineretului, care cuprinde peste 100 tineri, în vârstă în jurul a 19 ani, a ţinut cea de a 10-a adunare, a discutat diverse probleme şi a ales comitetul anual de conducere din care fac parte: Elena Cruse, preşedinte; Denny Popa, vice-pres., Dill Tyler, secretar; Tami Rudovich, casier şi cinci membri.

Intre oaspeţi am remarcat prezenţa Domnilor: Miron Butariu din Los Angeles, Charles Romcea (preşedintele societăţii "Carpatina, Cleveland) şi Ovidiu Corsatea din Cleveland.

Putem spune că această convenţie a avut un mare succes, contribuind la întărirea solidarităţii româneşti şi progresul parohiilor unite din America.

CORESPONDENT

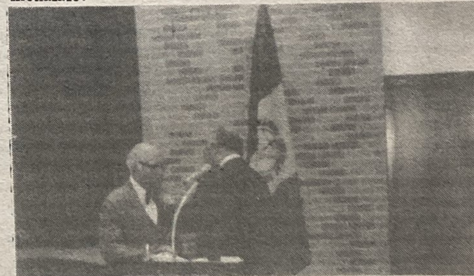
O CINSTIRE BINE MERITATĂ

Dl. Nicolae Tecău, din Youngstown, Ohio, U.S.A. , bine cunoscutul veteran român şi sprijinitorul tuturor cauzelor româneşti bune şi frumoase din exil, a fost cinstit Duminecă 24 Iunie de către Congresul Naţional Român-American cu sediul în Chicago, cu ocazia banchetului anual ce a avut loc în "Casa Culturală" a Bisericii Ortodoxe Române "Sf. Maria".

Serbarea a fost deschisă prin prezentarea drapelului de către Postul Veteranilor Români 109, Imnul American, cântat de întreaga asistenţă şi o rugăciune rostită de Pr. Ioan Dinu şi Maftei. Fanfara Bisericii Române Baptiste din Chicago, a executat câteva melodii religioase.

Seria cuvântărilor a fost deschisă de către dl. Dr. Alexandru Ronnett, Preşedintele Congresului Naţional Român-American, care a subliniat motivele pentru care conducerea Congresului a decis să-l cinstească pe dl. Nicolae Tecău, care a împlinit frumoasa vârstă de 92 de ani, şi totodată, pe Pastorul Paul Lindstrom, bine cunoscut luptător anticomunist.

Descriind viaţa şi jertfelnicia admirabilului Român care este Nicolae Tecău, vorbitorul a scos în evidenţă fapte demne de admirat de către toţi românii şi recunoscute de chiar presa din România dintre cele două războaie mondiale.

Primind medalia de aur cu emblema Congresului, în cuvinte nespus de emoţionante, dl. Tecău a mulţumit pentru această cinstire la care nu s'a aşteptat, spunând că, filozofia dânsului, întreaga-i viaţă, a fost de a da, nu de a primi. Iată însă că acum, la 92 de ani, primeşte şi dânsul ceva, şi pentru această onoare ce i-se face, nu găseşte cuvintele potrivite de a mulţumi iniţiatorilor.

A urmat la cuvânt dl. Nicolae Novac, directorul programului românesc de radio din Gary, care, a adus sărbătoritului salutul Comitetului de conducere, subliniind că, printre primii sprijinitori ai respectivului program românesc de radio, s'a numărat, la loc de cinste, dl. Nicolae Tecău, care apoi, mulţi ani de zile, cu toate că n'avea nici măcar ocazia să audă programul, a continuat să-l sprijine financiar. Dar, ceva mai mult, Nicolae Tecău, a ajutat mulţi ani de zile refugiaţii români depe toate continentele prin "Comitetul de ajutorare al refugiaţilor", pe care l'a condus în calitatea de Preşedinte, punând de cele mai multe ori bani din punga personală. Pentru aceste motive ce nu mai au nevoie de alte explicaţii, nici că se putea face o alegere mai fericită decât cinstirea acestui om de bine care este Nicolae Tecău.

In continuare, a fost acordată o medalie de aur Pastorului Paul Lindstrom, care, în acelaş timp a fost cinstit şi onorat de comunitatea germană şi bulgară din Chicago. Au vorbit, Dr. Alexandru Ronnett şi Rev. A. Popovici.

A urmat apoi, un scurt program cultural, în cadrul căruia, dl. Ion Funariu a declamat poezia "Horia" de Aron Cotruş, dl. Nicolae Novac, poezia originală "Lacrimi".

Serbarea a fost încheiată de dl. Emil Brad, Vice-Preşedintele Congresului, care a scos în evidenţă însemnătatea acestei sărbătoriri.

Din partea conducerii ziarului nostru, dorim d-lui Nicolae Tecău, încă mulţi ani, cu bine şi cu sănătate.

PE SCURT DIN ȚARĂ

CRONICA RADIOFONICĂ

Mărturisiri Oficiale

SCOPUL POLITIC AL VIZITEI PATRIARHALE

Radio București (12 Mai) prezintă ascultătorilor români scopul vizitei la Washington a Patriarhului Iustin Moisescu.

In întâlnirile avute cu "senatorii și congresmenii", delegația sinodală a Bisericii Ortodoxe Române a ținut să sublinieze: ". . . condițiile create de statul român pentru libertatea cultelor religioase, drepturile și libertățile depline acordate tuturor cetățenilor țării, îndiferent de naționalitate, de a-și exprima convingerile religioase."

Despre misiunea religioasă nici un cuvânt!

Cu justificată curiozitate ne întrebăm:

Cum a putut o înaltă față bisericească să afirme că în România există "libertatea cultelor religioase" când biserica fraților Uniți a fost desființată în mod brutal?

Cum a putut o înaltă față bisericească să afirme că în România există drepturi și libertăți "depline" când nu poți duce în țară o biblie, când de trei decenii nu s'a clădit o biserică sau mânăstire și când slujitorii altarului, fie ei ortodocși, baptiști, etc. sunt băgați în pușcărie pentrucă predică dragostea lui Dumnezeu?

Sperăm că după ce Prea Fericitul Patriarh Iustin Moisescu a făcut astfel de declarații s'a dus fuga de s'a spovedit.

Schimburile de mărfuri dintre România și Bulgaria se vor ridica la circa 1 miliard lei. Deasemenea Bulgaria a declarat că nu mai are nici o pretenție teritorială și recunoaște statornicia frontierelor cu România.

Târgul de șvabi continuă. Conform înțelegerii cu Germania de Vest, care a dat lui Niculiță bani grei, 300 de șvabi din regiunea Aradul Nou, au părăsit definitiv România la începutul anului 1979.

La Amsterdam au avut loc lucrările celui de al 2-lea congres de studii române la care participă zeci de specialiști dela principalele universități europene, în care funcționează lectorate de limba și literatura română precum și o delegație de specialiști din țară.

La centrul de producție cinematografică din Buftea, gestionarul Mihai Câmpeanu a fost prins că elibera bonuri de benzină mai mult decât era scris în. . . . scenariu.

FIECARE LA LOCUL LUI

Ziarul "Scânteia" scrie un articol bine inspirat: "Câmpul și ferma, locul permanent de muncă al specialistului agricol".

Fiecare să-și vadă de meseria lui:

Tâmplarul de tâmplărie, croitorul de croitorie și cizmarul de politică.

Asociația România continuă și anul acesta să acorde burse pentru tinerii ce provin din familiile originare din România și stabilite în străinătate.

Mulți din acești tineri sunt solicitați ca să lucreze ca agenți pentru regimul din București.

Pe șantierul portului Nador din Maroco, lucrează constructori români. Plata lor se împarte în două. Una o primesc în străinătate ca să le acopere cheltuielile, alta o primesc în țară. Marocanii plătind, guvernului român, diferența în valută forte. (O momeală ca oamenii să se întoarcă acasă. N.R.).

Raportul cu privire la situația protecției muncii în 1978 arată că "în anul 1978 numărul accidentelor de muncă se menține încă la un nivel ridicat" ceea ce impune. . . întărirea ordinei și disciplinei la fiecare loc de muncă.

O altă problemă o prezintă poluarea apelor. . . . s'au luat măsuri și în această privință. . . . întărirea ordinei și disciplinei. . . .

Franța și România intenționează să-și mărească schimburile comerciale astfel că în 1980 ele să fie de două ori mai mari decât în 1975.

Pe vremuri se spunea "scumpire", apoi comuniștii în loc de scumpire au spus "schimbarea prețurilor", acum au introdus un alt cuvânt: rentabilizare.

Si în baza rentabilizării (nu a scumpirii) prețurile s'au majorat la unele articole de consum cu 28%, iar la câteva luni a avut loc o altă rentabilizare (nu scumpire) de încă 32%.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Aflăm trista veste:

Joi, 12 Iulie, a murit la Spitalul de Urgență din București, unde fusese adus pentru o operație de ulcer perforat,

RADU MIRONOVICI
COMANDANT AL BUNEI VESTIRI

Luna viitoare Radu Mironovici împlinea 80 de ani. După închisori, domicilii forțate, etc. el și-a petrecut ultimile zile la un azil de bătrâni.

La Copenhaga a fost semnată înțelegerea de colaborare între Radioteleviziunea română și cea daneză pe anii 1979-80.

La București sub auspiciile ONU-ului a avut loc o conferință organizată cu prilejul zilei internaționale împotriva discriminării.

ALBĂ, NEAGRĂ ȘI BĂLȚATĂ

Intr'o conferință la Radio București, prof, univ. Dr. Ion Rebejac, vorbind despre drepturile umane îl citează pe Niculiță: (Toți intelectualii sunt obligați să-l citeze pe Niculiță N.R.). . . "omul trebuie să fie valoare și scop suprem. . . ."

Dar când vine vorba de pus în practică această valoare supremă a omului, do'n profesor se reîntoarce tot la ce a spus Niculiță:

Dacă în această problemă, de pildă, a drepturilor omului, unii reprezentanți ai cercurilor reacționare caută să deplaseze accentul principal pe laturi mărginașe, sau pe aspecte formale, ei urmăresc, așa cum arată tov. Nic. Ceaușescu. . . "să abată atenția de la gravele anomalii sociale care afectează fundamental omul în capitalism.". . . . .

Laturi mărginașe și aspecte formale ar fi: întregirea familiei, cenzura, internarea în spitalele de nebuni, și alte lucruri mărunte și fără importanță. . .

5300 de studenți africani studiază în România iar 4000 de specialiști români lucrează în Africa.

O nouă acțiune de a biciui pe muncitorul român a fost inițiată de către Radio București: "Fiecare județ, cel puțin 10 miliarde lei producție industrială".

Prima măsură: muncitorul dela construcție să lucreze vara dela răsăritul soarelui și până la apus. Iar ca să nu piardă timpul pe drum, el va fi dus la muncă în camioane amenajate special. Răsplata: Vor fi menționați cu numele la radio. . . .

Inscrierile pentru cumpărarea unei mașini din străinătate au fost sistate. "In luna Decembrie 1977 (radio Buc. Aprilie '79) toți cei care se aflau înscriși pentru Moskvich 408 au fost înștiințați că tipul de mașină nu se mai livrează, dar pot să cumpere modelul 1500.

Intre timp banii cumpărătorului stau la CEC.

SPRIJINITORUL REVOLUȚIILOR

Preș. Neto al Angolei a ținut să mulțumească lui Niculiță pentru "ajutorul direct" acordat de România mișcărilor de eliberare din Namibia și din Zimbabwe. (Radio Buc.)

"Am primit un ajutor LOGISTIC important în lupta noastră, diferiți conducători ai mișcării populare pentru eliberarea Angolei s'au aflat în România cu diferite scopuri, pentru a putea rezolva unele probleme materiale importante și de asemenea pentru pregătirea de cadre.

La un moment în România se afla cea mai mare parte a "studenților" noștri din străinătate. (Studenții se antrenau la "studiile pașnice de. . . eliberare).

Dar răspunsul lui Niculiță, șterge ori ce urmă de îndoială asupra rolului României în războaiele civile din Africa: ". . .nu trebuie renunțat la lupta cu arma în mână, pentru cucerirea independenței și libertății". . . . .

N. Ceaușescu a reafirmat (continuă radio București) hotărârea României, a PCR și a întregului nostru popor, de a acorda în continuare întregul lor sprijin, politic, diplomatic, material, mișcării de eliberare a poporului zimbabve. . ."

Suportarea războaielor în Africa se datorește dorinței de pace și bună înțelegere între popoare pe care o profesează marele om de pe toate meridianele.

NICULIȚĂ A VIZITAT AFRICA

TOTUL SE MODIFICĂ, NIMIC NU SE SCHIMBĂ

Marea Adunătură Națională, (MAN) în a 9-a sesiune din a 11-a legislatură, a decis (la ordinele lui Niculiță) să facă alte modificări în speranță că totul deacum înainte va merge pe roate.

Astfel se vor modifica legile: Componența guvernului, Consiliului de Stat, Comisiei pentru Agricultură, Silvicultură, Gospodăria Apelor, Secretarilor MAN-ului.

Deasemenea proiect de lege pentru modificarea legii nr. 8 din 1972 (deci tot lege propusă de Niculiță); a legii nr. 9 din 1972, a legii nr. 7 din 1969, etc. și pe lângă alte modificări și noi legi, găsim una care pe viitor vor face aceste modificări și mai rapide:

"Proiectele de legi pentru aprobarea decretelor cu putere de lege, emise de CDS".

Si, ca întotdeauna, fiecare lege este foarte bună, foarte inspiratoare pentru că-i clocită de Niculiță care înlocuieste o lege foarte bună și foarte inspiratoare clocită de acelaș Niculiță.

AȘA GRĂIT-A NICULIȚĂ DE "ZIUA MUNCITORILOR"

Indiferent dacă vorbește mult sau puțin, Niculiță când nu debitează prostii falsifică istoria.

Cităm din discursul inspirat de o porție dublă de sare amară și rugăm pe cititori să facă o comparație între realitate și bâlbâielele enunțate cu broasca 'n gură.

Comunismul se luptă pentru: (Radio Buc. 30 4 79)

". . . bunăstarea și fericirea celor ce muncesc. . . .

". . . o viață liberă. . .

". . . progresul economic social al patriei. . . .

". . . pace, prietenie și bună înțelegere. . . .

". . . zidirea celei mai drepte și umane orânduiri. . . .

După ce-a terminat descrierea vieții fericite din țară unde milițienii umblă cu covrigi în coadă, Niculiță face o excursie cu picioarele descălțate pe cărările istoriei:

". . . I-a revenit PCR sarcina istorică de a acționa pentru unirea forțelor revoluționare democratice și patriotice. . . pentru apărarea democrației, a libertății și integrității teritoriale a patriei. . . ."

"Demonstrațiile de la 1 Mai, 1939 au avut și un puternic ecou internațional, fiind apreciate ca unele din cele mai mari manifestări muncitorești antifasciste pe plan mondial. . ."

Dar cum lumea începe să caște când Niculiță vorbește, iar ziariștii și-au epuizat adjectivele, marele îndrumător simte că prin cortina de fier, încep să apară crăpături și de aceia îi dă cu S.O.S.-ul: "Să sporim rolul mijloacelor de informare în masă al presei și radio-televiziunii. . ."

Dar cel mai mare dușman al lui Niculiță este însuși Niculiță.

Lumea a început să-l cunoască!

SCURTE ȘTIRI

• Din surse sigure aflăm că pe data de 14 Iulie 1979, a avut loc căsătoria graficienei Dana Pacepa fiica generalului Ion M.Pacepa care anul trecut a cerut azil politic în U.S.A. Vom reveni într'un număr viitor.

C.D.

• Nici nu se răciseră bine motoarele avionului cu care se înapoiaseră înpatrie venind din U.S.A., membrii delegației Bisericii Române, că unii dintre ei au trebuit să treacă din ordinul partidului din nou oceanul într'o nouă misiune politică cu caracter de diversiune religioasă. Astfel la 3 Iunie au sosit la New York, Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului împreună cu Episcopul Vicar al Patriarhiei Antonie Plămădeală - Ploeșteanu însoțit și de Rabinul Șef Mozen Rosen, de Imamul Gerep, Seful cultului Islamic, de Albert Klein, Primatul Bisericii Evanghelice Germane, de Pastorul Kovacs, reprezentantul Bisericii Unitariene Maghiare, de Ion Bonaciu, Directorul Seminarului Teologic Babtist, de Petre Gherghel din conducerea Cultului Adventist și de Nicolae Mihăiță, Secretarul Relațiilor Externe Bisericești dela Patriarhia României.

Această impresionantă delegație a fost trimisă de guvernul comunist dela București în U.S.A. pentru a contracara impresia negativă care s'a format în lumea religioasă americană la aflarea știrii arestării Preotului Gheorghe Calciu, precum și a intensificării persecuțiilor religioase împotriva credincioșilor diferitelor culte din România și mai ales a celor neoprotestante. Programul delegației a fost deosebit de încărcat, dela vizite la diverse biserici și conducători religioși, la întâlniri cu membri ai Administrației Carter, ai Organizației Națiunilor Unite, ai Ligii Anti-Diffamation, vizite la spitale, vizionări de spectacole și muzee, recepții, etc.

In timpul acestei vizite, Rabinul Șef Rosen a primit diploma de Doctor Honorius Causa al Universității Yeshiva din New York. Printre organizatorii principali ai acestui turneu cu caracter net politic, un rol important l-a jucat Rabinul Arthur Schreyer conducătorul Fundației "Apelul la Conștiință", care după cutremurul din '77 a adunat masive fonduri monetare pe care le-a trimis guvernului comunist dela București, și care a făcut în ultimii ani mai multe vizite la București fiind primit de două ori de Secretarul General al Partidului Comunist din România, Nicolae Ceaușescu. Vizita delegație cultelor din România s'a încheiat Luni 18 Iunie, când delegația a părăsit S.U.A. cu un avion Tarom. Episcopul Vicar Antonie Plămădeală-Ploieșteanu a părăsit New York-ul Sâmbătă 16 Iunie plecând la Roma cu o nouă misiune specială -din partea guvernului ateist dela București, despre care vom reveni într'unul din numerele noastre viitoare. Delegația nu a obținut succesul scontat deoarece prin grija Comitetului "Adevărul despre România" toate organizațiile și persoanele cu care urma să se întâlnească delegația au fost informate din timp în scris, despre situația persecuțiilor religioase din țara noastră în general și în special despre cazul Preotului Gh. Calciu-Dumitreasa care continuă să fie deținut de securitatea dela București.

Cornel DUMITRESCU

* Rabinul Șef Rosen a plecat în Europa Occidentală și apoi în Israel unde intenționează să se retragă în viitorul apropiat.

* Aflăm din surse demne de încredere din țară că în cadrul unor adunări din fabrici și întreprinderi, populația țării este lămurită de către activiștii de partid, despre cazul Preotului Calciu și a Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din România, cu următoarea explicație: "Datorită crizei mondiale de energie care afectează înparte și economia socialistă planificată a României, conducerea țării nu poate tolera în aceste momente dificile, insubordonarea, agitațiile sau activitățile care ar prejudicia procesul de producție și ar sustrage dela principala activitate economică pe muncitori și salariați".

După cum se vede, vechea placă uzată a pericolul rusesc a fost înlocuită cu gogorița pericolului crizei economice, dacă sclavii din imperiul bolșevic-ceaușist nu se supun orbește politicii oficiale și îndrăznesc să aspire la libertatăți sindicale sau de conștiință.

D.N.

* Tribunalul militar din București a condamnat la începutul lunii Iulie pe preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa, la 10 ani închisoare, pentru motivul că a înfruntat cu curaj marxismul și ateismul. Odată cu el a fost condamnat și Dr.Ionel Cana, la 5 ani și jumătate, pentru faptul că a înființat în România Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii. Cel de-al treilea proces al dlui Brașoveanu continuă încă, la încheierea ediției noastre.

* Aflăm că guvernul comunist Român se pregătește să declare Bucureștii, un oraș comunist. Aceasta înseamnă că toate casele și locuințele particulare vor trece în proprietatea Statului.

D.C.A.

* La Paris a avut loc o expoziție românească unde s'a prezentat imaginea de azi și de mâine a României.... Au fost expuse, operele lui Niculiță, tablouri, operele lui Niculiță, sculpturi, operele lui Niculiță, etc., operele lui Niculiță. . .

* AMANAREA PROCESULUI P.S. EPISCOP VALERIAN. La cererea acuzării procesul Episcopului Valerian Trifa a fost amânat.

Acuzarea și-a motivat cererea pe bază că are nevoie de timp pentru a traduce unele acte trimise recent de guvernul român.

De notat că procesul durează de 5 ani și până acum cei din București au răspuns - de nenumărate ori - că nu posedă nici un act care să susțină acuzările ce se aduc Episcopului Valerian.

Două fapte au intervenit ca agenții lui Niculiță să devină subit norocoși și să găsească actele de care are nevoie acum acuzarea:

a) Episcopul Valerian a respins ultima ofertă de unire făcută de Patriarhul Iustin al României;

b) Actualmente se discută la Washington prelungirea statutului de Națiune Favorizată a României. Pentru a își da votul ei favorabil, deputata Elisabeth Holtzman, " în goană după adevăr", în loc să se intereseze dacă în România sunt respectate drepturile umane, în loc să se intereseze dacă în România preoții sunt arestați pentru că vorbesc de iubirea lui Dumnezeu și dacă spitalele de nebuni țin loc și de pensiune forțată pentru cei care-și exprimă liber ideile, Miss Holtzman, pentru a vota în favoarea României, a cerut guvernului din București să trimită (au nu au, N.R.), acte de acuzare contra Episcopului Trifa.

Si acele acte pe care guvernul român n'a fost în stare să le găsească timp de aproape 4 decenii, au fost găsite, adunate, catalogate și trimise "Special Delivery" până nu începe votarea în Parlamentul American dacă se va prelungi sau nu dreptul României de Națiune Favorizată.

Noi pe Niculiță nu-l acuzăm.

Ce mai contează o victimă pe lângă celelalte sute de mii.

Dar ne doare felul cum sunt reprezentanții, în cel mai înalt For al Lumii Libere, cetățenii din New Jersey...

G.D.

DIN PRESA COMUNISTĂ

România liberă

ALO! 17 11 47

– TREI DEFECTE are liftul blocului nostru. Primul : nu funcționează soneria de alarmă. Cel ce are necazuri cu liftul trebuie să semnalizeze bătînd din răsputeri, în ușă. Din cauza aceasta se întrerup contactele și liftul se oprește. Al doilea defect : între etajele 6 și 4 se produc frecvent blocări ale ascensorului. Al treilea defect : cînd ascensorul urcă, se produce un zgomot continuu și de mare intensitate. La coborîre, zgomotul încetează. Toate aceste defecte se cunosc din luna aprilie, dar de remediat, nici pînă azi nu s-au remediat. (Mihai Mazilu, str. Teiul Doamnei, nr. 2, bloc 10, București).

★

– De mai multă vreme Autobaza 3 călători, autogara Militari, a hotărît ca autobuzele ce fac legătura între București și comuna Rica, județul Argeș, să circule NUMAI DE TREI ORI PE SAPTAMINA, după ce ani de-a rîndul au circulat zilnic. Neducînd lipsă de călători – autobuzul trece și prin Videle – hotărîrea autobazei ne-a pus la grea încercare, pe toți cei care mergem zilnic pe acest itinerariu. (Constantin Păun, comuna Mîrșa, județul Ilfov).

★

– Blocul nostru se află în faza de finisaj exterior și se ocupă de acest lucru Grupul de șantiere 4. L-am înștiințat pe constructor că, atunci cînd plouă, apa se infiltrează în apartamente. Am depistat și PE UNDE PĂTRUNDE APA : prin golul rămas între tocul ferestrelor și panoul în care este încadrată tîmplăria. Acest gol ar fi trebuit să fie astupat cu vată de sticlă. Știu asta și constructorii. Cu toate că în spatele blocului există baloți întregi de vată de sticlă, constructorul n-o utilizează. (Maria Oană, str. Plutonier Petre Ionescu nr. 13, bloc 7 bis, București).

★

– În cartierul Băneasa, pe strada Dobrogeanu-Gherea, există un magazin „Alimentara". Deși are un program de funcționare bine stabilit, deși are ORARUL afișat pe ușă, unitatea se deschide și se închide după un program cu totul aparte, stabilit de regulă de șeful unității. (Voicu Ciugulea, str. Poemului nr. 1, București).

★

— CONTRASTE —

Mătura fără rulmenți

Gospodar din fire, Dumitru Roescu din Brăila, semnatarul unei scrisori, ne mărturisește că s-a apucat să facă curat în casă cu un aspirator produs de întreprinderea „Electroargeș". Dar ghinion ! Aspiratorul s-a defectat. Nedumerit, omul se adresează cooperativei meșteșugărești din localitate, pentru a-i rezolva defecțiunea. „Nimic mai simplu", i-a zis un meșter. „Vina este a unui ...rulment uzat. Așa că vi-l schimbăm noi, cu altul... mai puțin uzat, de care avem în depozit". Zis și făcut ! Mulțumit, omul se apucă din nou de treabă. Adică de curățenie. Dar iar ghinion ! Aspiratorul nu mai funcționează. Și aflînd că, de fapt, unitatea de reparații nu posedă rulmentul căutat, D. Roescu se adresează direct producătorului — întreprinderea „Electroargeș", cerîndu-i ferm : ori să-i remedieze defecțiunea ori să-i trimită pe cineva „calificat" să-i facă curat în fiecare săptămînă !

Puși pe gînduri de pretențiile deloc exagerate ale beneficiarului, întreprinderea îi răspunde prompt, cerîndu-i să trimită aspiratorul la sediul unității producătoare din Curtea de Argeș. Ajuns la capătul răbdării, ambițiosului gospodar i se oferă și o explicație : „Vina pentru lipsa rulmenților pe piață o are Întreprinderea de rulmenți Alexandria, care nu a obținut, pînă în prezent, preț de vînzare cu amănuntul, cu toate că noi am intervenit de nenumărate ori, însă fără rezultat". Pus acum din nou pe drumuri pentru elucidarea cauzei... cauzelor... omul se vede nevoit, deocamdată, să se întoarcă iar la mătură, fiindcă mătura funcționează fără rulmenți.

Poate, între timp, se va găsi cineva din minister să cerceteze puțin cazul și să facă... curat. (D. Manole).

ZIGZAG

● *De luni de zile — ne sesizează Marin Nițoi din Găiseni, Ilfov — frizeria din comună stă cu ușile ferecate. Pentru un simplu tuns, locuitorii satelor din zonă trebuie să se deplaseze, pînă la frizeria din Potlogi. În afară de timpul pierdut pe drum, ei sînt nevoiți să mai plătească și transportul pînă aici, făcut cu autobuzul I.T.A., astfel că serviciul respectiv (un tuns) revine la un preț de două ori mai mare.*

● *I.I.C. Mehedinți are o stație de epurare a apelor reziduale. Numai că două pompe și patru decantoare nu funcționează, stația nu are treaptă biologică, un compartiment este complet colmatat.*

OPINII

Am cumpărat anul trecut un televizor Diamant S. A funcționat pînă în prezent în bune condițiuni. Acum s-a ars lampa PL 504, ceea ce se poate întîmpla oricui. Am căutat-o la toate magazinele și cooperativele și chiar în alte orașe și nu se găsește nicăieri. Este de neexplicat că pentru aparate cumpărate de curînd nu se găsesc piese de schimb, astfel că aparatele rămîn ca simple mobile, neputînd funcționa. Solicităm organizațiilor comerciale de specialitate să procure asemenea piese, astfel, încît aparatele noastre să funcționeze.

AL. PETRESCU
bd. Păcii nr. 19
București

— „România liberă" —

COTIDIENE

Contestație la... federație

...Combinatul de lianți din Cîmpulung — pe locul III. „Meritul"? Anul trecut, volumul risipei a atins... frumoasa cifră de circa 12 milioane metri cubi de gaz metan. Pe locul al doilea, pentru depășirea consumurilor stabilite cu 80 de milioane metri cubi, s-a clasat Uzina electrică din Govora. Deci, electricitatea s-a certat cu... combustibilul. Cine este oare „marele campion" — de pe locul I — și cu ce „performanță" se laudă ? Nimeni altul decît Combinatul petrochimic Pitești, cu 176 milioane metri cubi. Iată însă că „Cimentul" Cîmpulung se consideră a fi nedreptățit de „Polietilena" Pitești și de alte produse fabricate în combinatul petrochimic, sub raportul depășirii consumurilor. Și — s-ar spune — este hotărît să facă contestație la F.I.R. Nu la Federația Internațională de Rugbi, ci la Federația Împotriva Risipei, adică la factorii în drept din centralele și ministerele de resort. Solicită să fie scutită de... onoarea de a ocupa un loc pe... podiumul campionilor la risipa de gaz metan. Ba își ia chiar și angajamente în acest sens. Deocamdată contestația a fost respinsă. Pînă ce „Cimentul" va reintra în... formă (de economii).

Scînteia

FAPTUL DIVERS

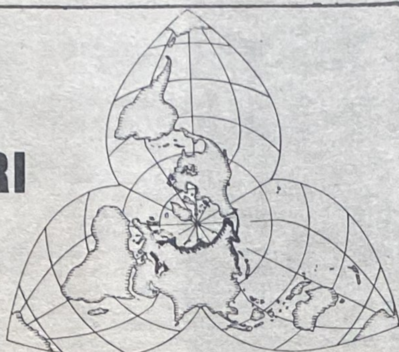
Rapid, ca melcul

În piața „30 Decembrie" din Galați există un magazin alimentar cu firma „Rapid". Nu întîmplător i-a fost ales acest nume : cu cîțiva ani în urmă, cînd a fost înființat, aici se puteau servi la iuțeală produse lactate, iar celelalte cumpărături — de preparate din carne și brînzeturi — puteau fi efectuate cu operativitate. Acum firma „Rapid" este pe cale de a fi compromisă, deoarece una dintre cele două case de marcat a fost abandonată. Și astfel cumpărătorii pierd minute în șir pînă le vine rîndul. Ce-i de făcut ? — se întreabă gălățenii. Să se schimbe firma ? Poate comercianții gălățeni găsesc altă soluție. Ar fi de preferat.

Apă chioară, dar...colorată

De trei ani de zile, Dumitru Alba era gestionar la bufetul din comuna Bulzeștii de Sus, județul Hunedoara. Și lui Dumitru Alba toate îi mergeau din plin. În acești trei ani și-a ridicat o casă mare, arătoasă. „De unde atîta chivernisealǎ, frățioare ?" se întrebau unii. S-au făcut cîteva inventare și controale. Dar Alba ieșea din ele... alb, curat. Și așa pînă deunăzi, cînd la un nou control i s-a cerut să destupe o sticlă cu rom. „Doriți un rom ? Vă dau din altă sticlă, că asta e cam veche". Dar s-a insistat să se desfunde. A scos dopul și, stupoare ! Era apă chioară — colorată! Cînd a aflat că lipsa se ridică la zeci de mii de lei, și culoarea feței gestionarului s-a schimbat.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Ing. Dumitru MOLDOVAN

U.R.S.S.

Magazinul "Business Week" din Iunie 1979 prezintă o statistică destul de dezastruoasă a demografiei populației de origină rusă din U.R.S.S. La sfârșitul anului 1970 "Programările sovietice" prevedeau mărirea populației cu 30 de milioane iar rezultatele prezentate în statisticele U.R.S.S.-ului au arătat numai două treimi din ceea ce s'a planificat. La sfârșitul anului 1980 statisticile din Vest indică numai un sfert din ceea ce planifică știința demografică sovietică. Cea mai mare scădere a noilor născuți sunt în regiunile ocupate numai de populația de origină rusă. Una din principalele surse de scădere a creșterii populației de origină rusă o constituie creșterea alcoolismului în rândurilor muncitorilor.

LA CHIOSCUL DE BERE:
- Pot să i-au o bere fără să stau la coadă ? Trebuie să merg la servici !
-Mare lucru ! Noi toți muncim.

ISRAEL

Opinia publică din lume este șocată de moralitatea armatei israeliene în urma scandalurilor care au luat amploare în rândurile militarilor de carieră și a noilor recruți. Eroii care au dat dovadă de sacrificii prin raidul dela Entebbe, azi sunt aduși în fața instanțelor judecătorești pentru comiterea de crime umane cu prizonieri, din timpul invaziilor militare din Liban.

Unii observatori spun că soldații israelieni totdeauna au împușcat prizonierii, dar, nu s'a dat publicității până acum.

Amnon Rubenstein. membru al parlamentului israelian, a declarat că "armata numai poate fi considerată sfântă". Cele mai multe din aceste "incidente" care sunt considerate crime umane, deocamdată sunt mascate de către oficialitățile locale; de exemplu: anul trecut guvernatorul militar, David Hagoel, din regiunea West Bank, a trecut cu vederea acțiunea unui soldat care a aruncat cu benzină asupra unei școli în interiorul căreia se aflau tineri arabi. Ultimul caz este relatat de procurorul Shulamit Aloni , referitoare la acțiunea unui locotenent care a împușcat 2 (?) prizioneri în timpul unei invazii din Liban iar judecătorul Eytan i-a redus pedeapsa la doi ani dela opt ani închisoare. Dar cele mai multe crime vor fi descoperite după eliberarea completă a teritoriilor arabe ocupate de invadatorii israelieni.

BELGIA

La 25 Iunie 1979, Gen. Alexander Haig, comandantul suprem al forțelor NATO-ului din Europa a fost ținta unui atentat în urma unei explozii care s'a soldat cu rănirea gravă a celor trei însoțitori și distrugerea mașinii, în drum spre oficiul său din Casteau. După cum se știe, la 29 Iunie Gen. Haig a părăsit funcția din cadrul NATO-ului, în urma demisiei sale cu mult înainte de acest atentat. Gen.Haig, care a fost șeful Statului Major de pe timpul administrației Nixon și apoi Comandantul Suprem al forțelor NATO-ului, întors în Statele Unite, se așteaptă să fie desemnat ca un posibil candidat la președenția U.S.A. din partea Partidului Republican, la convenția din 1980.

GEN. ALEXANDER HAIG

IRAN

Agenția de presă New York Times Service spune că în prezent milioane de oameni demonstrează pe străzile Theranului, având două lozinci:
"Unitate cu Khomaini și Koran este drumul nostru" și "Moarte comuniștilor, lui Carter, Sadat și Begin"

PORTUGALIA

Președintele Portugaliei, Antonio Ramalho Eanes, a numit ca Prim Ministru pe Maria de Lourdes Pintassilgo, prima femeie prim ministru din istoria Portugaliei. Maria de Lourdes Pintassilgo, a fost reprezentantul Portugaliei la organizația UNESCO din 1975 până în prezent. Este ingineră chimistă și recunoscută ca o catolică progresistă, luând parte la toate acțiunile catolice politice.

Maria de Lourdes Pintassilgo
După 1974 a avut diferite funcții guvernamentale. Politica pe care o susține este considerată moderată, de mijloc.

U.S.A.

Președintele Jimmy Carter este considerat de către ziarul "Toronto Star" ca cel mai puțin experimentat în politica externă dintre toți președinții Statelor Unite. Ziarul menționează că n'a învățat nimic din recordul său: Afganistan, Taiwan, Rodezia, Iran, Dominica și Nicaragua. Cea mai dezastruasă politică a lui este favorizarea celor 2,5 milioane de locuitori ai Israelului, și care este împotriva "Drepturilor Omului", ceea ce a creiat confuzii în întreaga lume liberă. Ultima acțiune a lui este concedierea lui Blumenthal și Schlesinger, care ar putea fi un început de trezire la realitate.

Opinia publică mondială așteaptă schimbări radicale în politica externă a Statelor Unite.

CUBA

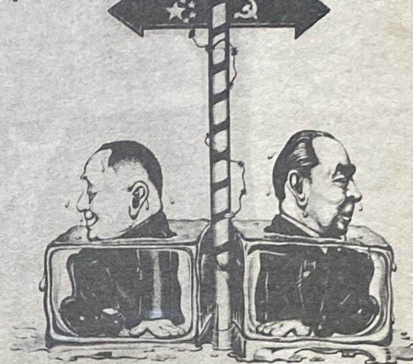
Prin intermediul unor servicii de spionaj, spune Agenția de știri ABC, s'a aflat că U.R.S.S.-ul a transportat în Cuba, o brigadă de 6000 militari, specializată în luptele de guerilă pentru America Latină. Ultimii militari au fost debarcați la începutul lunii Iulie a.c. Deocamdată nu se știe obiectivul de acțiune al acestei brigăzi. Ministrul Apărării al Statelor Unite, Harold Brown, a declarat că este pentru prima dată după blocada Cubei din 1962 când U.R.S.S.-ul trimite o brigadă de militari în Cuba. Senatorul american Richard Stone s'a adresat Administrației Carter pentru clarificarea acestei acțiuni sovietice din Cuba.

U.R.S.S.

Sursele guvernamentale oficiale ale Casei Albe au descoperit că în timp ce U.R.S.S.-ul și U.S.A. duceau tratative pentru semnarea tratatului Salt II, cercetătorii militari sovietici lucrau la dezvoltarea a trei noi tipuri de avioane de bombardament cu încărcătură grea. Inainte de această "descoperire" agențiile de spionaj știau deja că URSS-ul este pe cale de a scoate la iveală un nou tip de bombardier echivalent cu supersonicul american B-1, și a cărui fabricație a fost oprită cu doi ani în urmă de către Preș. Carter, pentru a nu compromite tratatul de limitare a înarmării atomice SALT II. Sursele oficiale ale Casei Albe au declarat că la semnarea tratatului SALT II, oficialitățile URSS-ului n'au menționat nimic de aceste trei noi tipuri de bombardiere. Deocamdată aceste avioane n'au fost încercate în aer. Se presupune că ar putea să fie mai avansate decât actualele avioane americane, subsonice, de tip B-52.
Specialiștii militari americani susțin că până în 1980, U.R.S.S.-ul va încerca numai unul dintre aceste trei tipuri de bombardiere.

CHINA

Deocamdată rezultatele tratativelor dintre U.R.S. și China sunt necunoscute. Sursele de presă internaționale susțin că pentru moment s'ar putea îmbunătăți datorită conflictului chino-vietnamez și a regiunilor petroliere chineze din apropierea graniței comune cu U.R.S.S. In cazul menținerii unei situații încordate exploatarea petrolului din această regiune ar putea fi întârziată cu cel puțin 20 de ani. In același timp și sovieticii doresc acest lucru datorită precipitărilor din Africa și Orientul Mijlociu.

Deng and Brezhnev: Icy Sino-Soviet relations are melting.

AUSTRIA

După amploarea și rangul oficialităților de primire, din Viena, cu ocazia semnării tratatului de limitare a înarmărilor atomice SALT II, dintre U.S.A. și U.R.S.S., Austria a avut onoarea primirii unei alte personalități, Yasser Arafat, șeful Organizației de Eliberare a Palestinei (PLO). Primirea nu a fost cu nimic mai prejos față de prima. Yasser Arafat a avut convorbiri oficiale cu Cancelarul Austriei Bruno Kreisky (de origină evreu) și fostul cancelar al Germaniei de Vest, Willy Brand în calitate de Președinte al Internaționalei Socialiste. In urma acestei vizite a lui Yasser Arafat, ambasadorul Israelului din Austria, Yaacov Doron, a fost imediat rechemat în țară.

In urma acestei vizite a lui Arafat, presa din Israel a fost foarte iritată, susținând că această "faustuoasă primire la același nivel ca a președintelui Carter, constituie un atac adresat Statului Israelian și poporului evreu"

CHINA

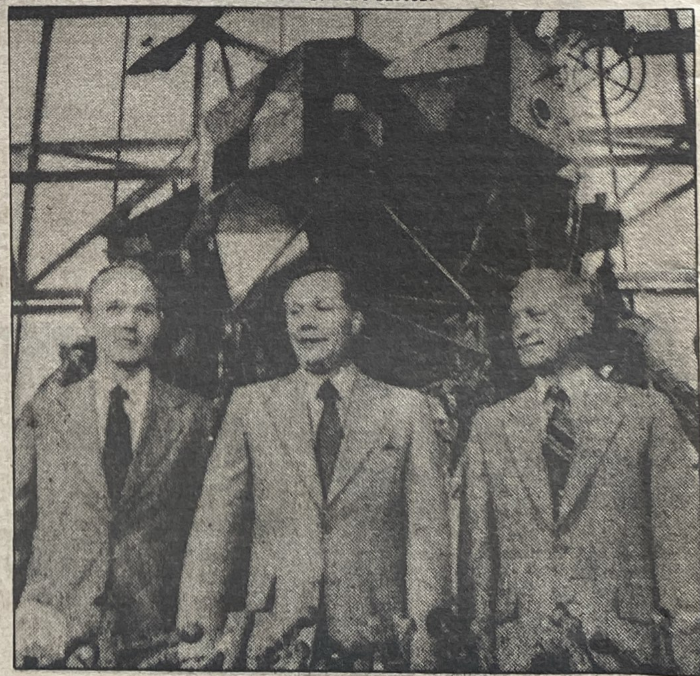
In urma recesământului populației dela sfârșitul anului 1978, China avea o populație de 975.230.000 locuitori. Statisticile prevăd o scădere a ritmului de creștere a populației până la 0.5 procente, prevăzută la sfârșitul anului 1985, față de 1,2 procente prevăzută în anul 1979.
Se presupune că statistica chineză a inclus și populația Taiwanului, care la sfârșitul anului 1978 avea o populație de 17.2 milioane.
Producția industrială s'a ridicat la 265 bilione dolari, ceea ce reprezintă o creștere de 13,5 procente iar agricultura a crescut cu 8,9 procente.

TANZANIA

In cadrul lucrărilor Organizației Unității Africane (OUA), președintele Sudanului și al Nigeriei au condamnat intervenția armatelor tanzaniene în Uganda, caracterizată ca o agresiune militară în afacerile interne ale unei țării și care nu pot fi ignorate pentru viitor.

STATELE UNITE

La 20 Iulie a avut loc la Washington sărbătorirea a 10 ani dela prima debarcare a omului pe lună. La această aniversare au participat cei trei astronauți americani, primi din istoria omenirii care au realizat acest mare succes.

Collins, Armstrong și Aldrin, la aniversarea a 10 ani dela prima debarcare pe lună.

Actualitatea internațională

PERICOLUL COMUNIST DIN AMERICA CENTRALĂ

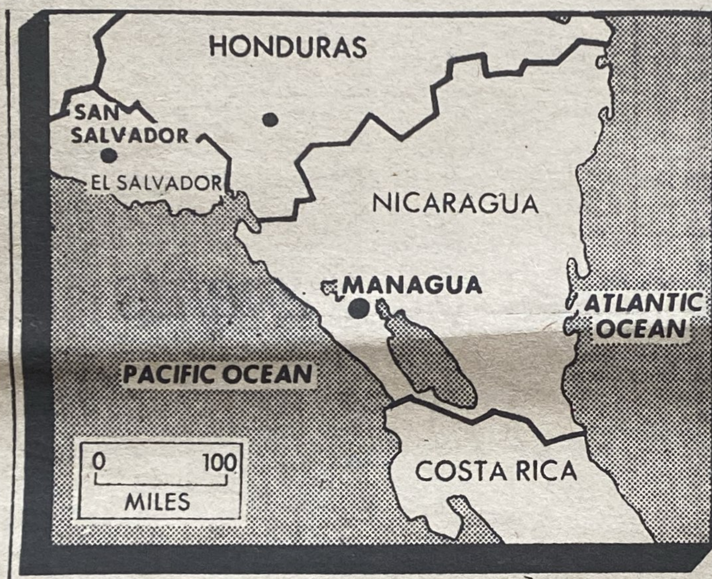
Din surse demne de încredere se știe astăzi că Statele nite au cunoscut intențiile "așa zise secrete" ale Cubei, are încă din anul 1978 a ajuns la următoarele concluzii: Șansele unei revoluții comuniste generală, în toate ările Americii Latine, în următoarea decadă, sunt foarte osibile". Aceste concluzii ale Cubei, ar rezulta din ventuala răsturnare a guvernului din Nicaragua, care v'a vea un efect decisiv, atât în Guatemala cât și în El alvador. In concluzie raportul menționează că, Cuba -a intensificat eforturile de infiltrare comuniste în mai ate țările Americii Latine. La fel cum s'a reusit să se nsolideze un front comun de luptă cu toate partidele de oziție din Nicaragua, delegații oficiali cubanezi întruți în Guatemala la începutul lunii Ianuarie a.c., au căutat creieze o alianță a celor trei grupe de rebeli din Guamala: "Armata de guerilă a săracilor", 'Forțele armatei revoluționare" și un "Grup extremist" al partidului comunist.

Datele de mai sus sunt extrase dintr'un raport al administrației americane, care poartă data de 3 Mai a.c., aproape o lună de zile înaintea ofensivei comunisto-sandaniste din Nicaragua. Si totuși Washingtonul nu a făcut nimic. Mai mult, a colaborat direct sau indirect cu Panama si Cuba, pentru a răsturna guvernul de dreapta al lui Somoza.

Tot acum se știe, că în Decembrie 1978, patru guverne anti-comuniste din America Latină, au vrut să ajute Nicaragua pentru înlăturarea pericolului comunist, dar Președintele Carter a blocat acest efort.... De ce ?

Numai datorită acestei intervenții din partea lui Carter, care va rămâne ca o pată neagră în istoria Statelor Unite, Fidel Castro realizează astăzi promisiunea sa de a "exporta comunismul pe toată suprafața pamântului".

NICARAGUA A CĂZUT

După 18 luni ofensiva conistă condusă și dirijată "Brigada Internațională" munistă, formată și inuită în Cuba, sub directa praveghere a "experților vietici", ajutați de P.L.O. rganizația de eliberare a lestinei) și finanțați de Li- și Algeria, au reusit să stoarne guvernul constitunale de dreapta al Generului Somoza.

Vinovați de infiltrarea conistă în aceste părți, cu gret trebuie să spunem, o spunem, sunt america-. In urma ofensivei finale comuniștilor din 27 Mai ., guvernul american în să ajute și să suporte țele de dreapta, au cedat siunilor "ocultei libera-, căutând să aranjeze un loc de a scăpa de Somoza de a fi siguri că guvernul dreapta, nu va fi înlocuit un regim comunist.

mericanii s'au înșelat ar, când reprezentantul nis de Carter, William vdler, s'a întâlnit în San e, capitala țării vecine, sta Rica, cu reprezentanții viitorului regim, ca poată aranja un compro-. Aceștia, în schimb, au pus americanilor urmărele condiții: (I) Demisia necondiționată a lui Somoza, (2) Numirea unui guvern provizoriu, ales de comuniști și nu dictat de americani. (3) Dizolvarea imediată a "Gărzii Naționale" (armata de până acum din Nicaragua) și adoptarea unei noi constituții.

Fără a avea deci, nici o garanție, că viitorul regim nu va fi comunist, americanii au întrerupt orice ajutor militar necesar, pentru a respinge atacul comunist. Somoza a fost nevoit să abdice, reușind să se refugieze în Statele Unite împreună cu întreaga familie, cât și un număr mare de ofițeri superiori ai Gărzii Naționale.

In același timp, întreaga forță aeriană din Nicaragua a reușit să aterizeze în Honduras, cu toate avioanele disponibile.

DOMINICA A CĂZUT

Forțele comuniste ale lui Castro a reușit să câștige încă o țară din Arhipelagul Caribbean, forțând înlăturarea guvernului pro-american al insulei Dominica. Acest lucru nici nu a fost raportat în presa americană, deoarece atenția totală a fost îndreptată către Nicaragua. Răscoala în Dominica începută în luna Mai a.c. în câteva săptămâni a reușit să aducă la putere un guvern de stânga sub președenția lui James Oliver Serafim.

Apelul disperat al lui John Patric, fostul președinte al țării Dominica, a fost ignorat de administrația Carter. Presa americană a tăcut, și ne întrebăm, de ce ? Când se știa precis de debarcările clandestine în Dominica, a comuniștilor instruiți în Cuba.

Insula Dominica a aparținut Angliei, până în anul 1978, când la 3 Noiembrie și-a recăpătat independența. Datorită poziției sale geografice, Dominica este considerată de o importanță strategică capitală, în lanțul insulelor Caribbeene. Am putea spune, că Dominica este poarta spre Emisfera de Vest. Bogată în resurse naturale de apă potabilă, ia a fost considerată ca o viitoare bază de submarine a forțelor navale americane.

Stirile din capitala Roseau a insulei Dominica, confirmă că instructori cubani și sovietici, sunt deja văzuți pe străzile capitalei. Nu este deci o imposibilitate de a ne trezi cu o nouă bază de submarine sovietice construită lângă coasta Atlantică a Statelor Unite.

Noi, ne întrebăm încă odată, cum a fost posibil ca administrația Carter să permită acest lucru ?

UGANDA

Godfrey Binaisa

La 25 Iunie 1979, Frontul Național de Eliberare din Uganda a votat abdicarea președintelui Jusuf Lule, care a deținut această funcție timp de 9 săptamâni de zile. Noul președinte ales de Frontul Național de Eliberare este Godfrey Binaisa, de profesie avocat, cu mult succes în Londra în rândurile populație de origină africană.

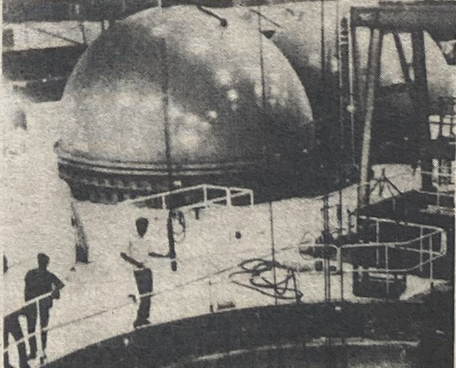
Fostul președinte, Lule, era considerat un socialist de stânga, pe când noul președinte Binaisa este considerat ca moderat. favorizând o economie mixtă socialist-capitalistă. Sursele politice spun că de fapt confruntarea politică din Uganda se dă între triburile din Nord, care au o orientare politică de stânga, și cele din Sud, care predomină și au o politică conservatoare. Cele din Nord aparțin lui Obote, fostul președinte exilat de Idi Amin.

PAKISTAN

Din cercurile diplomatice din Europa, s'a aflat că țările arabe -producătoare de petrol- au reușit să construiască 'Bomba Hidrogen", cunoscută sub numele secret de 'Islamic Doomsday Device", cu o putere termonucleară mult mai mare decât întreg arsenalul atomic israelitean.

In timp de cinci ani de zile, arabii, cu banii care îi au, au fost în stare să cumpere și să construiască diferite companii industriale false, care au avut misiunea de a acapara tot ce este necesar de a produce 'Bomba H.' . Această bombă se bănuește că va fi explodată pentru prima dată în Pakistan, în cursul lunii viitoare. Pakistanul fiind singura țară ce avea deja instalații tehnice și oameni de știință capabili, a fost ales, să producă printr'un proces centrifugal materialul necesar pentru 'Bomba Hidrogen".

Inițiativa secretă luată încă din anul 1974, a fost subvenționată de Arabia Saudită, Kuwait și Libia, care au cheltuit peste 450 milioane de dolari pentru acest proect. In Karachi-Pakistan, canadienii construiseră ur reactor atomic de 137 megawați, după care a urmat construirea Institutului de Stiințe și Tehnologie 'Islamabad", dotat cu încă un mare reactor atomic.

Pentru a putea ascunde intențiile construirii bombei, Dr. Munir Ahmad Kahn, directorul Comisiei Energiei Atomice din Pakistan, a anunțat că țara sa va trece la developarea unor stațiuni nucleare, ca să producă energie pentru industria publică.

Proectul anunțat nu putea fi decât un camuflaj, și Agenția Internațională a Energiei Atomice, a decis să oprească vinderea plutoniumului, necesar construirii bombei atomice. In schimb țarile arabe lucrau la construirea 'Bombai Hidrogen", care putea fi produsă din uranium prntr'un proces cetrifugal al acestui material. Astfel, în timp ce atenția generală era îndreptată la oprirea oricărui export al plutoniumului, Pakistanul cumpăra mari candități de uranium.

In Hamburg, Amsterdam, Paris, Milan și într'un mic orășel, Swansea din Anglia, au fost aranjate diferite agenții pentru agest lucru. Când serviciul de inteligența american, a descoperit anul trecut rețeaua clandestină a arabilor, a fost deja prea târziu.

"Astăzi situația din Estul Mijlociu este complet diferită" spune un expert francez în problemele arabe. Având 'Bomba Hidrogen" nu se știe ce va putea aduce ziua de mâine.

CRONICA VREMII

DOI URIAŞI AI GÂNDIRII ROMÂNEŞTI

Ion BOIERU

S'a scris puţin despre Petrache Tuţea, după ce s'a aflat despre moartea lui. Tineretul din refugiul românesc nu-l cunoaşte decât dintr'o legendă care circulă pe cale orală.

Există însă în acest exil personalităţi de seamă care l-au cunoscut în deaproape şi, lor, le revine sarcina de a-l face cunoscut pe Tuţea, aşa cum merită această energie românească care avea vocaţia gânditorului socratic, ca Sorin Pavel.

Petrache Tuţea era un spirit viu, dinamic, cu o pregătire multilaterală şi cu o viziune integrală a lumii şi a realităţilor româneşti.

In cultura românească, dintre cele două războaie, a reprezentat adevăratul spirit al veacului. Spiritul modern al românului care vedea interferenţele europene în cultura românească, cu aspectele lor pozitive şi negative. Nu era un modernist cu orice preţ, ca Eugen Lovinescu, dar înţelegea realităţile naţionale, etnice, ca supuse unor continue deveniri. In gândirea lui Tuţea, neamurile nu sunt statice, ca entităţi, ci procese dinamice de transformare, dar şi de permanentă închegare şi sudoare a unui fond originar. Strădania lui Tuţea era să identifice şi să definească parametrii spirituali ai neamului românesc, în cadrul european şi al culturii universale. Esenţele româneşti şi specificitatea existenţei româneşti.

El gândea pe dimensiuni macrocosmice, făcând filiaţii de idei şi conjunctură, între cele mai dispersate planuri de existenţă şi activitate. Era un polemist de mare anvergură, cu orientări pluraliste, cu judecăţi intuitive, atât pe planul metafizic cât şi pe cel istoric.

Dialectica lui Petrache Tuţea se desfăşura, spre deosebire de cadrul strâmt al marxismului, în domeniile cele mai întinse şi variate; cultură, economie, politică, istorie, biologie şi metafizică.

N'a scris, dar a făcut expuneri şi comunicări.

A fost un peripatetician în adevăratul sens al cuvântului. Cei ce l-au întâlnit şi l-au auzit vorbind, au fost fermecaţi de verbul, logica şi cuprinderea prelegerilor lui peripatetice. A răspândit idei, care au frământat generaţia lui şi a celor mai tineri. Atât în libertate cât şi în temniţele comuniste. Verbul lui era foc şi sentinţa lui gravă.

Actul major al vieţii sale, îl socotea el, a fost încadrarea în Mişcarea legionară, unde a fost atras de o metafizică autentic românească de idealuri specific româneşti şi de o disciplină intelectuală, în care exerciţiile lui spirituale îşi câştigau în substanţă şi formă.

In închisoare a suferit mult, dar nu şi-a pierdut cumpătul şi nici n'a capitulat nici odată în faţa tentaţiilor comuniste. In timpul reeducării, dela Aiud, s'au făcut încercări serioase de a-l atrage în jocul perfid al spălaţilor la creier. Tuţea a ştiut să-şi păstrăze linia integrităţii sale, ideologice şi morale.

Cei ce au fost cu el, în acea epocă, ne spun că seninătatea lui era mioritică şi depăşea toate mizeriile momentului.

După eliberare, pentru Tuţea, n'a existat loc în publicistica românească. Era indezirabil. De fapt, nici n'a fost nevoie. Arma lui invincibilă, socratismul, a continuat să facă ravagii despre care se va scrie odată, când va fi posibil, spre încântaţia celor ce-l vor citi.

* * *

Imi scrie un prieten, din Europa, că a murit Vasile Băncilă. Un alt uriaş al culturii româneşti interbelice, care a fost un indezirabil în publicistica comunistă, din ţară.

Spre deosebire de Petrică Tuţea, Vasile Băncilă a scris enorm de mult. Articolele şi eseurile lui n'ar putea fi imprimate în 25 de volume. Cu o cultură vastă, cu un talent excepţional de scriitor, Băncilă a închegat, cu multitudinea de eseuri şi studii, un adevărat sistem metafizic, în sânul culturii româneşti. Un sistem metafizic original şi românesc.

Viziunea filozofică a lui Băncilă este o viziune izvorâtă din cultura poporană românească. Nimeni ca el n'a descris structurile şi componenţa concepţiei de viaţă românească. In cartea lui: "Lucian Blaga, energie românească", care s'a închegat din paginile unei conferinţe, ţinută la Cluj, se poate vedea suflul creator şi profunziunea de gândire a sa, împreună cu originalitatea de interpretare, într'o formă unitară a fenomenului românesc.

Pornind dela cărţile lui Blaga, Băncilă cutreeră toate plaiurile existenţei româneşti şi înoadă firele nevăzute ale unei metafizici ţărăneşti, fermecătoare prin idei, dimensiuni, valori, idealuri, cuprindere şi noimă.

Vasile Băncilă a scris despre tot: cultură, sărbătoare, ţăran, Bărăgan, Ardeal, arhangheli, tineret, educaţie, psihologie, naţionalism, etc, pentru a surprinde caracterele eului naţional românesc, elementele originare, constitutive ale sufletului românesc.

Când vor fi adunate în volum toate eseurile lui, va fi posibilă o prezentare a tuturor articulaţiilor de gândire românească, pe care le-a formulat Băncilă, într'o bogată şi minunată limbă românească, parcă s'ar fi luat la întrecere cu Vasile Voiculescu, în poeziile lui metafizice.

După Vasile Băncilă, nu va rămâne numai o legendă, ca în cazul lui Petrache Tuţea sau Sorin Pavel, ci un adevărat tezaur al scrisului şi al gândului românesc.

Si Vasile Băncilă s'a încadrat în Mişcarea legionară, în mod natural, fără rupturi sufleteşti. Originar din Brăila, el venea de departe, de pe meleagurile ardeleneşti, de unde porneau în transhumanţă pastorală vechii mocani transilvăneni. Intreaga lui viaţă, Băncilă, a purtat în inima lui, chipul Ardealului, pe care l-a înţeles şi cuprins mai bine decât oricare altul. Dar, în acelaşi timp a avut intuiţia chiagului armonic al îngemănării, acestui Ardeal, cu frumuseţele superbe din Delta Dunării, şi cu vastităţile bărăgane, care erau realităţi româneşti din unitatea primordială a neamului său. Când vorbeşte, în scrisul său, despre Delta Dunării, el ne aduce în faţă chipurile şi priveliştile paradisiace, unde era numai pace, linişte şi armonie lirică.

Armoniile realităţilor româneşti l-au integrat în Mişcarea legionară, unde vedea seraficul arhanghelilor coborându-se peste viaţa românească. Aşa se face că a scris nemaipomenit de frumos despre Arhanghelii în istorie, în care a dezvoltat principiile şi ideile fundamentale ale unei metafizici legionară. Nu se va putea scrie o viitoare metafizică românească sau una legionară fără să se includă elementele de metafizică pe care a conceput-o Băncilă. In exil, există o mulţime de eseuri ale lui şi sperăm că vor fi publicate, pentru a arăta dimensiunea la care s'a ridicat gândirea românească, prin Vasile Băncilă, unul dintre cei mai profunzi, originali şi autentici filozofi români.

Ion BOIERU

P.S. Mi s'a scris despre nişte voci, care au reacţionat advers faţă de articolul nostru despre Părintele Calciu - în ipoteza lui de legionar. Principiul nostru de bază este să nu escamotăm realităţile, mai ales, când ele sunt strălucitoare şi întremătoare ale spiritului. Ca o simplă coincidenţă, Tuţea şi Băncilă, apar aici şi în ipoteza de legionari. Dar, dacă scormonim, cu respect pentru adevăr, vom vedea că în cultura românească, între 1930-1944, prezenţele legionare au fost substanţiale, creiatoare şi masive. Fără aceste prezenţe, cultura românească este diformată şi periferică românităţii. Noi respectăm vocile adverse, şi chiar le solicităm să-şi prezinte propriile lor valori umane şi istorice, şi nu le vom răpi dreptul de a vorbi şi scrie despre ele.

I.B.

NOTE ŞI COMENTARII

SĂRUTUL MORŢII

Nu, nu ne îndoim de bunele şi sincerile intenţ ale Preşedintelui Carter de a ajunge la o înţeleger cu sovieticii pentru a pune capăt cursei înarmărilo dintre cele două mari puteri militare ale lumi U.S.A. şi U.R.S.S. Dar bunele intenţii ale D-sale nu sunt şi nu pot fi o garanţie pentru poporul america şi lumea încă liberă, că saltimbancii din Cremli au renunţat la visul lor de a "îngropa", mai curân ori mai târziu, Statele Unite şi odată cu ele, întreag omenire ne-comunistă. Căci, vorba aceea: "lup îşi schimbă părul, dar nu şi năravul", şi "năravu din fire, n'are lecuire".

Nu mai este desigur un SECRET pentru nimeni c în decursul anilor lui SALT I, Ruşii au umblat "ciora vopsită", continuând a se înarma cu arme n şi sofisticate, în timp ce Statele Unite şi-au respect obligaţiile luate.

Nu mai este iarăş pentru nimeni un SECRE faptul că Ruşii nu dau nici o ceapă degerată pe tr tatele şi înţelegirile mutuale pe care le semneaz Exemplul cel mai bun şi adânc grăitor este semnare tratatului dela Helsinki, prin care Cremlinul s' obligat să respecte drepturile sacrosancte ale omulu adăugând însă la el un "codicil", adică, recunoaşter de facto de către Statele Unite şi celelalte ţări semna tare, a graniţelor Rusiei Sovietice, aşa cum au fo fixate anapoda, după cel de al doilea război mondia Adică, încorporarea la molohul rusesc a unor ţă şi teritorii din Europa de Răsărit, ce n'au aparţin niciodată, din punct de vedere istoric şi etnic, pra voslavnicei Rusii, anume: Letonia, Estonia, Lituani Basarabia, Nordul Bucovinei şi Tinutul Herţa. . . I îndată însă ce au avut semnăturile pe hârtia tratat lui, cealaltă parte a lui, adică, respectarea dreptu lor omului, a fost dată uitării.

. . . Şi acum, iată, trăim o nouă mascaradă ruseas că: SALT II, prin care, Rusia Sovietică se oblig nici mai mult, nici mai puţin, decât, nu numai înceteze a se înarma, ci şi să distrugă o bună par din arsenalul ei de armament în posesia căruia află, pentru a se ajunge la o balanţă în stocul cele mai ucigătoare arme al celor două ţări semn tare, întrucât, în ultimii ani, Rusia Sovietică, a d păşit cu mult Statele Unite ale Americii. Cee ce iarăş, nu mai este un SECRET.

In buna lui intenţie, Preşedintele Carter crede Rusia Sovietică se va conforma, trăind ad-litera tratul semnat în palatul Hofburg din Viena, Luni Iunie 1979, pecetluit cu un sărut al celor doi lider care, s'ar putea să fie "Sărutul lui Iuda", s'a şi mai rău, "Sărutul morţii", nu numai pentru carier politică a Preşedintelui Carter, ci şi pentru State Unite şi întreaga democraţie vestică.

Am vrea, am vrea nespus de mult să ne înşelă pe această temă şi să fim "profeţi mincinoşi".

Vom trăi, şi vom vedea, cine anume, a fur căciula, cui. . .